Α. Ν. ΜΕΛΑΓΧΡΙΝΟΥ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ
1901

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Ἀδείᾳ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

1900

ΕΟΡΤΑΙ ΜΩΑΜΕΘΑΝΙΚΑΙ

Α΄ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑΙ

Ραμαζάν, νηστεία ἑνὸς μηνός, Ραμαζὰν 1-30 (29 Νοεμ.-28 Δεκεμβ.)
Χηρκάϊ-σερίφ, Ραμαζὰν 15 (Δεκεμβρ. 13).
Λελέϊ-σὺλ-κάδρ, καθὴρ γκετζεσί, Ραμαζὰν 27 (Δεκεμβρίου 25).
Βαϊράμ, Σεββὰλ 1-3 (Ἰανουαρ. 8-10 καὶ Δεκεμβρ. 29-31).
Κουρμπὰν βαϊράμ, Ζιλχιτζὲ 10-13 (Μαρτ. 17-20.
Μουχαρέμ, νέον ἔτος 1319 (Ἀπριλ. 7).
Μεβλούτ, γέννησις τοῦ Μωάμεθ, Ρεβὶ-σὺλ-ἐββὲλ 12 (Ἰουν, 16).
Οὔτς-ἀϊλάρ, Ρετζὲπ 1 Ὀκτωβρ. 1).
Λελέϊ-μιρὰτς-σερίφ, Ρετζὲπ 27 (Ὀκτωβρίου 27).
Λελέϊ-μπεράτ, Σαμπὰν 15 (15 Νοεμβρ. 14).

Β΄ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑΙ

Βελαδδέτ-ι-χουμαγιούν, τὰ γενέθλια τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β (ἐγεννήθη τῇ 15 Σαμπὰν 1258 ἔτους τῆς Ἐγείρας, ἢ τῇ 10]22 Σεπτεμβρ. 1842) Ἐφέτος Νοεμβρ. 15.
Τζουλούς-ι-χουμαγιούν. ἤτοι ἡ εἰς τὸν θρόνον ἀνάβασις τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Αβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β (1876) Αὐγ, 19]1 Σεπτεμβρ.

ΕΚΛΕΙΨΕΙΣ

Κατὰ τὸ ἔτος 1901 θὰ συμβοῦν αἱ ἑξῆς τέσσαρες ἐκλείψεις.

Α. 20]3 Ἀπριλίου. Ἔκλειψις σελήνης διὰ τοῦ ὑποσκιάσματος ὁρατὴ ἐν μέρει ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Β. 4]17 Μαΐου. Ὁλικὴ ἔκλειψις ἡλίου ἀόρατος ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Γ. 14]27 Ὀκτωβρίου. Μερικὴ ἔκλειψις σελήνης ἐν μέρει ὁρατὴ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Δ. 28[10 Ὀκτωβρίου .Δατυλοειδὴς ἔκλειψις ἡλίου ὁρατὴ ὡς μερικὴ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ

ΑΠΟ	ΕΤΗ
κτίσεως κόσμου κατὰ τοὺς 70	7409
» » » » Λατίνους	5903
» » » » Ἑβραίους	5661
τοῦ κατακλυσμοῦ	5167
τῆς πυργοποιίας	4854
τῆς εἰσαγωγῆς τῶν γραμμάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα	3420
τῆς συστάσεως τῶν Ὀλυμπιάδων	2678
τῆς γεννήσεως τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου	2255
τοῦ θανάτου τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου	2225
τῆς διορθώσεως τοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ Ἰουλίου Καίσαρος	1945
κτίσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως	1577
τοῦ σχίσματος τῶν Ἀρμενίων	1461
τῆς κτίσεως τῆς Ἁγίας Σοφίας ὑπὸ Ἰουστινιανοῦ	1359
τῆς γεννήσεως τοῦ Μωάμεθ	1323
τῆς ἀποχωρήσεως τοῦ Μωάμεθ εἰς Μεδίναν (Ἐγείρας)	1279
τῆς δημοσιεύσεως τοῦ Κορανίου	1269
τοῦ θανάτου τοῦ Μωάμεθ	1269
τοῦ χωρισμοῦ τῶν δύο ἐκκλησιῶν ἐπὶ Λέοντος Θ Πάπα Ρώμης καὶ Μιχαὴλ Κηρλαρίου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως	849
τῆς ἐφευρέσεως τῆς ναυτικῆς πυξίδος	721
» » τυπογραφίας	463
τῆς ἁλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β	448
τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Εὐελπίδος ἄκρας	414
τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς	412
τῆς ἐφευρέσεως τῆς πυρίτιδος καὶ τοῦ πρώτου περὶ τὴν γῆν περίπλου ὑπὸ Μαγγελάνου	
τῆς ἐφευρέσεως τοῦ θερμομέτρου	381
» τοῦ βαρομέτρου	263
τοῦ καινοτομηθέντος ἡμερολογίου ὑπὸ Γρηγορίου ΙΓ.	319
τῆς ἐφευρέσεως τῆς δαμαλίδος (βατσίνας)	105
τῆς ἐφευρέσεως τῶν ἀτμοπλοίων	87
» τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς	71
» τοῦ τηλεγράφου	99
τῆς εἰς τὸν θρόνον ἀναβάσεως τῆς Α. Α. Μ. τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμὶτ Χὰν τοῦ Β.	26

ΠΑΣΧΑΛΙΟΝ ΤΟΥ 1901

Ἰνδικτιῶνος 14.
Ἡλίου κύκλοι 17.
Σελήνης κύκλοι 18.
Σελήνης Θεμέλιον 21.
Κρεωφαγίας ἡμέραι 42.
Τὸ Τριῴδιον ἄρχεται Ἰανουαρίου 21.
Ἑωθινὸν ά. ἦχος ά.
Ἡ Ἀπόκρεω Φεβρουαρίου 4.
Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῇ Κυριακῇ τῶν Βαΐων.
Νομικὸν Φάσκα Μαρτίου 21.
Λατίνων Πάσχα Μαρτίου 25.
ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ Ἀπριλίου 1.
Ἡ Ἀνάληψις Μαΐου 10.
Ἡ Πεντηκοστὴ Μαΐου 20.
Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων Μαΐου 27.
Ἡ νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἡμέραι 32.
Ἡ μνήμη αὐτῶν ἡμέρᾳ Παρασκευῇ.
Παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ἡμέρᾳ Δευτέρᾳ.

ΩΡΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1901.

Ἀρχὴ τοῦ ἔαρος 8 Μαρτίου ὥρα 4 π. μ.
Ἀρχὴ τοῦ θέρους 9 Ἰουνίου ὥρα 10 π. μ.
Ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου 10 Σεπτεμβρίου ὥρα 2 π. μ.
Ἀρχὴ τοῦ χειμῶνος 9 Δεκεμβρίου ὥρα 9 π. μ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ΚΙΑΝΟΥΝΙ ΣΑΝΙ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νὺξ 14.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ὑδροχόον.

Ο.	Ν.	Ι.			
24	14	1	†	Δε.	***Ἡ Περιτομὴ τοῦ Χριστοῦ. Βασιλείου τοῦ Μεγάλου.*** Τελεμάχ. ὁσ.
25	15	2		Τρ.	Σιλβέστρ. Πάπα Ρώμης.
26	16	3		Τε.	Μαλαχίου τοῦ προφ. Γορδίου μάρτυρος.
27	17	4		Πε.	Ἡ Σύναξις τῶν 70 Ἀποστόλων. Θεοκτίστ. ὁσ.
28	18	5		Πα.	Παραμονὴ τῶν Φώτων. Θεοπέμπτ. καὶ Θεωνᾶ. *Νηστεία*
29	19	6	†	Σα.	***Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια.***
30	20	7	†	Κυ.	Ἡ Σύναξις τοῦ Προδρόμου.
					● *Νέα Σελήνη ὥρα 4 λ. 32 μ. μ.*
1	21	8		Δε.	Δομνίκης τῆς ὁσ. καὶ Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτ.
2	22	9		Τρ.	Πολυεύκτ. μάρτυρ.
3	23	10		Τε.	Γρηγορίου ἐπισκόπ. Νύσσης.
4	24	11		Πε.	Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχ.
5	25	12		Πα.	Ταταιανῆς μάρτυρ.
6	26	13		Σα.	Ἑρμύλ. καὶ Στρατονίκ. μαρτ. Ἀπόδοσις Θεοφανείων.
7	27	14	†	Κυ.	Τῶν ἐν Σινᾷ καὶ Ραϊθῷ ἀναιρεθέντων Πατέρων.
					☽ *Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 11 λ. 48 μ. μ.*
8	28	15		Δε.	Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτ. καὶ Παύλ. τοῦ Θηβαίου.
9	20	16		Τρ.	Ἡ προσκύνησις τῆς ἁλύσσεως Πέτρ. ἀποστόλ.
10	30	17	†	Τε.	Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλ.
11	31	18	†	Πε.	Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλ. πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας.
12	1	19		Πα.	Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου καὶ Εὐφρασίας μάρτυρ.
13	2	20	†	Σα	Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλ.
14	3	21	†	Κυ.	***Τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου.*** *Ἀρχὴ τοῦ Τριῳδίου.*
					○ *Πανσέληνος ὥρ. 5 λ. 26 μ. μ.*
15	4	22		Δε.	Τιμοθέου ἀποστόλ. καὶ Ἀναστασίου Πέρσ.
16	5	23		Τρ.	Κλήμεντος ἱερομάρτυρ. καὶ Ἀγαθαγγέλ. μάρτυρ.
17	6	24		Τε.	Ξένης τῆς ὁσ.
18	7	25	†	Πε.	Γρηγορίου τοῦ Θεολόγ.
19	8	26		Πα.	Ξενοφῶντος ὁσ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
20	9	27	†	Σα.	Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάν. Ἰγνατίου θεολόγ.
21	10	28	†	Κυ.	***Τοῦ Ἀσώτου.*** Ἐφραὶμ ὁσ. τοῦ Σύρ.
22		29		Δε.	Ἡ ἀνακομιδὴ λειψάν. Ἰγνατίου θεοφόρ.
	11				☾ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 8 λ. 8 μ. μ.*
23	12	30	†	Τρ.	Τῶν Τριῶν ἱεραρχῶν.
24	13	31		Τε.	Κύρ. καὶ Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ΣΟΥΜΠΑΤ

Ἔχει ἡμέρας 28. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νὺξ 13.

Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Ἰχθῦς.

Ο.	Ν.	Π.	
25	14	1	Πε. Προεόρτια τῆς Ὑπαπαντῆς. Τρύφωνος μάρτυρ.
26	15	2	Πα. ***Ἡ Ὑπαπαντὴ τοῦ Χριστοῦ.*** *Ἁγία.*
27	16	3	Σα. *Τῶν Ψυχῶν.* Συμεὼν Θεοδόχ. Ἄννης τῆς προφήτ.
28	17	4	Κυ. ***Τῆς Ἀπόκρεω.*** Ἰσιδώρ. τοῦ Πηλουσιώτ.
29	18	5	Δε. Ἀγάθης μάρτυρ.
1	19	6	Τρ. Βακχ. ἐπισκόπ. Σμύρνης καὶ τοῦ ἁγ. πατρὸς ἡμῶν καὶ ἰσαποστόλ. Φωτίου πατριάρχ. Κων]πόλεως.
			● *Νέα Σελήνη ὥρα 4 λ. 41 π. μ.*
2	20	7	Τε. Παρθενίου ἐπισκόπ. Λαμψάκ. καὶ Κοσμᾶ ὁσ.
3	21	8	Πε. Θεοδώρ. τοῦ Στρατηλάτ. Ζαχαρίου προφήτ. Μάρθας καὶ Μαρίας τῶν μαρτύρων.
4	22	9	Πα. Νικηφόρ. μάρτυρ.
5	23	10	Σα. † Τῶν ἐν ἀσκήσει λαμψάντων. Χαραλάμπους ἱερομάρτυρ.
6	24	11	Κυ. † ***Τῆς Τυρινῆς.*** Βλασίου ἱερομάρτ. Θεοδώρας Αὐγούστης.
7	25	12	Δε. Μελετίου ἀρχιεπισκόπ. Ἀντιοχείας τοῦ Μεγάλου. *Ἄρχεται ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή.*
			☽ *Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 8 λ. 34 μ. μ.*
8	26	13	Τρ. Μαρτινιανοῦ τοῦ ὁσ.
9	27	14	Τε. Αὐξεντίου τοῦ ὁσ.
10	28	15	Πε Ὀνησίμου τοῦ ἀποστόλ.
11	1	16	Πα. Παμφίλ. μάρτυρ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
12	2	17	Σα. Τοῦ διὰ κολλύβων θαύματος Θεοδώρ. τοῦ Τήρωνος.
13	3	18	Κυ. † ***Τῆς Ὀρθοδοξίας.*** Κόνωνος μ. Λέοντος Ρώμης.
14	4	19	Δε. Ἀρχίππου ἀποστόλ.
15	5	20	Τρ. Λέοντος ἐπισκόπ. Κατάνης.
16			○ *Πανσέληνος ὥρ. 10 λ. 1 π. μ.*
	6	21	Τε. Τιμοθέου τοῦ ἐν Συμβόλοις. Εὐσταθίου Ἀντιοχείας.
17	7	22	Πε. Τῶν ἐν τοῖς Εὐγενείου μαρτύρων.
18	8	23	Πα. Πολυκάρπου ἐπισκόπ. Σμύρνης καὶ Πολυχρονίου ὁσ.
19	9	24	Σα. Ἡ ἁ καὶ β εὕρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
20	10	25	Κυ. † Ψάλλεται ἡ ἀκολουθία Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ.
21	11	26	Δε. Πορφυρίου ἐπισκόπ. Γάζης.
22	12	27	Τρ. Προκοπίου τοῦ Δεκαπολίτου.
23	13	28	Τε. Βασιλείου ὁμολογητ.
			☾ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 3 λ. 3 μ. μ.*

ΜΑΡΤΙΟΣ

ΜΑΡΤ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νὺξ 12.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Κριόν.

Ο.	Ν.	Π.	
24	14	1	Πε. Εὐδοκίας ὁσιομάρτυρ.
25	15	2	Πα. Ἡσυχίου συγκλητ. Εὐθαλίας μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῇ.
26	16	3	Σα. Εὐτροπίου, Κλεονίκου καὶ Βασιλίσκου τῶν μαρτύρων.
27	17	4	Κυ. † ***Τῆς Σταυροπροσκυνήσεως.*** Γερασίμου ὁσ.
28	18	5	Δε. Κόνωνος καὶ Ἀρχελάου τῶν μ. Βενεδίκτου ὁσ.
29	19	6	Τρ. Τῶν ἐν Ἀμορίῳ 42 μ. Μηλισσηνοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
30	20	7	Τε. Βασιλέως ἐπισκόπ. Χερσῶνος μετὰ τῶν λοιπῶν ἱερομ.
			● *Νέα Σελήνη ὥρ. 2 λ. 49 μ. μ.*
1	21	8	Πε. Θεοφυλάκτου ἐπισκόπ. Νικομηδείας.
2	22	9	Πα. Τῶν ἐν Σεβαστείᾳ 40 μαρτύρων.
3	23	10	Σα. Κοδράτου μάρτυρ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
4	24	11	Κυ. † Ψάλλεται ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἰωάννου συγγρ. τῆς Κλίμακ.
5	25	12	Δε. Θεοφάνους τοῦ ὁμολογητοῦ.
6	26	13	Τρ. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάν. Νικηφόρου ἀρχιεπ. Κ]πόλεως.
7	27	14	Τε. Βενεδίκτου τοῦ ὁσίου.
			☽ *Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 6 λ. 35 π. μ.*
8	28	15	Πε. Ἀγαπίου μάρτ. Ψάλλεται ὁ Μέγας Κανών.
9	29	16	Πα. Σαβίνου μάρτ. καὶ Χριστοδούλου τοῦ ὁσ.
10	30	17	Σα. Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.
11	31	18	Κυ. † Ψάλλεται ἡ ἀκολουθία Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας. Κυρίλλου ἀρχιεπισκόπ. Ἱεροσολύμων.
12	1	19	Δε. Χρυσάνθου καὶ Δαρείας τῶν μαρτύρων.
13	2	20	Τρ. Τῶν ἐν τῇ μονῇ τοῦ ἁγ. Σάββα ἀναιρεθέντων πατέρων.
14	3	21	Τε. Ἰακώβου τοῦ ὁμολογητ.
15	4	22	Πε. Βασιλείου ἱερομ.
			○ *Πανσέληνος ὥρ. 3 λ. 16 π. μ.*
16	5	23	Πα. Νίκωνος ὁσ.
17	6	24	Σα. Τοῦ Λαζάρου. Ζαχαρίου ὁσ.
18	7	25	Κυ. † ***Τῶν Βαΐων. Τοῦ Εὐαγγελισμοῦ.***
19	8	26	Δε. Ἡ Σύναξις τοῦ ἀρχαγγέλ. Γαβριήλ. Ἄρχεται ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Ἑβδομάς.
20	9	27	Τρ. Ματρώνης τῆς ὁσ.
21	10	28	Τε. Ἱλαρίωνος τοῦ νέου. Ἡρωδίωνος μάρτ.
22	11	29	Πε. Μάρκου ἐπισκ. Ἀρεθουσίων.
23	12	30	Πα. Ἰωάννου συγγραφέως τῆς Κλίμακος.
			☾ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 5 λ. 53 π. μ.*
24	13	31	Σα. Ὑπατίου ἱερομ. ἐπισκ. Γαγγρῶν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ΝΙΣΑΝ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νὺξ 11.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ταῦρον.

Ο.	Ν.	Π.	
25	14	1	Κυ. † ***ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ.*** Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας.
26	15	2	Δε. Τίτου ὁσ. τοῦ θαυματ.
27	16	3	Τρ. Νικήτα τοῦ ὁσ. καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Ὑμνομράφ.
28	17	4	Τε. Γεωργίου ὁσ. τοῦ ἐν Μαλαιῷ. Ζωσιμᾶ ὁσ.
29	18	5	Πε. Κλαυδίου μάρτ.
			● *Νέα Σελήνη ὥρ. 11 λ. 34 μ. μ.*
30	19	6	Πα. † ***Τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.*** Εὐτυχίου ἀρχιεπ. Κ]πόλεως.
1	20	7	Σα. Γεωργίου ἐπισκόπ. Μυτιλήνης.
2	21	8	Κυ. † ***Τοῦ Θωμᾶ.*** Ἡρωδίωνος τοῦ ἀποστόλ.
3	22	9	Δε. Εὐψυχίου μάρτ.
4	23	10	Τρ. Τερεντίου μάρτυρ.
5	24	11	Τε. Ἀντίπα ἱερομάρτ. ἐπισκόπ. Περγάμου.
6	25	12	Πε. Βασιλείου ἐπισκ. Παρίου.
			Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 6 λ. 11 μ. μ.
7	26	13	Πα. Μαρτίνου πάπα Ρώμης.
8	27	14	Σα. Ἀριστάρχου, Πούδη καὶ Τροφίμου ἐκ τῶν 70.
9	28	15	Κυ. † ***Τῶν Μυροφόρων.*** Κρήσκεντος μάρτ.
10	29	16	Δε. Ἀγάπης, Εἰρήνης καὶ Χιονίας τῶν μαρτύρων.
11	30	17	Τρ. Συμεὼν τοῦ ἐν Περσίδι.
12	1	18	Τε. Ἰωάννου ὁσ. καὶ Ἰωάννου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων.
13	2	19	Πε. Παφνουτίου ἱερομάρτ.
14	3		Πα. Θεοδώρου τοῦ Τριχινᾶ.
	4	20	☽ *Πανσέληνος ὥρ. 8 λ. 15 μ. μ.*
15		21	Σα. Ἰανουαρίου ἱερομάρτυρ.
16	5	22	Κυ. † ***Τοῦ Παραλύτου.*** Θεοδώρου τοῦ Συκεώτου.
17	6	23	Δε. † Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου. Ἀλεξάνδρας τῆς Βασιλίδος.
18	7	24	Τρ. Ἐλισάβετ τῆς ὁσίας καὶ θαυματ.
19	8	25	Τε. Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ.
20	9	26	Πε. Βασιλέως ἐπισκόπ. Ἀμασείας.
21	10	27	Πα. Συμεὼν ἱερομάρτ. συγγενοῦς τοῦ Κυρίου.
22	11	28	Σα. Τῶν ἐν Κυζίκῳ 9 μαρτύρων.
			☾ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 4 λ. 34 μ. μ.*
23	12	29	Κυ. † ***Τῆς Σαμαρείτιδος.***
24	13	30	Δε. Ἰακώβου τοῦ ἀποστόλ.

ΜΑΪΟΣ

ΜΑΪΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νὺξ 10.

Ὁ ἥλιος εἰς τοὺς Διδύμους.

Ο.	Ν.	Π.	
25	14	1	Τρ. Ἱερεμίου προφήτ.
26	15	2	Τε. Ἡ ἀνακομιδὴ τοῦ λειψάν. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου.
27	16	3	Πε. Τιμοθέου καὶ Μαύρας τῶν μαρτύρων.
28	17	4	Πα. Πελαγίας μάρτ.
29	18	5	Σα. Εἰρήνης μεγαλομάρτυρ.
			● *Νέα σελήνη ὥρ. 7 λ. 34 π. μ.*
30	19	6	Κυ. † ***Τοῦ Τυφλοῦ.*** Ἰὼβ τοῦ πολυάθλου.
1	20	7	Δε. Ἀκακίου καὶ Κοδράτου τῶν μαρτύρων.
2	21	8	Τρ. Ἰωάννου ἀποστόλ.
3	22	9	Τε. Ἡσαΐου τοῦ προφ. καὶ Χριστοφόρου μάρτ.
4	23	10	Πε. † ***Τῆς Ἀναλήψεως.*** Σίμωνος ἀποστ. Ζηλωτοῦ.
5	24	11	Πα. Μωκίου ἱερομάρτ.
6	25	12	Σα. Ἐπιφανείου ἐπισκ. Κύπρου καὶ Γερμανοῦ Κ]πόλεως.
			☽ *Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 7 λ. 36 π. μ.*
7	26	13	Κυ. † Τῶν ἁγίων 318 Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἁγ. Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Γλυκερίας μάρτ.
8	27	14	Δε. Ἰσιδώρου μάρτυρος τοῦ ἐν Χίῳ.
9	28	15	Τρ. Παχωμίου τοῦ Μεγάλ. καὶ Ἀχιλλίου ἀρχιεπ. Λαρίσσης.
10	29	16	Τε. Θεοδώρου τοῦ Ἡγιασμένου.
11	30	17	Πε. Ἀνδρονίκου καὶ Ἰουνίας τῶν ἀποστόλων.
12	31	18	Πα. Πέτρου καὶ Διονύσου τῶν μαρτύρων.
13	1	19	Σα. ***Τῶν Ψυχῶν.*** Πατρικίου ἐπισκ. Προύσης.
14	2	20	Κυ. ***Τῆς Πεντηκοστῆς.*** Θαλλελαίου μάρτυρ.
			☾ *Πανσέληνος ὥρ. 11 λ. 49 π. μ.*
15	3	21	Δε. † ***Τῆς Ἁγίας Τριάδος.*** Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.
16	4	22	Τρ. Βασιλίσκου μάρτ.
17	5	23	Τε. Μιχαὴλ ἐπισκ. Συννάδων τοῦ ὁμολο.
18	6	24	Πε. Συμεὼν τοῦ ἐν Θαυμαστῷ ὄρει.
19	7	25	Πα. Ἡ τρίτη εὕρεσις τῆς τιμίας κεφαλῆς τοῦ Προδρόμου.
20	8	26	Σα. Κάρπου τοῦ ἀποστόλ.
21	9	27	Κυ. † ***Τῶν Ἁγίων Πάντων.***
			☾ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 11 λ. 56 μ. μ.*
22	10	28	Δε. Εὐτυχοῦς ἱερομάρτ. ἐπισκ. Μελιτηνῆς.
23	11	29	Τρ. Θεοδοσίας μάρτ.
24	12	30	Τε. Ἰσαακίου μάρτ.
25	13	31	Πε. Ἑρμείου μάρτ.

ΙΟΥΝΙΟΣ

ΧΑΖΙΡΑΝ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νὺξ 9.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Καρκῖνον.

Ο.	Ν.	Π.	
26	14	1	Πα. Ἰουστίνου μάρτ. Φιλοσόφ.
27	15	2	Σα. Νικηφόρου Κων]πόλεως τοῦ ὁμολογητοῦ.
28	16	3	Κυ. † Λουκιανοῦ μάρτ.
			● *Νέα Σελήνη ὥρ. 3 λ. 29 μ. μ.*
29	17	4	Δε. Μητροφάνους ἀρχιεπ. Κων]πόλεως.
1	18	5	Τρ. Δωροθέου ἐπισκ. Τύρου.
2	19	6	Τε. Ἰλαρίωνος ὁσ. τοῦ Νέου.
3	20	7	Πε. Θεοδώρου ἐπισκ. Ἀγκύρας.
4	21	8	Πα. Ἡ ἀνακομιδὴ λειψάνου Θεοδώρου Στρατηλάτ.
5	22	9	Σα. Κυρίλλου ἀρχιεπισκ. Ἀλεξανδρείας.
6	23	10	Κυ. † Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀντωνίνης τῶν μαρτύρων.
			☽ *Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 10 λ. 55 μ. μ.*
7	24	11	Δε. Βαρθολομαίου καὶ Βαρνάβα τῶν ἀποστόλων.
8	25	12	Τρ. Ὀνουφρίου καὶ Πέτρου τῶν ὁσ.
9	26	13	Τε. Ἀκυλίνης μάρτ.
10	27	14	Πε. Ἐλισσαίου προφ. καὶ Μεθοδίου ἀρχιεπ Κων]πόλεως.
11	28	15	Πα. Ἀμὼς προφήτ.
12	29	16	Σά. Τύχωνος ἐπισκ. Ἀμαθοῦντος Θαυματ.
13	30	17	Κυ· † Μανουὴλ, Σαβὲλ, Ἰσμαὴλ καὶ Ἰσαύρου τῶν μαρτύρων.
14	1	18	Δε. Λεοντίου μάρτ.
15	2	19	Τρ. Ἰούδα τοῦ ἀποστόλ.
			☾ *Πανσέληνος ὥρ. 1 λ. 14 π. μ.*
16	3	20	Τε. Μεθοδίου ἱερομάρτ.
17	4	21	Πε. Ἰουλιανοῦ μάρτ. Ταρσέως.
18	5	22	Πα. Εὐσεβίου ἱερομάρτ. ἐπισκόπ. Σαμοσάτων.
19	6	23	Σα. Ἀγριππίνης μάρτ.
20	7	24	Κυ. † Τὸ γενέθλ. τοῦ Τιμίου Προδρόμου καὶ Βαπτιστ. Ἰωάν.
21	8	25	Δε. Φεβρωνίας ὁσιομάρτυρ.
22	9	26	Τρ. Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ.
			☿ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ 5 λ. 16 π. μ.*
23	10	27	Τε. Σαμψὼν ὁσ. Ξενοδόχου.
24	11	28	Πε. Ἡ ἀνακομιδὴ τῶν λειψ. Κύρ. καὶ Ἰωάννου τῶν ἀναργύρ.
25	12	29	Πα. † ***Πέτρου καὶ Παύλου.***
26	13	30	Σα. † ***Ἡ Σύναξις τῶν ΙΒ΄ Ἀποστόλων.***

ΙΟΥΛΙΟΣ

ΤΕΜΟΥΖ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νὺξ 10.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Λέοντα.

Ο.	Ν.	Π.	
27	14	1	Κυ. † Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν ἀναργύρων.
28	15	2	Δε. Ἡ κατάθεσις τῆς τιμίας Ἐσθῆτ. τῆς Θεοτ. ἐν Βλαχέρναις.
29	16	3	Τρ. Ὑακίνθ μάρτ. καὶ Ἀνατολίου ἀρχιεπ.Κων]πόλεως.
			● *Νέα Σελήνη ὥρ. 0 λ. 7 π. μ.*
30	17	4	Τε. Ἀνδρέου ἐπισκόπ. Κρήτης.
1	18	5	Πε. Ἀθανασίου τοῦ ἐν Ἄθῳ.
2	19	6	Πα. Σισώη ὁσ. Μεγάλ.
3	20	7	Σα. Κυριακῆς μεγαλομάρτ.
4	21	8	Κυ. † Προκοπίου μεγαλομάρτ.
5	22	9	Δε. Παγκρατίου ἱερομάρτ.
6	23	10	Τρ. Τῶν ἐν Νικοπόλει τῆς Ἀρμενίας 45 μαρτύρων.
			☽ *Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 3 λ. 54 μ. μ.*
7	24	11	Τε. Εὐφημίας τῆς μεγαλομάρτυρ.
8	25	12	Πε. Πρόκλου καὶ Ἱλαρίου τῶν μαρτύρων.
9	26	13	Πα. Ἡ σύναξις τοῦ ἀρχαγ. Γαβριήλ.
10	27	14	Σα. Ἀκύλα ἀποστ. καὶ Ἰωσὴφ Θεσσαλονίκης.
11	28	15	Κυ. † Τῶν ἁγ. καὶ θεοφόρων πατέρων τῶν εἰς τὰς 6 Οἰκουμενικὰς συνόδους συνελθόντων.
12	29	16	Δε. Ἀθηνογένους ἱερομ.
13	30	17	Τρ. Μαρίνης μεγαλομάρτ·
14	31	18	Τε. Αἰμιλιανοῦ καὶ Οὐαλεντίνης μαρτ.
			☾ *Πανσέληνος ὥρ. 7 λ, 30 μ. μ.*
15	1	19	Πε. Δίου καὶ Μακρίνης ὁσ.
16	2	20	Πα. Ἡλιοὺ προφήτ.
17	3	21	Σα. Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ καὶ Ἰωάννου.
18	4	22	Κυ. † Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς.
19	5	23	Δε. Φωκᾶ ἱερομ. καὶ Ἰεζεκιὴλ προφήτ.
20	6	24	Τρ. Χρηστίνης μεγαλομ.
21	7	25	Τε. † Ἡ κοίμησις τῆς ἁγ. Ἄννης.
			☿ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 9 λ. 58 π. μ.*
22	8	26	Πε. Ἑρμολάου ἱερομ. καὶ Παρασκευῆς ὁσιομ.
23	9	27	Πα. † Παντελεήμονος μεγαλομ. ἰαματικ.
24	10	28	Σα. Προχώρου, Νικάνορος, Τίμωνος καὶ Παρασκευᾶ ἀποστ.
25	11	25	Κυ. † Καλλινίκου καὶ Θεοδότης τῶν μαρτ.
26	12	30	Δε. Σίλα, Σιλουανοῦ, Κρήσκεντος, Ἐπαινετοῦ καὶ Ἀνδρονίκου ἐκ τῶν 70.
27	13	31	Τρ. Εὐδοκίμου Δικαίου.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΑΓΟΣΤΟΣ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νὺξ 11.

Ὁ ἥλιος εἰς τὴν Παρθένον.

Ο.	Ν.	Π.	
28	14	1	Τε. Ἡ πρόοδος τοῦ τιμ. σταυροῦ.
			● *Νέα Σελήνη ὥρ. 10 λ. 24 π. μ.*
29	15	2	Πε. Ἡ ἀνακομιδὴ λειψ. Στεφάνᾳ πρωτομ.
1	16	3	Πα. Ἰσαακίᾳ, Δαλμάτᾳ καὶ Φαύστᾳ μαρτ.
2	17	4	Σα. Τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἑπτὰ παίδων.
3	18	5	Κυ. † Προεόρτια τῆς Μεταμορφώσεως.
4	19	6	Δε. † ***Τῆς Μεταμορφώσεως.***
5	20	7	Τρ. Δομετίου ὁσιομ.
6	21	8	Τε. Αἰμιλιανοῦ ἐπισκ. Κυζίκ.
7	22	9	Πε. Ματθίᾳ ἀποστ.
			Ⓓ *Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 9 λ. 48 π. μ.*
8	23	10	Πα. Λαυρεντίᾳ ἀρχιδιακ. καὶ μάρτ.
9	24	11	Σα. Εὔπλῳ διακ. καὶ μάρτ.
10	25	12	Κυ. † Φωτίᾳ καὶ Ἀνικήτᾳ τῶν μαρτ.
11	26	13	Δε. Μαξίμῳ ὁμολ.
12	27	14	Τρ. Προεόρτια τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκ.
13	28	15	Τε. † ***Ἡ Κοίμησις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.***
14	29	16	Πε. Τοῦ ἁγ. Μανδηλίου.
			Ⓔ *Πανσέληνος ὥρ. 10 λ. 17 μ. μ.*
15	30	17	Πα. Μύρωνος μάρτ.
16	31	18	Σα. Φλώρᾳ καὶ Λαύρᾳ τῶν μαρτ.
17	1	19	Κυ. Ἀνδρέᾳ μάρτ. στρατηλάτ.
18	2	20	Δε. Σαμουὴλ προφήτ.
19	3	21	Τρ. Θαδδαίου ἀποστ. Βάσσης μάρτ.
20	4	22	Τε. Ἀγαθονίκου μάρτ.
21	5	23	Πε. Λούππῳ μάρτ. Εἰρηναίου ἱερομάρτ.
			Ⓕ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 3 λ. 23 μ. μ.*
22	6	24	Πα. Εὐτυχοῦς ἱερομ.
23	7	25	Σα. Ἡ ἐπάνοδος λειψ. Βαρθολομαίου ἀποστ.
24	8	29	Κυ. † Ἀδριανοῦ καὶ Ναταλίας τῶν μαρτ.
25	9	27	Δε. Ποιμένος ὁσ.
26	10	28	Τρ. Μωϋσέως Αἰθίοπος.
27	11	29	Τε. † Ἡ ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς τοῦ Προδρόμ.
28	12	30	Πε. Ἀλεξάνδρᾳ ἀρχιεπισκ. Κων]πόλεως.
			● *Νέα Σελήνη ὥρ. 11 λ. 15 μ. μ.*
29	13	31	Πα. Ἡ κατάθεσις τῆς Τιμίας Ζώνης.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

ΕΙΟΥΛ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νὺξ 12.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Ζυγόν.

Ο.	Ν.	Π.	
30	14	1	Σα. Συμεὼν Στυλίτ. Εὐανθίας ὁσ.
1	15	2	Κυ. † Μάμαντος μάρτ. Ἰωάννου παταιάρ. Κων]πόλεως.
2	16	3	Δε. Ἀνθίμου Νικομηδείας καὶ Θεοκτίστου ὁσ.
3	17	4	Τρ. Βαβύλα Ἀντιοχείας. Μωϋσέως προφ.
4	18	5	Τε. Ζαχαρίου προφήτ.
5	19	6	Πε. Ἀνάμνησις τῶν ἐν Κολοσσαῖς θαύμ. Μιχαὴλ ἀρχαγγέλ.
6	20	7	Πα. Προεόρτια τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκ.
7	21	8	Σα. † ***Τὸ Γενέθλιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου.***
			Ⓓ *Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 3 λ. 30 π. μ.*
8	22	9	Κυ. † Ἰωακεὶμ καὶ Ἄννης.
9	23	10	Δε. Μηνοδώρας, Μητροδώρας καὶ Νυμφοδώρας τῶν μαρτ.
10	24	11	Τρ. Θεοδώρας ὁσ.
11	25	12	Τε. Αὐτονόμου ἱερομ.
12	26	13	Πε. Τὰ ἐγκαίνεια τῶ ναῶ τῆς τῶ Χριστῶ Ἀναστάσεως.
13	27	14	Πα. † ***Ἡ Ὕψωσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.***
14	28	15	Σα. Νικήτα μάρτ.
			Ⓔ *Πανσέληνος ὥρ. 7 λ. 32 π. μ.*
15	29	16	Κυ. † Εὐφημίας μεγαλομ.
16	30	17	Δε. Σοφίας μάρτ. καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς θυγατέρων.
17	1	18	Τρ. Εὐμενίου ἐπισκόπ. Γορτύνης.
18	2	19	Τε. Τροφίμου, Σαββατίου καὶ Δορυμέδοντος μαρτ.
19	3	20	Πε. Εὐσταθίου μεγαλομ
20	4	21	Πα. Κοδράτου ἀποστ. καὶ Ἰωνᾶ προφ.
			Ⓕ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 10 λ. 40 μ. μ.*
21	5	22	Σα. Φωκᾶ ἱερομάρτ.
22	6	23	Κυ. Ἡ Σύλληψις τῶ Τιμίου Προδρόμου.
23	7	24	Δε. Θέκλης τῆς πρωτομάρτ.
24	8	25	Τρ. Εὐφροσύνης ὁσ.
25	9	26	Τε. Ἡ μετάστασις Ἰωάννου τῶ Θεολόγου.
26	10	27	Πε. Καλλιστρου μάρτ.
27	11	28	Πα. Χαρίτωνος ὁμογνητ.
28	12	29	Σα. Κυριακῆ Ἀναχωρητῶ.
			● *Νέα Σελήνη ὥρ. 3 λ. 8 μ. μ.*
29	13	30	Κυ. † Γρηγορίου ἱερομ.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ΤΕΣΡΙΝ-Ι-ΕΒΒΕΑ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νὺξ 13.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Σκορπίον.

Ο.	Ν.	Π.	
1	14	1	Δε. Ἀνανίου ἀποστ.
2	15	2	Τρ. Κυπριανῆ ἱερομ.
3	16	3	Τε. Διονυσίου ἱερομ. Ἀρεοπαγίτ.
4	17	4	Πε. Ἱεροθέου ἐπισκ. Ἀθηνῶν.
5	18	5	Πα. Χαριτίνης μάρτ.
6	19	6	Σα. Θωμᾶ ἀποστόλ.
7	20	7	Κυ. † Σεργίου καὶ Βάκχου μαρτ.
			Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 7 λ. 54 μ. μ.
8	21	8	Δε. Πελαγίας ὁσ.
9	22	9	Τρ. Ἰακώβου Ἀλφαίου.
10	23	10	Τε. Εὐλαμπίου καὶ Εὐλαμπίας μαρτ.
11	24	11	Πε. Φιλίππου ἀποστ.
12	25	12	Πα. Πρόβου, Ταράχου καὶ Ἀνδρονίκου μαρτ.
13	26	13	Σα. Κάρπου, Παπύλου κ. τ. λ. μαρτ.
14	27	14	Κυ. † Τῶν Ἁγίων 350 Θεοφόρων Πατέρων τῶν τῆς Ζ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.
			Πανσέληνος ὥρ. 5 λ. 2 μ. μ.
15	28	15	Δε. Λουκιανῆ μάρτ.
16	29	16	Τρ. Λογγίνου μάρτ.
17	30	17	Τε. Ὡσηὲ προφ. καὶ Ἀνδρέου ὁσιομ.
18	31	18	Πε. Λουκᾶ Εὐαγγελιστ.
19	1	19	Πα. Ἰωὴλ προφ. καὶ Οὐάρου μάρτ.
20	2	20	Σα. Ἀρτεμισίου μεγαλομ. Γερασίμου ὁσ.
21	3	20	Κυ. Ἱλαρίωνος ὁσ. Μεγάλ.
			Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 9 λ. 12 π. μ.
22	4	22	Δε. Ἀβερκίου θαυματ. καὶ ἑπτὰ παίδων τῶν ἐν Ἐφέσῳ.
23	5	23	Τρ. Ἰακώβου Ἀδελφοθέου.
24	6	24	Τε. Ἀρέθα μάρτ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
25	7	25	Πε. Μαρκιανῆ καὶ Μαρτυρίου μαρτ.
26	8	26	Πα. † ***Δημητρίου Μεγαλομ. τοῦ Μυροβλήτου.***
27	9	27	Σα. Νέστορος μάρτ.
28	10	28	Κυ. † Τερεντίου, Νεονίλλης μαρτ.
29	11	29	Δε. Ἀναστασίας ὁσιομ.
			Νέα Σελήνη ὥρ. 9 λ. 30 π. μ.
31	12	30	Τρ. Ζηνοβίου καὶ Ζηνοβίας μαρτ.
1	13	31	Τε. Στάχυος, Ἀπελλῆ κ. λ. ἐκ τῶν 70.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ΤΕΣΡΙΝ-Ι-ΣΑΝΙ

Ἔχει ἡμέρας 30. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νὺξ 14.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Τοξότην.

Ο.	Ν.	Π.	
2	14	1	Πε. Κοσμᾶ καὶ Δαμιανῆ τῶν Ἀναργύρων.
3	15	2	Πα. Ἀκινδύνου μάρτ.
4	16	3	Σα. Ἀκεψιμᾶ, Ἰωσὴφ καὶ Ἀειθαλᾶ μαρτ.
5	17	4	Κυ. † Ἰωαννικίου Μεγαλ.
6	18	5	Δε. Γαλακτίωνος καὶ Ἐπιστήμης μαρτ.
7	19	6	Τρ. Παύλου ἀρχιεπ. Κων)πόλεως.
			Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 10 λ. 20 π. μ.
8	20	7	Τε. Τῶν ἐν Μελιτινῇ 33 μαρτ.
9	21	8	Πε. † Η Σύναξις τῶν ἀρχιστρατήγων Μιχαὴλ καὶ Γαβριήλ.
10	22	9	Πα. Ὀνησιφόρου καὶ Πορφυρίου μαρτ. Ματρώνης ὁσ.
11	23	10	Σα. Ἐράστου, Ὀλυμπᾶ ἐκ τῶν 70.
12	24	11	Κυ. † Μηνᾶ, Βίκτωρος καὶ Βικεντίου.
13	25	12	Δε. † Ἰωάννου Ἐλεήμονος.
14	26	13	Τρ. Ἰωάννου Χρυσοστόμ.
			Πανσέληνος ὥρ. 3 λ. 14 π. μ.
15	27	14	Τε. Φιλίππου ἀποστ.
16	28	15	Πε. Γουρίᾳ, Σαμωνᾶ καὶ Ἀβίβου τῶν μαρτ.
17	29	16	Πα. Ματθαίου Εὐαγγελιστ.
18	30	17	Σα. Γρηγορίου ἐπισκ. Νεοκαισαρείας.
19	1	18	Κυ. Πλάτωνος καὶ Ρωμανοῦ μαρτ.
20	2	19	Δε. Ἀββιοὺ προφ. καὶ Βαρλαὰμ μ.
			Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 11 λ. 46 μ. μ.
21	3	20	Τρ. Πρόκλου ἀρχιεπ. Κων)πόλεως.
22	4	21	Τε. † ***Τὰ Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου.***
23	5	22	Πε. Φιλήμονος, Ἀπφῖα κ. λ. ἐκ τῶν 70.
24	6	23	Πα. Γρηγορ. ἐπισκ. Ἀκραγαντίνων.
25	7	24	Σα. Κλήμεντος Ρώμης καὶ Πέτρου Ἀλεξανδρ.
26	8	25	Κυ. † Αἰκατερίνης μεγαλμ.
27	9	26	Δε. Ἀλυπίου κιον. Νίκωνος.
28	10	27	Τρ. Ἰακώβου μεγαλμ.
29	11	28	Τε. Στεφάνου ἱερμ.
			Νέα Σελήνη ὥρ. 4 λ. 49 π. μ.
1	12	29	Πε. Παραμόνου καὶ Φιλουμέν. μαρτ.
2	13	30	Πα. † Ἀνδρέου ἀποστόλ.

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ΚΙΑΝΟΥΝ-Ι-ΕΒΒΕΑ

Ἔχει ἡμέρας 31. Ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νὺξ 15.

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Αἰγόκερων.

Ο.	Ν.	Π.	
3	14	1	Σα. Ναοὺμ προφ.
4	11	2	Κυ. Ἀββακοὺμ προφ.
5	16	3	Δε. Σοφονίου προφ.
6	17	4	Τε. Βαρβάρας μεγαλομ. Ἰωάννου Δαμασκ.
7	18	5	Τε. Σάββα Ἡγιασμέν.
			☽ *Πρῶτον τέταρτον ὥρ. 10 λ. 31 μ. μ.*
8	19	6	Πε. † Νικολάου ἐπισκ. Μύρων τῆς Λυκίας.
9	20	7	Πα. Ἀμβροσίου ἐπισκ. Μεδιολάνων.
10	21	8	Σα. Παταπίου ὁσ.
11	22	9	Κυ. Ἡ Σύλληψις τῆς ἁγ. Ἄννης.
12	23	10	Δε. Μηνᾶ, Ἑρμογέν. καὶ Εὐγράφου μαρτ.
13	24	11	Τρ. Δανιὴλ Στυλίτ
14	25	12	Τε. Σπυρίδωνος ἐπισκ. Τριμυθ.
			☾ *Πανσέληνος ὥρ. 2 λ. 12 μ. μ.*
15	26	13	Πε. Εὐστρατ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ μαρτ.
16	27	14	Πα. Θύρσου μάρτ.
17	28	15	Σα. Ἐλευθερίου ἱερομάρτ.
18	25	16	Κυ. † Τῶν προπατόρων. Δανιὴλ προφ. Τῶν ἁγ.τριῶν παίδων.
19	30	17	Δε. Διονυσίου ἀρχιεπ. Αἰγίνης Ζακυνθίου.
20	31	18	Τρ. Σεβαστιανοῦ μ. καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.
21	1	19	Τε. Βονοφατίου μαρτ. καὶ Ἀγλαΐας ὁσ.
			☿ *Τελευταῖον τέταρτον ὥρ. 6 λ. 4 μ. μ.*
22	2	20	Πε. Ἰγνατίου ἱερομαρτ. τοῦ Θεοφόρου.
23	3	21	Πα. Ἰουλιανῆς καὶ Θεμιστοκλέους τῶν μαρτύρων.
24	4	22	Σα. Ἀναστασίας μεγαλομάρτ. τῆς Φαρμακολυτρίας.
25	5	23	Κυ. † Τῶν ἀπὸ Ἀβραὰμ μέχρις Ἰωσὴφ Μνήστορος πατέρων.
26	6	24	Δε. Παραμονὴ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως. Εὐγενίας ὁσιομ.
27	7	25	Τρ. † ***Ἡ κατὰ Σάρκα Γέννησις τοῦ Χριστοῦ.***
28	8	26	Τε. † Ἡ Σύναξις τῆς Θεοτόκου. Εὐθυμίου ἐπισκ. Σαρδεων.
29	9	27	Πε. Στεφάνου ἀρχιδιακόνου πρωτομ. Θεοδώρου τοῦ Γραπτοῦ.
			● *Νέα Σελήνη ὥρ. 11 λ. 11 μ. μ.*
30	10	28	Πα. Τῶν ἐν Νικομηδείᾳ δισμυρίων μαρτύρων.
1	11	29	Σα. Τῶν ἐν Βηθλεὲμ ἀναιρεθέντων 14 χιλ. νηπίων.
2	12	30	Κυ. † Μνήμη τῶν ἁγίων Ἰωσὴφ τοῦ Μνήστορος, Δαβὶδ τοῦ προφητάνακτος καὶ Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.
3	13	31	Δε. Μελάνης τῆς ὁσίας καὶ Ζωτικοῦ μ.

Guy de Maupassant

ΤΟ ΚΟΣΜΗΜΑ

ΗΤΟ μία ἐκ τῶν θελκτικῶν καὶ χαριτωμένων αὐτῶν γυναικῶν, αἵτινες γεννῶνται, ὡς ἐκ σφάλματος τῆς τύχης, εἰς μίαν οἰκογένειαν ὑπαλλήλων. Ἄνευ προικός, ἄνευ ἐλπίδων, ἄνευ οὐδενὸς μέσου ὅπως καταστῇ γνωστή, ἐννοηθῇ, ἀγαπηθῇ καὶ γίνῃ σύζυγος πλουσίου καὶ διακεκριμένου ἀνδρός, ἠναγκάσθη ὅπως ὑποκύψῃ καὶ νυμφευθῇ μικρὸν ὑπάλληλον τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως.

Ὑπῆρξεν ἁπλουστάτη μὴ δυναμένη νὰ στολίζηται, ἀλλὰ δυστυχὴς ὡς μία ἔκπτωτος τῆς κοινωνικῆς της θέσεως, διότι αἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν κοινωνικὴν τάξιν οὔτε γένος, ἡ ὡραιότης των, ἡ χάρις των καὶ τὰ θέλγητρά των εἶνε δι' αὐτὰς οἰκογένεια καὶ γένος. Ἡ φυσικὴ λεπτότης των, τὸ τῆς κομψότητος ἔνστικτόν των, ἡ εὐστροφία τοῦ πνεύματός των, εἶνε ἡ μόνη ἱεραρχία των καὶ ἀναδεικνύουν τὰς κόρας τοῦ ὄχλου ἴσας μὲ τὰς μεγαλειτέρας κυρίας.

Ὑπέφερεν ἀδιακόπως, αἰσθανομένη ἑαυτὴν γεννηθεῖσαν δι' ὅλας τὰς λεπτότητας καὶ ὅλας τὰς πολυτελείας. Ὑπέφερεν ἕνεκα τῆς ἐνδείας τοῦ οἰκήματός της, τῆς ἀθλιότητος τῶν τοίχων, τῶν τετριμμένων της καθισμάτων καὶ τῆς ἀσχημίας τῶν ὑφασμάτων της.

Ὅλα τὰ πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα γυνὴ τῆς κοινωνικῆς της τάξεως οὔτε θὰ ἔδιδε κἂν προσοχήν, τὴν ἐβασάνιζον καὶ ἐκίνουν τὴν ἀγανάκτησίν της. Ἡ θέα τῆς μικρᾶς βρετανῆς, ἥτις ἐξετέλει τὰ χρέη τοῦ ταπεινοῦ νοικοκυριοῦ της, διήγειρεν ἐν αὐτῇ λυπηροὺς πόθους καὶ τεταραγμένα ὄνειρα. Ἐσκέπτετο τοὺς σιωπηλοὺς θαλάμους σκεπαζομένους μὲ ἀνατολικὰ καταπετάσματα, φωτιζομένους ὑπὸ ὑψηλῶν χαλκίνων λυχνοστατῶν, καὶ δύο ὑψηλοὺς ὑπηρέτας μὲ κοντὰ πανταλόνια οἵτινες νὰ κοιμῶνται εἰς τὰς εὐρείας πολυθρόνας, ἀποκοιμισμένοι ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν ζέστην τοῦ θερμαγωγοῦ. Ἐσκέπτετο τὰ μεγάλα σαλόνια ἐστρωμένα μὲ ἀρχαίαν μέταξαν, τὰ λεπτὰ ἔπιπλα φέροντα ἀνεκτίμητα κοσμημάτια, καὶ τὰ μικρὰ φιλάρεσκα καὶ πλήρη ἀρωμάτων σαλόνια, καμωμένα διὰ τὴν συνδιάλεξιν τῶν πέντε ὡρῶν μεταξὺ τῶν πλέον στενῶν φίλων καὶ τῶν γνωστῶν καὶ περιζητήτων ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὴν προσοχὴν ὅλαι αἱ γυναῖκες ζηλεύουν καὶ ἐπιθυμοῦν.

Ὅταν ἐκάθητο διὰ νὰ γευματίσῃ πρὸ τῆς στρογγύλης τραπέζης της, κεκαλυμένης μὲ τραπεζομάνδηλον τριῶν ἡμερῶν, ἀντικρὺ τοῦ συζύγου της, ὁ ὁποῖος ἐξεσκέπαζε τὴν σουπιέραν καὶ ἐφώναζε εὐχαριστημένος «τί ἐξαίρετο φαγί, δὲν γνωρίζω τίποτε καλλίτερο ἀπὸ αὐτό», ἐκείνη ἐσκέπτετο τὰ ἐξαίρετα γεύματα μὲ τὰ στίλβοντα ἀσημικά, τοὺς τάπητας οἵτινες ἐπλήρουν τοὺς τοίχους μὲ ἀρχαῖα πρόσωπα καὶ μὲ παράδοξα πουλιὰ ἐν μέσῳ μαγικοῦ δάσους· ἐσκέπτετο τὰ πολύτιμα πιάτα παρατιθέμενα εἰς θαυμασίας τραπεζοσκευάς,

τὰς ψιθυριζομένας φιλοφρονήσεις ἀκουομένας μὲ μειδίαμα σφιγγός, κατὰ τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον θά ἔτρωγε τὴν ρόδινον σάρκα ὀστρέου ἢ τὰς φτερούγας πουλιοῦ. Δὲν εἶχε οὔτε ἱματοσκευήν, οὔτε κοσμήματα, τίποτε, καὶ ἠγάπα μόνον αὐτά, καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὴν πλασμένην δι' αὐτά. Τόσον εἶχεν ἐπιθυμήσει ν' ἀρέσῃ, νὰ καταστῇ ἐπιθυμητή, ἐπαγωγὸς καὶ ἐπιζήτητος.

Εἶχε φίλην πλουσίαν, συμμαθήτριαν τοῦ μοναστηρίου, τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελε νὰ ἐπισκέπτηται, τόσον πολὺ ὑπέφερεν ἐπιστρέφουσα. Καὶ ἔκλαιεν ὁλοκλήρους ἡμέρας ἀπὸ τὴν θλῖψιν, τὸν πόθον, τὴν ἀπελπισίαν καὶ τὴν δυστυχίαν της.

Ἐσπέραν τινὰ ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψε μὲ ὕφος ἐπηρμένον κρατῶν πλατὺν φάκελλον.

— Πάρε, τῇ λέγει, νά κἄτι γιὰ σέ.

Ἐξέσχισε μετὰ ζέσεως τὸν χαρτην καὶ ἐτράβηξεν ἔντυπον προσκλητήριον, ὅπερ διελάμβανε τὰ ἑξῆς·

Ὁ ὑπουργὸς τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ ἡ κυρία Ραμπονὼ παρακαλοῦν τὸν κύριον καὶ τὴν κυρίαν Λουαζέλ ἵνα, διὰ τῆς παρουσίας αὐτῶν, τιμήσουν τὴν ἑσπερίδα των ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Ὑπουργείου τῇ 18 ἰανουαρίου.

Ἀντὶ νὰ καταστῇ ἔξαλλος, καθὼς τὸ ἤλπιζεν ὁ σύζυγός της, ἔρριψε μὲ πεῖσμα τὴν πρόσκλησιν ἐπὶ τῆς τραπέζης ψιθυρίζουσα:

— Τί νά το κάνω.

— Ἀλλ' ἀγαπητή μου, ἐνόμισα ὅτι θὰ σ' εὐχαριστήσω. Δὲ βγαίνεις ποτὲ ἔξω, κι' αὐτὸ εἶνε μιὰ εὐκαιρία, ἐξαίρετη μάλιστα. Ἐκοπίασα πολὺ γιὰ νά το πάρω. Ὅλοι τὸ ἐπιθυμοῦν, εἶνε πολὺ περιζήτητο καὶ δὲν δίνουν πολλὰ 'ς τοὺς ὑπαλλήλους· θὰ εἶν' ἐκεῖ ὅλος ὁ ἐπίσημος κόσμος.

Τὸν παρετήρει μὲ βλέμμα ὀργίλον καὶ ἐξεδήλωσε μετ' ἀνυπομονησίας·

— Τί θέλεις λοιπὸν νὰ βάλλω ἐπάνω μου γιὰ νὰ 'πάγω;

Δὲν εἶχε διόλου σκεφθῇ τὸ τοιοῦτον· ἐψέλλισεν

— Ἀλλὰ τὸ φόρεμα ποὺ βάζεις καὶ 'πᾶς 'ς τὸ θέατρο μὲ φαίνεται πολὺ καλό.

Ἐσιώπησεν, ἐννεώς, κατάπληκτος, βλέπων ἐκείνην κλαίουσαν.

Δύο μεγάλα δάκρυα ἐκύλιον ἀπὸ τὰς γωνίας τῶν 'ματιῶν εἰς τὰς γωνίας τοῦ στόματός της, ἐτραύλισε·

— Τί ἔχεις, τί ἔχεις;

Ἀλλὰ διὰ βιαίας προσπαθείας κατενίκησε τὴν θλῖψιν της καὶ ἀπήντησε διὰ φωνῆς ἠρέμου σφογγίζουσα τὰ ὑγρὰ μαγουλά της.

— Τίποτε· μόνο, ἐπειδὴ δὲν ἔχω φόρεμα δὲν 'μπορῶ νά 'παγω 'ς τὴν ἑορτή, δῶσε τὸ προσκλητήριο εἰς κανένα συνάδελφό σου, ποὺ ἡ γυναῖκά του εἶνε καλλίτερα ἀπὸ ἐμένα ἐφωδιασμένη ἀπὸ ροῦχα.

Ἦτο περίλυπος, ἐπανέλαβε·

—Ἔλα νὰ διοῦμε λοιπόν, Ματίλδη, πόσο θὰ στοιχίσῃ ἕνα κατάλληλο φόρεμα, ποὺ νὰ 'μπορῇ νὰ σὲ χρησιμεύσῃ καὶ 'ς ἄλλη περίστασι· κάτι πολὺ ἁπλοῦν.

Ἐσκέφθη μερικὰ δευτερόλεπτα καταρτίζουσα τὸν λογαριασμόν της καὶ σκεπτομένη τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ, χωρὶς νὰ προκαλέσῃ ἄμεσον ἄρνησιν ἢ τρομακτικὴν ἐπιφώνησιν τοῦ οἰκονόμου ὑπαλλήλου.

Ἐν τέλει ἀπήντησε διστάζουσα·

— Δὲ ξεύρω ἀκριβῶς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι μὲ τετρακόσια φράγκα θὰ το κατορθώσω.

Εἶχεν ὀλίγον ὠχριάσει, διότι ἐφύλαττεν ἀκριβῶς τὸ ποσὸν τοῦτο διὰ ν' ἀγοράσῃ πυροβόλον ὅπως ἐπιδοθῇ

εἰς κηνυγετικὰς ἐκδρομὰς μαζὶ μὲ ἄλλους φίλους, οἵτινες θὰ ἐκηνήγουν κατα τὰς Κυριακὰς τοῦ προσεχοῦς θέρους.

Ἐν τούτοις εἶπε.

— Ἂς εἶνε, δίνω τὰ τετρακόσια φράγκα. Προσπάθησε ὅμως νὰ ἔχῃς ἕνα καλὸ ροῦχο.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἐπλησίαζε καὶ ἡ κυρία Λουαζὲλ ἐφαίνετο λυπημένη, ἀνήσυχος, ἀδημονοῦσα. Ἡ ἐνδυμασία ἦτο ἐν τούτοις ἕτοιμος.

Ὁ σύζυγός της τῇ λέγει ἕνα βράδυ.

Τί ἔχεις; ξέρεις ὅτι αὐτὲς τὶς μέρες γένηκες πολὺ παράξενη.

Ἀπήντησε·

Στενοχωριοῦμαι ποὺ δὲν ἔχω κανένα στολίδι, καμμιὰ πετρίτσα, τίποτε γιὰ νὰ βάλλω ἐπάνω μου, θὰ φαίνουμαι φτωχική. Προτιμοῦσα καλλίτερα νὰ μὴν 'πάγω 'ς αὐτὸν τὸ χορό.

Ἐπανέλαβε·

Θὰ βάλλῃς φυσικὰ ἄνθη, εἶνε πολὺ κατάλληλα 'ς αὐτὴν τὴν ἐποχὴ τοῦ ἔτους. Μὲ δέκα φράγκα θὰ ἔχῃς δύο ἢ τρία ἀξιόλογα τριαντάφυλλα.

Ἐκείνη οὐδόλως κατεπείθετο.

Ὄχι, δὲν ὑπάρχει τίποτε ταπεινότερο ἀπὸ τὸ νὰ φαίνεσαι πτωχή, μέσα 'σὲ τόσες πλούσιες γυναῖκες.

Ἀλλ' ὁ σύζυγος ἐκραύγασε·

—Τί ἀνόητη ποὺ εἶσαι, καϋμένη. Πήγαινε 'στὴ φίλη σου κυρία Φορεστιὲ καὶ παρακάλεσέ την νὰ σὲ δώσῃ προσωρινῶς κανένα στολίδι. Ἀρκετὴν φιλίαν ἔχετε ὥστε δὲ θὰ σὲ τὸ ἀρνηθῇ.

Ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς.

Ἀλήθεια. Δὲν τὸ ἐσκέφθηκα καθόλου.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν μετέβη παρὰ τῇ φίλῃ της καὶ τῇ διηγήθη τὴν δυστυχίαν της.

Ἡ κυρία Φορεστιὲ διηυθύνθη πρὸς τὸ ἑρμάριόν της, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ εὐρὺ κιβώτιον, τὸ ἔφερεν, ἤνοιξεν αὐτὸ καὶ εἶπε εἰς τὴν κυρίαν Λουαζὲλ.

— Διάλεξε, ἀγαπητή μου.

Παρετήρησε κατὰ πρῶτον βραχιόλια, κατόπιν ἐκ μαργαριτῶν περιδέραιον, κατόπιν σταυρὸν τῆς Βενετίας, χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους θαυμασίας κατασκευῆς. Τὰ ἐδοκίμαζεν ὅλα ἐνώπιον τοῦ καθρέπτου, διστάζουσα, μὴ δυναμένη ν᾽ἀποφασίσῃ ὅπως τ᾽ἀποδώσῃ. Ἠρώτα πάντοτε·

— Δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο;

— Πῶς ὄχι· σκάλιξε. Δὲ ξεύρω τί μπορεῖ νὰ σ᾽εὐχαριστήσῃ

Αἴφνης ἀνεκάλυψεν εἰς μίαν θήκην ἀπὸ μαῦρον ἀτλάζι μέγα ἐξ ἀδαμάντων περιδέραιον καὶ ἡ καρδία της ἤρχισε νὰ κτυπᾷ ἐξ ὑπερβολικοῦ πόθου. Αἱ χεῖρές της ἔτρεμον ἐνῷ τὸ ἐλάμβανε. Προσήρμοσεν αὐτὸ πέριξ τοῦ τραχήλου της, ἐπάνω εἰς τὸ φουσκωτὸν φόρεμά της καὶ ἔμενεν ἐν ἐκστάσει πρὸ τοῦ ἰνδάλματός της.

Κατόπιν ἠρώτησε διστάζουσα, πλήρης ἀγωνίας.

— Μπορεῖς νά με δώσῃς αὐτό, τίποτε ἄλλο δὲ θέλω.

— Βέβαια καὶ μπορῶ.

Ἐπήδησεν εἰς τὸν τράχηλον τῆς φίλης της, τὴν περιεπτύχθη καὶ ἔφυγε ταχέως, φέρουσα μεθ᾽ἑαυτῆς τὸν θησαυρόν της.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς ἔφθασεν, ἡ κυρία Λουαζὲλ ἔσχεν ἐπιτυχίαν. Ἦτο ἡ ὡραιοτέρα ὅλων, κομψή, χαρίεσσα, μειδιῶσα καὶ τρελλὴ ἀπὸ τὴν χαράν. Ὅλοι οἱ ἄνδρες τὴν παρετήρουν, ἐζήτουν νὰ μάθουν τὸ ὄνομά της, ἐζήτουν νὰ παρουσιασθοῦν εἰς αὐτήν. Ὅλα τὰ μέλη τοῦ ὑπουργείου

ἐζήτουν νὰ χορεύσουν μετ᾽ αὐτῆς. Καὶ ὁ ὑπουργὸς ὁ ἴδιος τὴν διέκρινε μεταξὺ τῶν ἄλλων.

Ἐχόρευε μετὰ μέθης, μετὰ παραφορᾶς, μεθυσμένη ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν, μὴ σκεπτομένη πλέον τίποτε, εὑρισκομένη εἰς τὸν θρίαμβον τῆς καλλονῆς της, εἰς τὴν δόξαν τῆς ἐπιτυχίας της, εἰς ἓν εἶδος νέφους εὐτυχίας, καμωμένον ἀπὸ ὅλας τὰς προσφορίας, ὅλους τοὺς θαυμασμούς, τῆς νίκης ταύτης ἥτις εἶνε τόσον πλήρης καὶ τόσον γλυκεῖα εἰς τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν.

Ἀνεχώρησε περὶ τὰς τέσσαρας ὥρας τῆς πρωΐας. Ὁ σύζυγός της ἐκοιμᾶτο ἀπὸ τὸ μεσονύκτιον, εἰς μοναχικὸν τι σαλόνιον μαζὶ μὲ τρεῖς ἀκόμη κυρίους, τῶν ὁποίων αἱ γυναῖκες διεσκέδαζον πολύ.

Ἔρριψεν εἰς τοὺς ὤμους της τὸ ἔνδυμα τὸ ὁποῖον εἶχε φέρῃ διὰ νὰ φορέσῃ κατὰ τὴν ἔξοδον, ἔνδυμα ἁπλοῦν τοῦ καθημερινοῦ βίου, τοῦ ὁποίου ἡ πενιχρότης ἀπετέλει παραφωνίαν μὲ τὴν κομψότητα τοῦ φορέματος τοῦ χοροῦ. Τὸ ᾐσθάνθη καὶ ἠθέλησε νὰ φύγῃ ταχέως διὰ νὰ μὴ παρατηρηθῇ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, αἵτινες περιετυλίσσοντο εἰς πλουσίας μηλωτάς.

Ὁ Λουαζὲλ τὴν ἐκράτει.

— Περίμενε λοιπόν, θ᾽ ἁρπάξῃς τὸ κρῦο ἔξω. Πάγω νὰ φωνάξω ἁμάξι.

Ἀλλ᾽ ἐκείνη δὲν ἤκουε διόλου καὶ κατῆλθε ταχέως τὴν κλίμακα. Ὅταν εὑρέθησαν εἰς τὸν δρόμον, δὲν εὗρον ἅμαξαν καὶ ἤρχισαν νὰ ζητοῦν φωνάζοντες κατόπιν τῶν ἁμαξηλατῶν τοὺς ὁποίους ἔβλεπον νὰ διέρχωνται μακρόθεν.

Κατέβαινον πρὸς τὸν Σηκουάναν, ἀπηλπισμένοι, ριγοῦντες. Ἐν τέλει εὗρον ἐπὶ τῆς προκυμαίας μίαν ἀπὸ τὰς νυκτερινὰς αὐτὰς ἁμάξας, τὰς ὁποίας βλέπουν οἱ Παρίσιοι

μόνον τὴν νύκτα, ὡς νὰ ἐντρέποντο νὰ παρουσιασθοῦν διὰ τὴν ἀθλιότητά των κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ἐπανέφερεν αὐτοὺς μέχρι τῆς θύρας των, εἰς τὴν ὁδὸν Μαρτύρων, καὶ ἀνῆλθον μελαγχολικοὶ εἰς τὴν κατοικίαν των. Δι' ἐκείνην τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει· καὶ ἐκεῖνος ἐσκέπτετο ὅτι εἰς τὰς δέκα ἔπρεπε νὰ εὑρίσκηται εἰς τὸ ὑπουργεῖον· Ἀφῆρεσε τὰ ἐνδύματα, διὰ τῶν ὁποίων εἶχε περιτυλίξει τοὺς ὤμους της, ἔμπροσθεν τοῦ καθρέπτου της, διὰ νὰ θαυμάσῃ ἑαυτὴν ἐν τῇ δόξῃ της μίαν φορὰν ἔτι.

Ἀλλὰ πάραυτα ἀφῆκε κραυγήν. Δὲν εἶχε πλέον περὶ τὸν τράχηλόν της τὸ περιδέραιον.

Ὁ σύζυγός της ἐκδεδυμένος κατὰ τὸ ἥμισυ, ἠρώτησε·

— Τί ἔχεις;

— Ἔχω... ἔχω... δὲν ἔχω πιὰ τὸ διαμαντικὸ τῆς κυρίας Φορεστιέ.

Ὠρθώθη κατάπληκτος.

Τί... πῶς... δὲν εἶνε δυνατόν.

Καὶ ἐσκάλιζον εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ φορέματός της, εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ ἐπανοφωρίου της, εἰς τὰ θυλάκια, παντοῦ, δέν το εὗρον.

Ἠρώτησεν.

— Εἶσαι βεβαία ὅτι τὤχες ὅταν ἔφευγες ἀπὸ τὸν χορό;

— Ναί, τ' ἄγγιξα μέσ' 'ς τὴν αὐλὴ τοῦ ὑπουργείου.

— Ἀλλ' ἂν τὤχανες 'ς τὸ δρόμο θὰ τ' ἀκούαμε ὅταν ἔπεφτε. Θὰ εἶνε 'ς τὴν ἅμαξα.

— Πιθανόν. Κράτησες τὸν ἀριθμό.

— Ὄχι κι' ἐσὺ δὲν τὸν εἶδες.

— Ὄχι.

Παρετήρουν ἀλλήλους ἔντρομοι, ἐν τέλει ὁ κύριος Λουαζὲλ ἐνεδύθη ἐκ νέου.

— Πάγω νὰ 'ξαναπεράσω ὅλο τὸ δρόμο 'ποὺ κάναμε περπατῶντας, ἴσως τὸ εὕρω.

Καὶ ἐξῆλθεν. Ἐκείνη ἔμενε μὲ τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ χοροῦ, μὴ ἔχουσα δυνάμεις νὰ κατακλιθῇ, μένουσα καταβεβλημένη ἐπὶ μιᾶς καθέκλας, χωρὶς φωτιά, χωρὶς σκέψιν.

Ὁ σύζυγός της ἐπέστρεψεν εἰς τὰς ἑπτά, δὲν εὗρε τίποτε.

Μετέβη εἰς τὴν ἀστυνομίαν, εἰς τὰς ἐφημερίδας, διὰ νὰ ὑποσχεθῇ ἀμοιβήν, εἰς τὰς ἑταιρίας τῶν μικρῶν ἁμαξῶν, παντοῦ ἐν τέλει, ὅπου τὸν ὤθει ὑποψία ἐλπίδος.

Ἐκείνη περιέμενεν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἐν τῇ ἰδίᾳ καταστάσει, ἔκπληκτος πρὸ τῆς φρικώδους ταύτης συμφορᾶς.

Ὁ Λουαζὲλ ἐπέστρεψε τὸ ἑσπέρας μὲ βουλιγμένα χαρακτηριστικά· δὲν ἀνεκάλυψε τίποτε.

— Πρέπει νὰ γράψῃς 'ς τὴ φίλη σου ὅτι ἔσπασε τὸ κλείσιμο κι' ὅτι τῶδωκες νά το διορθώσουν. Αὐτὸ θὰ μᾶς δώσῃ καιρὸ νὰ 'ξανασκαλίξουμε.

Ἔγραψε καθ' ὑπαγόρευσίν του.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος ἀπώλεσαν πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ὁ Λουαζέλ, γηράσας κατὰ πέντε ἔτη, εἶπε·

— Πρέπει νὰ σκεφθοῦμε νά τ' ἀντικαταστήσουμε.

Ἔλαβον τὴν ἐπιοῦσαν τὴν θήκην, ἥτις περιεῖχεν αὐτό, καὶ μετέβησαν εἰς τὸν κοσμηματοπώλην, οὗτινος τὸ ὄνομα εὑρίσκετο ἐντός. Ἐξήτασε τὰ βιβλία του.

— Δὲν ἐπώλησα ἐγώ, κυρία, τὸ κόσμημα, ἐπρομήθευσα μόνον τὴ θήκη.

Τότε μετέβησαν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς κοσκηματοπώλου εἰς τὸν ἄλλον, ζητοῦντες παρόμοιον καὶ συμβουλευόμενοι τὴν μνήμην των, ἀσθενῆ καὶ τῶν δύο ἐκ τῆς λύπης καὶ τῆς ἀγωνίας.

Εὗρον εἰς κατάστημά τι περιδέραιον ἐξ ἀδαμάντων, ὅπερ τοῖς ἐφάνη ἀπαράλλακτον μὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐζήτουν· ἤξιζε

τεσσαράκοντα χιλιάδας φράγκα, τοῖς τὸ ἀφῆκον διὰ 36.

Παρεκάλεσαν λοιπὸν τὸν κοσμηματοπώλην νὰ μή το πωλήσῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν καὶ συνεφώνησαν ὅπως τὸ ἀγοράσῃ ἐκ νέου παρ' αὐτῶν διὰ 34 χιλ. φράγκα, ἐὰν εὑρεθῇ τὸ πρῶτον πρὸ τοῦ τέλους τοῦ φεβρουαρίου.

Ὁ Λουαζὲλ εἶχε 18 χιλ. φράγκα, ἅτινα τῷ ἀφῆκεν ὁ πατήρ του. Θὰ ἐδανείζετο τὸ ὑπόλοιπον. Ἐδανείσθη, ἐζήτησε χίλια φράγκα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, πεντακόσια ἀπὸ τὸ ἄλλο, πέντε εἰκοσάφραγκα ἀπ' ἐδῶ τρία ἀπ' ἐκεῖ. Ἔκαμεν ὁμόλογα, συνῆψε χρέη καταστρεπτικά, ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς τοκογλύφους, μὲ ὅλα τὰ γένη τῶν δανειστῶν. Διεκύβευσε τὴν ὕπαρξίν του, διεκινδύνευσε τὴν ὑπογραφήν του, μὴ γνωρίζων ἐὰν ἠδύνατο νὰ τῇ περιποιήσῃ τιμήν, καί, περίφοβος ἀπὸ τὰς ἀγωνίας τοῦ μέλλοντος, ἀπὸ τὴν φρικώδη δυστυχίαν, ἥτις θὰ ἐφώρμα κατ' αὐτοῦ, ἐκ τῆς ἀπόψεως ὅλων τῶν φυσικῶν στερήσεων καὶ ὅλων τῶν ἠθικῶν βασάνων, μετέβη ὅπως ζητήσῃ τὸ νέον περιδέραιον, καταθέτων εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμπόρου 36000 φράγκα.

Ὅταν ἡ κυρία Λουαζὲλ ἐπανέφερε τὸ κόσμημα εἰς τὴν κυρίαν Φορεστιέ, αὕτη τῇ εἶπε μὲ ὕφος δυσηρεστημένον.

—Ἔπρεπε νὰ μὲ τὸ φέρῃς ἐνωρίτερα, ἠμποροῦσα νὰ τὸ χρειασθῶ.

Δὲν ἤνοιξε τὴν θήκην, ἐκεῖνο ὅπερ ἐφοβεῖτο ἡ φίλη της. Ἐὰν παρετήρει τὴν ἀντικατάστασιν, τί θὰ ἐσκέπτετο, τί θὰ ἔλεγε. Δὲν θὰ ἐξελάμβανεν αὐτὴν ὡς κλέπτριαν.

Ἡ κυρία Λουαζὲλ ἐγνώρισε τὴν φρικώδη ζωὴν τῶν ἀναγκῶν. Πάραυτα ὅμως ἔλαβεν ἡρωϊκὴν ἀπόφασιν. Ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ τὸ φρικτὸν αὐτὸ χρέος. Θὰ ἐπλήρωνεν. Ἀπέπεμψαν τὴν ὑπηρέτριαν, ἤλλαξαν κατοικίαν καὶ ἐνοικίασαν ὑπερῷον. Ἐγνώρισε τὰς χονδρὰς ἐργασίας τοῦ σπιτιοῦ, τὰς ἀποτροπαίους ἐργασίας τοῦ μαγειρείου· ἔπλυνε τὴν τραπεζοσκευήν, κατατρίβουσα τοὺς ροδίνους ὄνυχάς της εἰς τὰ λιγδωμένα πήλινα σκεύη καὶ εἰς τὴν κατσαρόλαν. Ἔπλυνε τὰ λερωμένα ἀσπρόρουχα, τὰ ὑποκάμισα καὶ τὶς πατσαβοῦρες καὶ τὰ ἐστέγνωνε εἰς τὸ σχοινί· κατεβίβαζεν εἰς τὸν δρόμον κάθε πρωῒ τὰς ἀκαθαρσίας καὶ ἀνεβίβαζε τὸ νερό, σταματῶσα εἰς κάθε πάτωμα διὰ ν' ἀναπνεύσῃ. Καὶ ἐνδεδυμένη ὡς μία γυνὴ τοῦ ὄχλου μετέβαινεν εἰς τὸν ὀπωροπώλην, εἰς τόν παντοπώλην, εἰς τὸν κρεοπώλην, μὲ τὸ καλάθιον εἰς τὰς χεῖρας, παζαρεύουσα, ὑβριζομένη καὶ ὑπερασπίζουσα σολδίον πρὸς σολδίον τὸ ἄθλιον χρῆμά της.

Ἔπρεπε κατὰ μῆνα νὰ πληρωθοῦν ὁμόλογα, ν' ἀνανεωθοῦν ἄλλα, διὰ νὰ λάβουν καιρόν. Ἐκεῖνος εἰργάζετο τὸ ἑσπέρας, ὅπως ἐκκαθαρίσῃ τοὺς λογαριασμοὺς ἐμπόρου καὶ τήν νύκτα συχνὰ ἔκαμεν ἀντιγραφὰς πρὸς πέντε σολδία τήν σελίδα. Καὶ ἡ ζωὴ αὕτη διήρκεσε δέκα ἔτη. Εἰς τὸ τέλος τῶν δέκα ἐτῶν εἶχον πληρώσει ὅλα, μὲ τοὺς τόκους, τὰς τοκογλυφίας καὶ τὰ ἐπιτόκια.

Ἡ κυρία Λουαζέλ ἐφαίνετο γραῖα τώρα. Εἶχε καταστῇ ἡ γερὴ γυναῖκα, ἡ τραχεῖα καὶ ἀγροῖκος τῶν πτωχικῶν σπιτιῶν. Κακῶς ἐκτενισμένη, μὲ μισοφούστανον λοξὰ βαλμένον μὲ χέρια κόκκινα, ὠμίλει δυνατά, ἐσφουγκάριζε τά πατώματα Ἀλλὰ κάποτε ὅταν ὁ σύζυγός της ἔλειπεν εἰς τὸ γραφεῖον ἐκάθητο πλησίον τοῦ παραθύρου καὶ ἐσκέπτετο τήν ἑσπέραν ἐκείνην καὶ αὐτὸν τὸν χορὸν κατὰ τὸν ὁποῖον ὑπῆρξε τόσον ὡραία καὶ τόσον καλῶς ἐδεξιώθη.

Τί θὰ συνέβαινεν ἐὰν δὲν ἔχανεν αὐτὸ τὸ κόσμημα; Ποιὸς ξέρει, ποιὸς ξέρει. Πῶς ἡ ζωὴ εἶνε παράξενη καὶ πῶς ἀλλάζει εὔκολα. Πῶς τὸ παραμικρὸ μπορεῖ νά μᾶς καταστρέψῃ καὶ νά μᾶς σώσῃ.

Κυριακήν τινα μεταβᾶσα διά νά κάμῃ περίπατον εἰς τά Ἠλύσια Πεδία, ὅπως ἀνακουφισθῇ ἀπὸ τάς ἐργασίας τῆς, ἑβδομάδος, παρετήρησε γυναῖκα, ἥτις περιεπάτει παιδίον, ἦτο ἡ κυρία Φορεστιέ, πάντοτε ὡραία, πάντοτε νέα, πάντοτε θελκτική.

Ἡ κυρία Λουαζέλ ᾐσθάνθη ἑαυτήν συγκινηθεῖσαν. Νὰ τῇ ὠμίλει. Βέβαια. Καὶ τώρα ὅτε εἶχε πληρώσει θὰ τῇ ἔλεγε τὸ πᾶν. Διατί ὄχι;

Ἐπλησίασε.

— Καλημέρα, Γιαννοῦλα.

Ἡ ἄλλη μή ἀναγνωρίζουσα αὐτήν καὶ παραξενευθεῖσα ὅτι προσηγορεύθη μετὰ τοσαύτης οἰκειότητος ἀπὸ μίαν ἀστήν ἐτραύλισε.

—Ἀλλά, κυρία, δὲν γνωρίζω, θ' ἀπατᾶσθε.

—Ὄχι, εἶμαι ἡ Ματίλδη Λουαζέλ.

Ἡ φίλη της ἀφῆκε κραυγήν.

— Κακόμοιρη Ματίλδη, πῶς ἄλλαξες.

— Ναί, γιατί πέρασα δύσκολες μέρες ἀπό τόν καιρό ποὺ ἔχω νὰ σὲ διῶ, καὶ πολλὲς δυστυχίες, κι' ὅλα αὐτὰ ἐξ αἰτίας σου·

—Ἐξ αἰτίας μου, πῶς;

— Θυμᾶσαι ἐκεῖνο τὸ διαμαντικό, ποὺ μ' ἔδωκες γιὰ νὰ πάγω στήν ἑορτή τοῦ ὑπουργείου;

— Ναί, λοιπόν ;

— Λοιπόν, τὸ ἔχασα.

— Πῶς, ἀφοῦ μὲ τὸ ξανάφερες.

— Σ' ἔφερα ἕνα ἄλλο ἀπαράλλακτο. Καὶ εἶνε τώρα δέκα χρόνια ποὺ πληρώνουμε. Καταλαβαίνεις ὅτι δὲν ἦτανε εὔκολο γιὰ μᾶς ποὺ δὲν εἴχαμε τίποτε. Τώρα τελείωσε καὶ εἶμαι ἀρκετα εὐχαριστημένη.

Ἡ κυρία Φορεστιὲ ἐσταμάτησε.

— Λὲς ὅτι ἀγόρασες ἕνα ἄλλο γιὰ ν' ἀντικαταστήσῃς τὸ δικό μου;

— Ναί, δὲν τὸ παρετήρησες, ἦτανε ἀπαράλλακτο.

Καὶ ἐμειδία ἐξ ἀφελοῦς χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας.

Ἡ κυρία Φορεστιὲ εἰς τὸ ἄκρον συγκεκινημένη ἔλαβε τὰς χεῖράς της.

— Κακορροίζικη Ματίλδη, ἀλλά τὸ δικό μου ἦταν ψεύτικο, δὲν ἄξιζε περισσότερο ἀπὸ πεντακόσια φράγκα.

ΑΙ ΣΚΛΗΡΟΤΗΤΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Aurélien Scholl)

Ν' ἀγαπᾷς ὅπως ὁμιλῇς πάντοτε διὰ τὸν ἑαυτόν σου καὶ νὰ συναντᾶσαι μὲ ἄλλον ὅστις ἔχει τὴν ἰδίαν μανίαν.

Νὰ εἶσαι φίλος συγγραφέως συριχθέντος καὶ νὰ εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ὁδηγῇς μέχρι τῆς κατοικίας του τὸ ἑσπέρας τῆς ἀποτυχίας του.

Νὰ δίδῃς εἰς τὴν ὑπηρέτριάν σου πλουσιοπάροχα πρωτοχρονιάτικα δῶρα, καὶ νὰ τὴν ἀκούῃς λέγουσαν : αὐτὰ περίμενα γιὰ ν' ἀφήσω τὸ παληόσπιτό σας.

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(Ἐπὶ τῇ ἀναχωρήσει της).

I

Φεύγεις· καὶ μαῦρα σύννεφα σκεπάζουν κἄθε ἀστέρι,
Ἡ Φύσις ὅλη κρύφτηκε 'σὲ πένθιμη νυχτιά·
Κι' ἐκεῖνος, ὁποὺ σ' ἔπιασε τρεμουλιαστὰ τὸ χέρι
Δὲ θὰ σὲ βλέπῃ πιά.

Φεύγεις· κι' ἡ αὔρα ἡ φλύαρη δίπλωσε τὰ φτερά της,
Τ' ἀηδόνια 'ξάφνω 'σώπασαν καὶ 'πέταξαν μακρυὰ
Κι' ἐκεῖνος 'ποὺ σ' ἀγάπησεν, ὁ δύστυχος διαβάτης,
Δὲ θὰ σ' ἀκούῃ πιά.

II

Δὲ σ' ἀκούει, δὲ σὲ βλέπει· ἔρημα 'μεῖναν τὰ δάση
Κι' ὁ γλυκὸς μπάτης 'σὲ 'λίγο 'σὲ φουρτούνα θὰ ξεσπάσῃ.
Ἔρημα 'μεῖναν τὰ δάση· καὶ μονάχη ἡ ἀλκυόνα
Κλαίει 'στὸ ἔρμο τ' ἀκρογιάλι 'ς τὶς φουρτοῦνες τοῦ χειμῶνα.
Πάει μὲ τὴ ζαφειρένια, πλέον ὁ οὐρανός, τὴ σκέπη,
Πᾶνε πλέον τὰ λουλούδια· δὲ σ' ἀκούει δὲ σὲ βλέπει.

ΛΑΚΙ

ΕΔΩ
ΚΙ' ΕΚΕΙ

Δοξομανὴς συμβουλεύεται ὑπνωτισθεῖσαν.

—Ἔσο εὐτυχής, λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ προφῆτις, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι θ' ἀποκαλυφθοῦν κατὰ τὴν διάβασίν σου.

— Καὶ πότε λοιπόν;

— Τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας σου.

Ἡ κυρία Χ ἔχασε τὸν σύζυγόν της καὶ ἡ λύπη της εἶνε ἀνέκφραστος.

—Ἔλα λοιπόν, καϋμένη, κάνε κουράγιο, λέγει αὐτῇ ἡ φίλη της.

—Ὦ μεῖνε ἥσυχη, δὲν θ' ἀφήσω τὸν ἑαυτό μου νὰ καταβληθῇ, ἀπαντᾷ ἡ ἀπαρηγόρητος χήρα, ἀλλὰ ξέρεις τὰ νεῦρά μου ἕνα τίποτε τὰ ἐρεθίζει.

Νεαρὰ χήρα ἀνήγειρε μεγαλοπρεπὲς μνημεῖον εἰς τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν της καὶ διέταξεν ὅπως χαράξουν ἐπ' αὐτοῦ: Η ΛΥΠΗ ΜΟΥ ΕΙΝΕ ΤΟΣΟΝ ΜΕΓΑΛΗ ΩΣΤΕ ΔΕΝ ΔΥΝΑΜΑΙ ΝΑ ΥΠΟΦΕΡΩ ΑΥΤΗΝ. Μετὰ δύο ἔτη ἐνυμφεύθη ἐκ νέου καὶ προσέθηκεν εἰς τὴν ἐπιγραφήν: ΜΟΝΗ.

— Γιατί, μικρέ μου, 'ς τὴν προσευχή σου ζητεῖς ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸ καθημερινὸ ψωμὶ κι' ὄχι ὅλης τῆς ἑβδομάδος;

Καὶ ὁ μικρὸς μετά τινα σκέψιν.

— Γιατί ὁ πατέρας δὲν ἀγαπάει τὸ μπαγιάτικο ψωμί.

— *Τί διάβολο γένηκε λοιπὸν τὸ βαρόμετρό μου, λέγει ὁ κύριος* **X** *εἰς τὸν ὑπηρέτην του.*

—*Ἄκουσα νὰ λέτε, ὅτι ὅσο πιὸ ἀψηλὰ ἀνέβαινε, τόσο ἔκανε καλλίτερον καιρό. Καὶ γι' αὐτὸ τὸ ἀνέβασα 'ς τὸ ὑπερῷο γιὰ νὰ κάνῃ καλὸν καιρὸ σήμερα, ποὺ θὰ πᾶτε 'ς τὸ κυνῆγι.*

Κατὰ τὴν γνώμην ἑνὸς κυνικοῦ ὅλοι πρέπει νὰ νυμφεύωνται σήμερον, ἐξαιρέσει τῶν ἀνοήτων γυναικῶν καὶ τῶν φρονίμων ἀνδρῶν.

Ἡ μεγαλειτέρα βλακεία ποὺ δύναται νὰ ὑπάρξῃ·
— Ν' ἀγοράσῃς πορτοφόλι μὲ τὸ τελευταῖό σου φράγκο.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐκ τῶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ, υἱοῦ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον μὲ καταθλίβει κἄποτε εἶνε, ὅτι βλέπω τὴν μὲν μεγαλοφυΐαν ἔχουσαν τὰ ὅριά της τὴν δὲ βλακείαν οὖσαν ἀπεριόριστον.

Ἀρχίσατε νὰ θαυμάζητε ὅ τι ὁ Θεὸς σᾶς δεικνύει καὶ δὲν θὰ ἔχητε πλέον καιρὸν νὰ ζητῆτε ὅ τι σᾶς κρύπτει.

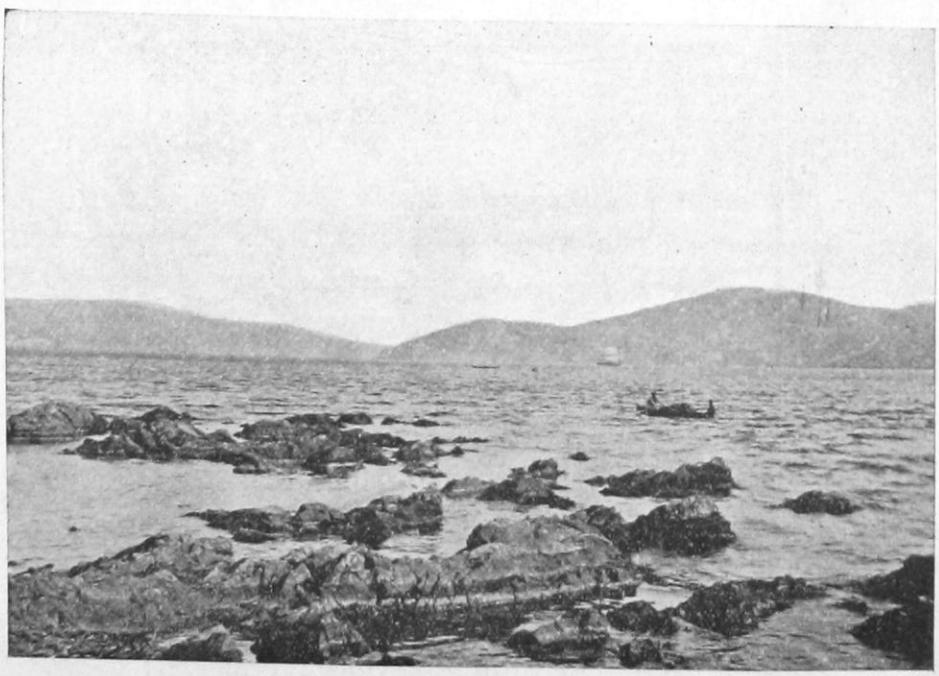
Εἰς τὸν ἔρωτα τὸ τελευταῖον χαῖρε εἶνε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δὲν λέγεται.

Ἐὰν οἱ ἄνθρωποι ἐξώδευον, διὰ νὰ κάμουν τὸ καλὸν εἰς τοὺς ἄλλους, τὸ τέταρτον τῶν ὅσων ἐξοδεύουν διὰ νὰ κάμουν τὸ κακὸν εἰς τὸν ἴδιον ἑαυτόν των, ἡ δυστυχία θὰ ἐχάνετο ἀπὸ τὸν κόσμον.

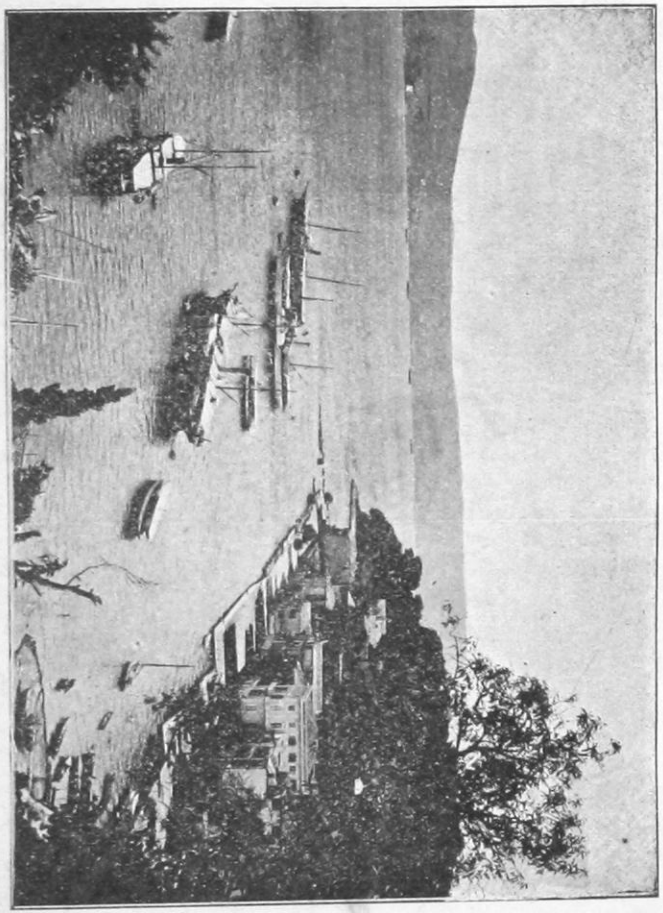
Δίδε χρήματα, μὴ δάνειζε. Ὅταν δίδεις καθιστᾷς ἀχαρίστους, ὅταν ὅμως δανείζῃς καθιστᾷς ἐχθρούς.

Ἐὰν εἶχον νὰ δώσω τὴν γνώμην μου ἐπὶ τῆς ἠθικῆς διαφορᾶς τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, θὰ ἔλεγον, ὅτι οἱ μὲν ἄνδρες ἀξίζουν περισσότερον αἱ δὲ γυναῖκες καλλίτερον.

Ὁ La Rochefoucauld *εἶπε· Ἔχομεν ὅλοι ἐν ἡμῖν ἀρκετὴν δύναμιν διὰ νὰ ὑποφέρωμεν τὴν δυστυχίαν τῶν ἄλλων. Ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ· ἀλλὰ δὲν ἔχομεν ἀρκετὴν διὰ νὰ ὑποφέρωμεν τὴν εὐτυχίαν των.*

ΠΑΡΑΛΙΑ ΕΥΞΕΙΝΟΥ ΠΟΝΤΟΥ

Η ΠΑΡΑΛΙΑ ΤΩΝ ΘΕΡΑΠΕΙΩΝ (ΒΟΣΠΟΡΟΣ).

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΑΚΤΙΝΕΣ

*
* *

Ὑπάρχει εἰς τὸν τρόπον, δι'οὗ ἐκφράζεται ὁ ἔπαινος, εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἐπαινέτου, εἰς τὸν τόνον τῆς φιλαρεσκείας, δηλητήριόν τι, ἐξ οὗ ὁ ἰσχυρότερος μεθύσκεται.

*
* *

Δύο πάθη δὲν δύνανται νὰ συζήσωσιν εἰς τὴν τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου, διότι τὸ ἓν καταστρέφει τὸ ἕτερον.

*
* *

Ἕκαστον ἀπὸ τὰ πάθη μας ἔχει στόμαχον τὸν ὁποῖον δὲν πρέπει νὰ ὑπερφορτόνομεν.

*
* *

Ἡ καρδία εἶναι νόμισμα πολύτιμον ἐφ' οὗ ὅμως χαράττονται πολλαὶ εἰκόνες ἀλληλοδιαδόχως.

* * *

Χάρις ἐπιδεικνύουσα τὸ βαρύτιμον τοῦ διδομένου εἶναι πολλάκις χειροτέρα τῆς ἀρνήσεως.

* * *

Ἡ ἀγχίνοια εἶναι ἀρετὴ μὲν τοῦ πνεύματος ἐλάττωμα δὲ τοῦ χαρακτῆρος.

* * *

Τὰ φυσικώτατα τῆς καρδίας κινήματα οὐδέποτε θεωροῦνται ὡς ψευδῆ, εἰμὴ μόνον εἰς τοὺς ἐπιτηδείους νά τα ὑποκρίνωνται.

* * *

Σχεδὸν εἶναι ἀδύνατον τὰ ἐκτιμήσῃ τις τὴν ἐποχὴν ἐν ᾗ ζῇ.

* * *

Ἡ καρδία τοῦ ἀχαρίστου ὁμοιάζει πρὸς ἔρημον, ἥτις πίνει ἁπλήστως τὴν ἐξ οὐρανοῦ πίπτουσαν βροχὴν, ἄνευ οὐδεμιᾶς παραγωγῆς.

* * *

Αἱ ὑψηλότεραι ἰδέαι ἐκμηδενίζονται ὅταν δὲν ἐκφράζονται καλῶς.

* * *

Δὲν φονεύει τις εἰμὶ διὰ δύο λόγους, ἢ διότι μισεῖ ἢ διότι ἀγαπᾷ.

* * *

Πῶς δύναται ἄλλος νὰ φυλάξῃ τὰ μυστικά μας ἐνῶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δέν τα φυλάττωμεν.

* * *

Ἡ μᾶλλον ἐπαινουμένη γυνὴ εἶναι ἐκείνη, περὶ ἧς δὲν γίνεται λόγος.

* * *

Ἡ ἐρωτότροπος μήτηρ σπανίως ἔχει θυγατέρα φρόνιμον.

* * *

Ἡ καρδία τῆς ἐρωτοτρόπου γυναικὸς εἶναι ρόδον ἐκ τοῦ ὁποίου ἕκαστος ἐραστὴς κομίζει ἓν φύλλον, ἕως οὗ τελευταῖον τῷ μένουσιν αἱ ἄκανθαι.

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

* * *

Ἡ μία λύπη ἀνακαλεῖ τὰς ἄλλας καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀγαπᾷ νὰ τὰς συνάγῃ πάσας ἵνα θλίβεται περισσότερον.

* * *

Πᾶν προσφιλέστερον ὂν εἶναι μακρόθεν κινδυνωδέστερον, διότι ἡ φαντασία μας τὸ καλλωπίζει, ὡς τὸ θέλομεν παρ' ὅταν τὸ ἔχομεν παρὸν καὶ τὸ βλέπομεν τοιοῦτον ὁποῖον ἀληθῶς εἶναι.

* * *

Ἡ φιλοπονία εἶναι ὁ ἀναπόδραστος ὅρος τῆς τελειοποιήσεως, τῆς προόδου καὶ τῆς ἀληθοῦς ἡμῶν εὐδαιμονίας, ἐνῷ ἡ ὀκνηρία ἐν τῇ φαινομένῃ αὐτῆς ἀπραξίᾳ τὰ μέγιστα καὶ τὰ ὀλεθριώτατα τῶν δυστυχημάτων κατεργάζεται, διότι καὶ τὴν ὑγείαν καταστρέφει καὶ τὴν ἀρετὴν διαφθείρει καὶ τὴν διάνοιαν ἀμβλύνει καὶ πᾶν ἔγκλημα καὶ πᾶσαν κακίαν προκαλεῖ.

* * *

Οἱ νέοι ἐκ φύσεως λίαν μιμητικοὶ διὰ τῶν παραδειγμάτων μᾶλλον, ἢ διὰ τῶν συμβουλῶν διαπλάττονται.

* * *

Οἱ ὁμιλοῦντες περιφρονητικῶς περὶ θρησκείας νομίζουσιν ἐν τῇ μωρίᾳ καὶ ἀμαθείᾳ των ὅτι ἀναφαίνονται ἀνώτεροι τῶν κοινῶν ἀνθρώπων.

* * *

Γονεῖς, ἱερεῖς, διδάσκαλοι, πόσον μεγάλη, ὡραία καὶ εὐεργετικὴ ἡ ἀποστολή σας! πόσον δὲ τρομερὰ ἡ εὐθύνη σας!

* * *

Ἄνθρωπε! Προσπάθησον διὰ τῆς χρηστῆς διαγωγῆς σου νὰ διατηρεῖς ἀθῴαν καὶ καθαρὰν τὴν καρδίαν σου, καὶ τότε οὐδέποτε θέλεις αἰσθανθῇ τὴν ἀνάγκην νὰ καταφύγῃς εἰς τὸ ψεῦδος, ὅπως δι' αὐτοῦ συγκαλύψῃς τὰς παρεκτροπάς, τὰς ἐλλείψεις καὶ τὴν ἀσχημίαν σου.

* * *

Μέγα μέρος τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀνθρώπου ἐξήρταται ἐκ τῶν σχέσεων αἵτιτες ἐν τῷ βίῳ μετὰ τῶν ἄλλων. συνδέουσιν αὐτόν.

*
* *

Μεγίστη προσοχὴ καὶ περίσκεψις ἀπαιτεῖται πρὶν ἢ φιλίας συνάψωμεν, ἵνα μὴ πέσωμεν θύματα ἐλεεινὰ τῆς κολακείας, τῆς ἰδιοτελείας, τῆς κακοηθείας καὶ τῆς ἀτιμίας τῶν περικυκλούντων ἡμᾶς.

*
* *

Ἄστατα καὶ ἐφήμερα τὰ ἀνθρώπινα ἀγαθά.
Κοῦφαι αἱ πεποιθήσεις τῶν πλουσίων καὶ ἰσχυρῶν.
Μωραὶ αἱ καυχήσεις τῶν ἀλαζόνων.
Μεγάλη ἡ σμικρότης τῶν ἀνθρώπων.
Ἀνεξιχνίαστοι αἱ βουλαὶ τοῦ ὑψίστου, καὶ ἄπειρος ἡ πανάγαθος αὐτοῦ πρόνοια.

*
* *

Ὁ Θεὸς ἄλλοτε τιμωρεῖ, ἄλλοτε σωφρονίζει καὶ ἄλλοτε δοκιμάζει, ὅθεν ὑπομονή.

*
* *

Καθῆκον τῶν διδασκάλων εἶναι ἡ διάπλασις τῆς καρδίας καὶ τῶν ἠθῶν ὡς καὶ ὁ κύριος σκοπὸς τῶν γραμμάτων.

*
* *

Κυρίως φρόνιμος γυνὴ εἶναι ἐκείνη, ἥτις δυσπιστεῖ περὶ ἑαυτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τῶν ἄλλων.

*
* *

Ἡ τιμία γυνὴ ὀφείλει ν' ἀποφεύγῃ τὴν κακολογίαν καὶ νὰ φοβῆται μὴ γείνῃ ἀξία αὐτῆς.

*
* *

Ἡ τάξις εἶναι ἀναπόφευκτος παρὰ τῇ γυναικί, διότι ἐκ ταύτης προέρχεται ἡ εὐδαιμονία τοῦ οἴκου αὐτῆς. Οὐδεμία δὲ περιουσία ἀντέχει εἰς τὴν φθορὰν ἥτις εἶναι συνέπεια τῆς ὀλιγορίας μιᾶς οἰκοδεσποίνης.

*
* *

Οἱ ἄνδρες κάμνουσι τοὺς νόμους, ἀλλ' αἱ γυναῖκες μορφόνουσι τὰ ἤθη. Εἶναι λοιπὸν ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ ἡ ἀνατροφὴ τῶν γυναικῶν, ἀφοῦ ἔχουσι τοσαύτην ἐπιροὴν ἐπὶ τῆς ἠθοποιήσεως τῶν λαῶν.

*
* *

Εὐτυχὴς ἡ γυνὴ ἐκείνη ἥτις γνωρίζει νὰ κρύπτῃ τὴν ἀξίαν αὐτῆς διὰ τῆς ἁπλότητος καὶ τῆς μετριοφροσύνης, καὶ ἥτις κατέδειξε τοῦτο τὸ μυστικὸν εἰς τὸ δημόσιον πρὶν ἢ τὸ μάθῃ ἡ ἰδία.

*
* *

Ὁ καλλίτερος ὅρος τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι, νὰ ζῇ τις ἀξιοπρεπῶς πρὸς τὸν ἑαυτόν του.

* * *

Εὐτυχὴς ἡ γυνὴ ἐκείνη ἥτις γνωρίζει νὰ ἐμνέῃ τὴν ἀγάπην, πρὶν ἢ προκαλέσῃ τὸν φθόνον, καὶ ἥτις ἐγκαίρως ἔμαθεν ὅτι τὸ ἐν σιωπῇ διδόμενον παράδειγμα εἶναι ὠφελιμώτερον πάντων.

* * *

Ἡ αἰδὼς εἶναι ὁ πλησιέστερος συγγενὴς τῆς ἀρετῆς.

* * *

Ἡ αἰδὼς εἶναι ἡ θελκτικωτέρα χάρις ἥτις δύναται νὰ στολίσῃ μίαν γυναῖκα διότι εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον ἐνέχειρον τῆς ἀθωότητος τῆς ἀρετῆς.

* * *

Ἡ γλῶσσα δεικνύει εἰς μὲν τὸν ἰατρὸν τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματος, εἰς δὲ τὸν φρόνιμον τὴν ἀσθένειαν τοῦ πνεύματος.

* * *

Ἡ αἰδὼς αὐξάνει τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν, εἶναι τὸ ἄνθος αὐτῆς καὶ συγχωρεῖ τὴν δυσμορφίαν.

* * *

Ἡ αἰδὼς εἶναι τὸ θέλγητρον τῶν ὀφθαλμῶν τὸ γόητρον τῶν καρδιῶν, ἡ ἐγγύησις πασῶν τῶν ἀρετῶν καὶ ὁ οἰκογενειακὸς δεσμὸς καὶ εἰρήνη.

* * *

Ἡ εὐχαρίστησις τῆς καθαρᾶς συνειδήσεως καὶ ἡ γλυκυτάτη συναίσθησις τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων, ἀπαρτίζουσι τὴν ἀληθῆ τοῦ ἀνθρώπου εὐδαιμονίαν, γλυκὺν δὲ καὶ πρᾶον διαπλάττουσι τὸν χαρακτῆρα.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ

* * *

Ὅταν τὸ πάθος ζητεῖ πρόφασιν τῶν σφαλμάτων του, ἔχει πάντοτε ἡ φαντασία ἑτοίμην νὰ τῷ προσφέρῃ καὶ ἐξ ὅλων αὐτῆς τῶν καταχρήσεων αὐτὴ εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ φοβερωτέρα. Ὅταν παρεκτρεπομένη τοῦ ὀρθοῦ λόγου γίνεται ὅλως διόλου ἔκδοτος εἰς τὰς ἰδίας της ὁρμάς, δὲν δύναται τόσον εὐκόλως νὰ μᾶς πλανήσῃ καὶ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς ἀπώλειαν, ὅσον ζητεῖ νὰ δικαιολογήσῃ τὰς παρεκτροπάς της καὶ εἶναι μᾶλλον φοβερὰ ὅταν μεταχειρίζηται σοφίσματα παρ' ὅταν κυριεύηται ὑπὸ δεινῶν ὁρμῶν.

* * *

Ὑπάρχουσι πόνοι, οἵτινες χωρίζουσι τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ ἡ κατάστασις τοῦ οὕτω πάσχοντος εἶναι τόσον διάφορος μὲ ὅσα τῷ λέγουσιν οἱ ἄλλοι, ὥστε δὲν καταλαμβάνει πλέον οὐδὲ τὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν τῷ ὁμιλοῦσιν.

Η Α. Θ. Π. Ο ΠΡΩΗΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Η΄

SISMANOGLIO

* * *

Ὅταν γυνὴ παρακμάσασα δὲν ἔχει πλέον νὰ ἐλπίσῃ τὰ προσφερόμενα εἰς τὸ νεάζον κάλλος ἐγκώμια, τότε ζητεῖ νὰ ἔγκωμιάζηται προσποιουμένη ὅτι θέτῃ ἑαυτὴν εἰς τάξιν πολὺ κατωτέραν παρ' ὅσον τῇ πρέπει. Ἐκεῖναι αἱ ἐκφράσεις της ἄκρας ταπεινοφροσύνης, μὴ ἀμφιβάλλεται, ὅτι ἀποβλέπουσι τὸ ἐναντίον. Οὐδένα ἀπατᾷ ὁ ταπεινούμενος ὑπὲρ τὸ δέον· καὶ δύναταί τις νὰ πιστεύσῃ εἰς πάντα ὄχι ὅμως καὶ εἰς τὴν εἰλικρίνειαν αὐτῆς· ἡ συνηθεισμένη νὰ κολακεύηται προτιμᾷ νὰ κακολογῇ αὐτὴ ἑαυτὴν παρὰ νὰ λησμονῆται ἀπὸ τοὺς ἄλλους, αἱ τοιαῦται ἐνῷ γελῶσιν ἡ καρδία των εἶναι περίλυπος, ἡ δὲ χαρά των τελευτᾷ εἰς θλῖψιν.

* * *

Γυνὴ ἔχουσα καρδίαν τρυφερὰν καὶ ζωηρὰν φαντασίαν ἀνάγκη νὰ διατρήψῃ πολὺν καιρὸν ἐντὸς τοῦ κόσμου πρὶν τὸν γνωρίσῃ, διότι ὁ κόσμος εἶναι τόσον ξένος εἰς αὐτὴν ὥστε ἀκολουθοῦσα τὴν φυσικὴν ροπὴν νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ἰδίων της τὰ ἀλλότρια, θέλει ἐξ ἅπαντος παραφερθῇ ἀπὸ πλάνης εἰς πλάνην ἀπὸ πταίσματος εἰς πταῖσμα καὶ θέλει διανύσει τὸ ἥμισυ τοῦ βίου της ἀγνοοῦσα ὅτι πλανᾶται.

* * *

Οἱ μᾶλλον βίαιοι χαρακτῆρες ἀπαντῶντες ἀντίστασιν γίνονται ἀσθενέστεροι, καὶ συνήθως καταφρονοῦντες τὸν πρᾷον τρόπον ὑπείκουσιν εἰς τὸν τραχύν.

* * *

Αἱ μᾶλλον ἐνάρετοι γυναῖκες προτιμῶσι κατά τινα τρόπον, ὡς παρετηρήθη πάντοτε, ἄνδρας σφοδροῦ καὶ ἐμπαθοῦς χαρακτῆρος, καίτοι ὀλίγον ἀσώτους· εἴτε διότι ἐλπίζουσι νὰ τοὺς ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τῆς πλάνης καὶ κυβερνῶσαι ἐπιτηδείως τὰ πάθη των νὰ τοὺς μετατρέψωσιν εἰς τὴν ἀρετήν, εἴτε διότι τῆς φύσεως ἡ ἐπιείκεια θέλει νὰ συνάπτῃ οὕτω τὰ ἀντίθετα, ἵνα μὴ μένῃ μήτε τὸ κακὸν ἀθεράπευτον, μήτε τὸ καλὸν κακοῦ ἄμικτον.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Ὁ τρόπος τοῦ χαιρετᾶν

παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καὶ νεωτέροις λαοῖς.

Ὑπάρχει μεγίστη ποικιλία παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς εἰς τὸν τρόπον τοῦ χαιρετᾶν καὶ τοῦ ἐκφράζειν ἀμοιβαίαν εὐμένειαν. Εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκβάλλουσι τὸν πῖλον καὶ κλίνουσι τὴν κεφαλήν, ἢ συσφίγουσι τὰς δεξιάς. Κατὰ τὸν κωμικὸν Πλοῦτον οἱ Ρωμαῖοι προσηγόρευόν που ἀλλήλους τραβῶντες ἀμοιβαίως τὰ ὦτα. Ἀθήναιος ὁ Δειπνοσοφιστὴς διηγεῖται ὅτι οἱ Καρμανοὶ ὅταν ἤθελον νὰ ὑποδεχθῶσι μετὰ τιμῆς τοὺς φίλους αὐτῶν ἤνοιγον φλέγα τινὰ τοῦ μετώπου καὶ ἐπαρουσίαζον αὐτοὺς νὰ πίωσι τὸ ἐκ τῆς πληγῆς ἐξερχόμενον αἷμα. Ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνοι ἀλλὰ μᾶλλον ἀλλόκοτοι εἶναι οἱ διάφοροι τρόποι τοῦ χαιρετισμοῦ τῶν φυλῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Ὠκεανίας. Κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν περιηγητῶν οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Λαμυρέκης μιᾶς τῶν Φιλιππίνων νήσων καὶ οἱ τῶν νήσων Πωλαιῶν λαμβάνουσι

τὴν χεῖρα ἢ τὸν πόδα τοῦ προσαγορευομένου, καθ' ὅσον οὗτος ἵσταται ὀρθιος ἢ κάθηται, καὶ τρίβουσι δι' αὐτῶν ἐλαφρῶς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Εἰς ἄλλας πάλιν νήσους ἐκ τῶν Φιλιππίνων λυγίζουσι τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἔμπροσθεν, θέτοντες τὴν χεῖρα ἢ ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ ὑψοῦντες ταυτοχρόνως τὸν ἕνα πόδα πρὸς τὰ ἄνω, ἐνῶ κλίνουσι τὸ ἄλλο γόνυ πρὸς τὴν γῆν. Εἰς ἄλλας νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ σημεῖον προσαγορεύσεως εἶναι ἡ κατὰ τὰ ἄκρα προσέγγισις τῶν ρινῶν. Οἱ Λάπωνες καὶ οἱ Ἐσκιμῶοι ἐκφράζουσι τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην αὐτῶν διὰ σφοδρᾶς ἀμοιβαίας τριβῆς τῶν ρινῶν. Οὐχ ἧττον παραδόξους τρόπους χαιρετισμοῦ ἔχουσιν οἱ Αἰθίοπες, οἱ καὶ ἄλλως Νέγροι ἢ Μαῦροι ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων καλούμενοι. Οἱ πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν λαμβάνοντες τὸν ἀντίχειρα καὶ τοὺς ἄλλους δακτύλους τοῦ προσαγορευομένου σφίγγουσι αὐτοὺς ἕως οὗ τρίξωσιν. Οἱ Μανδίγγαι οἵτινες λογίζονται οἱ πλέον πεπολιτισμένοι τῶν λοιπῶν Αἰθιόπων, ὅταν χαιρετῶσι γυναῖκα τινά, φέρουσιν εἰς τὴν ρῖνα αὐτῶν τὴν χεῖρα αὐτῆς καὶ ὀσφραίνονται τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς χειρός. Οἱ Αἰθίοπες τοῦ Λοπεσίου ἀκρωτηρίου, ὅταν ἀπαντήσωσιν ἀλλήλους κτυπῶσι δὶς ἢ τρὶς τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς τῆς ἄλλης. Ἐὰν δὲ χαιρετῶσι τοὺς γέροντας, ἢ τοὺς ἀνωτέρους αὐτῶν, θέτουσιν ἓν γόνυ ἐπὶ τῆς γῆς, ὑψώνουσι τὰς χεῖρας μέχρι τοῦ ὤμου καὶ κροτοῦσιν αὐτὰς δὶς τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἄλλης. Εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ὅταν μὲν ἀπαντηθῶσιν ἐντὸς τοῦ θαλάμου θέτουσιν ἓν γόνυ ἐπὶ τῆς γῆς· εἰς δὲ τὴν ὁδὸν κάμνουσι μόνον κίνημά τι πρὸς γονυκλισίαν. οἱ κατώτεροι ὄχι μόνον γονυπετοῦσιν ἐνώπιον τῶν

ἀνωτέρων αὐτῶν ἀλλὰ καὶ κλίνουσι τὴν κεφαλὴν μέχρις ἐδάφους. Λέγεται ὅτι οἱ τῶν κατωτάτων κλάσεων, ἀφοῦ ρίψωσιν αὐτοὺς κατὰ πρόσωπον ἐπὶ τῆς γῆς ἐνώπιον τῶν μεγάλων, στρέφουσιν ἀκολούθως τὰ νῶτα πρὸς αὐτούς, διὰ νὰ δείξωσιν διὰ τούτου, ὅτι δὲν εἶναι ἄξιοι νὰ ἴδωσι τὴν ὄψιν τοιούτων σοβαρῶν ὑποκειμένων. Τέλος, διὰ ἔλθωμεν εἰς τοὺς Κιναίους, οὗτοι εἰς τὸ περὶ χαιρετισμοῦ κεφάλαιον τῆς ἐθιμοταξίας ὑπερβαίνουσι ὅλα τὰ λοιπὰ ἔθνη. Ὑπάρχουσι παρ' αὐτοῖς ὀκτὼ διάφοροι τρόποι ἢ βαθμοὶ χαιρετισμοῦ· ὁ χαιρετισμὸς ὁ ἁπλούστατος συνίσταται εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν χειρῶν ἀπέναντι τοῦ στήθους καὶ τὴν ὕψωσιν αὐτῶν· ἐὰν προσθέσῃ τις κλίσιν τινὰ τοῦ σώματος, χαιρετᾷ κατὰ τὸν δεύτερον βαθμόν· ἐκφράζει δὲ περισσότερον σέβας, ὅταν κάμῃ κίνημα πρὸς γονυκλισίαν καὶ ἔτι βαθύτερον, ὅταν πραγματικῶς γονυπετήσῃ· ἐάν τις εὑρισκόμενος γονυπετής, κλίνει τὴν κεφαλὴν μέχρις ἐδάφους, κάμνει χαιρετισμὸν τοῦ πέμπτου βαθμοῦ, καὶ ἐὰν ἐγγίσῃ τὴν γῆν τρὶς διὰ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, ὁ χαιρετισμὸς λαμβάνει ἕνα βαθμὸν περισσότερον· ἐὰν πάλιν ἐγερθῇ καὶ μετὰ τὴν πρώτην γονυκλισίαν καὶ γονατίσας ἐκ νέου ἐγγίσῃ τρὶς τὴν γῆν, εὑρίσκεται εἰς τὸν ἕβδομον βαθμὸν τοῦ σεβασμοῦ· τέλος ὁ ὄγδοος τρόπος τῆς προσαγορεύσεως καλούμενος *San-Kuei-Kuei-Kow*, εἶναι ὁ κατὰ τὴν ἐθιμοτυπίαν ἀπαιτούμενος παρὰ τῶν ὑπηκόων εἰς παρουσίαν τοῦ Αὐτοκράτορος· εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὁ ὑπήκοος πρέπει νὰ γονυπετήσῃ τρὶς καὶ νὰ ἐγερθῇ ἀφοῦ ἐγγίσῃ ἑκάστοτε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ μετώπου αὐτοῦ.

ΕΛΙΚΩΝΙΑ ΦΥΛΛΑ

Διαβατικὰ τ' ἀνθρώπινα 'σὰν ποταμιοῦ νερό.

Ἰωάννης Βηλαρᾶς.

Ὅλα φεύγουν, ὅλα φεύγουν καὶ κανὲν δὲν ἐπιστρέφει.

Ἀλέξανδρος Σοῦτσος.

Ἔρως καὶ Χάρος πάντοτε δουλεύουν ἐδῶ κάτου!

Διονύσιος Σολωμός.

Τὸ φῶς δροσίζει τὴν καρδιὰ 'σὰν τὸ νερὸ τὰ χείλη.

Α. Βαλαωρίτης.

Τὸ ἄνθος μαραίνεται,
τὸ φύλλον ξηραίνεται,
ὁ κόσμος περνᾷ,
καὶ μόνος ὁ θάνατος
ἐπλάσθη ἀθάνατος
αὐτὸς δὲν γερνᾷ.

Παναγιώτης Σοῦτσος.

..... Τίς παρέμεινεν ἐν τῇ ζωῇ εὐδαίμων
καὶ ρόδον ποῖον ἔζησε μιᾶς πρωίας πέραν;
Ὦ! εἶναι, εἶναι βάσκανος τοῦ βίου μας ὁ δαίμων.
ὅ,τι ἂν θάλλῃ τὸ πρωὶ δὲν φθάνει τὴν ἑσπέραν.

Δημοσθένης Βαλαβάνης.

..... Τοὺς δυστυχεῖς ἡ λύπη δὲν σκοτόνει.

Γ. Χ. Ζαλοκώστας.

Περνᾷ ταχύπους ὁ καιρός, αἱ θλίψεις διαβαίνουν
κ' ἡ μνήμη κ' ἡ ἀπόδοσις παρὰ τῷ Πλάστῃ μένουν.

Γεώργιος Παράσχος.

Δὲν εἶναι ἀδάμας ὅ,τι στίλβει κ' ἐκθαμβοῖ τὸ ὄμμα,
οὐτ' εὐῶδες εἶναι ρόδον ὅ,τι ρόδου ἔχει χρῶμα.

Ἠλίας Ταντολίδης.

Ὅλα θὰ γίνουν θάλασσα, τὸ πᾶν θὰ γίνῃ κῦμα . . . . .
Ὁ χρόνος φεύγει, ἡ μακρὰ σκοτία πλησιάζει,
ὅλα θὰ γίνουν θάλασσα, ὅλα θὰ γίνουν μνῆμα,
καὶ μόνον εἰς τὴν ἄβυσσον, εἰς ταραχὴν τυφῶνος,
θὰ ἐπιπλέῃ ὁ Θεὸς εἰς τὴν σκοτίαν μόνος . . . . . .

Ἀχιλλεὺς Παράσχος.

Μ' ὕβρεις . . . . . δὲν μάχοντ' οἱ ἀνδρεῖοι,
ἀλλ' οὔτε μὲ καυχήσεις, ἀλλὰ μὲ στήθη.

Ἰωάννης Ζαμπέλιος.

Ἀφ' ὅσας μάστιγας, δι' ὧν ὁ Ζεὺς παρωργισμένος
κολάζει πρὸς σωφρονισμὸν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος,
ἡ τῶν τυράννων τῶν σληρῶν βεβαίως εἶν' ἡ χείρων.

Ἰάκ. Ρ. Ραγκαβῆς.

Ὁ πατριώτης συγγενεῖς παντάπασι δὲν ἔχει,
κ' εἰς τῆς πατρίδος τὴν φωνὴν ὀφείλει νὰ προσέχῃ.

Θεόδωρος Ἀλκαῖος.

Τὸ εὔθραυστον πλοιάριον τοῦ ταλαιπώρου βίου
ἐντὸς χειμῶνος πνίγεται καὶ ναυαγεῖ ἀγρίου·
συντρίβεται σκορπίζει,
καὶ ἔκγονον τοῦ μηδενὸς εἰς τὸ μηδὲν γυρίζει

Νικόλαος Σαλτέλης.

Πλὴν ἡ κακοῦργος ψυχὴ βυθισμένη εἰς σκέψεις ἢ
[λύπην
εἰς τοῦ παντὸς τὴν χαρὰν αὐτὴ μόνη λογίζεται ξένη·
μόνη αὐτὴ μελετᾷ στεναγμούς, ὀνειρεύεται γόους,
ὅταν καὶ γῆ κ' οὐρανὸς ὡς θερμοὶ ἐρασταὶ μειδιῶσι.

Θ. Γ. Ὀρφανίδης.

. . . . . Ἂν θλίβεται
ὁ ποιητὴς ἢ χαίρει, μὴ τῆς λύπης του
νὰ μάθῃς ζήτει ἢ χαρᾶς τὸ αἴτιον.

Δ. Ν. Βερναδάκης.

. . . . . Δύστυχῆ θνητέ, ποτὲ
ὑπὸ τὰς ἀναμνήσεις σου μὴ κάθησαι!
Ἂν μειδιῶσι, μὴ! . . . . θὰ σε σπαράξωσιν.
Ἂν ἦναι πάλιν κατηφεῖς τί τ' ὄφελος; . . . . .

Ἄγγελος Βλάχος.

Ἐὰν ὁμιλῇ ἡ λύπη,
σιωπᾷ ἡ εὐτυχία.

Δ. Παπαρρηγόπουλος.

Εἶν' ἡ ψυχὴ ὠκεανὸς καὶ εἰς αὐτῆς τὰ βάθη,
ὦ! πόσα πόσ' ἀνώνυμα περιδινοῦνται πάθη.

Σ. Ν. Βασιλειάδης.

Πόσον ἔχει μεγαλεῖον
πόνος, ὃν αἰσθάνεταί τις
τὰ πτερὰ αὐτοῦ τανύων
καὶ τὸ τέλειον ζητῶν,
κεραυνοὺς δ' ὡς ὑψιπέτης
εἰς τὰ νέφη συναντῶν.

Ἰωάννης Καμπούρογλους.

. . . . . Καὶ εὐθυμεῖ εὐήθως
ὁ ὑπὸ βίας μειδιῶν ἐνῷ πονεῖ τὸ στῆθος.

Σπυρίδων Π. Λάμπρος.

Τὸ ἄλγος ὁ πονῶν δὲν φρίσσει,
εὑρίσκει μάλιστα ἐκεῖ
αἴσθημα φθεῖρον, πλὴν γλυκὺ
τὰ πρὸς τὸν ἀδικοῦντα μίση.

Ἀριστομ. Προβελέγγιος.

Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἔκλαυσεν εἰς μνήματα θανόντων,
καὶ τίς δὲν ἀνεπόλησε τὸν θάνατον δακρύων ;
Καὶ ὅμως ἂν τὰς συμφορὰς ἐγνώριζε τῶν ζώντων,
οὐδὲ μ' ἓν δάκρυ ἤρεμον θ' ἀντήλλασσε τὸν βίον.

Δημ. Ἀλεξανδρίδης.

Τῶν τεθλιμμένων καρδιῶν ὁ στόνος ᾆσμα μόνον !

Δημ. Κορομηλᾶς.

Ἐπειδὴ ἐνόσῳ λάμπων, ὡς ὁ δίσκος τοῦ ἡλίου
ἔξοχος ἀνὴρ πληρόνει τὸν ὁρίζοντα τοῦ βίου,
τὸν προβλέπει μὲ ἀλγοῦντας ὀφθαλμοὺς ὁ ἔρπων φθόνος,
ἀλλ' ὁπόταν εἰς τὰ νέφη καταδύσῃ τοῦ αἰῶνος
καὶ ἡ γῆ ἐν μέσῳ τούτου καὶ ἡμῶν ἐπιπροσθήσῃ,
πρόθυμος τὰς ἀρετάς του καθεὶς τότε θὰ ὑμνήσῃ.

Ἀλέξανδρος Σοῦτσος.

Θὲ ν' ἀπολαύσ' εἰς οὐρανὸν μειδίαμα τοῦ Πλάστου
ὁ εἰς τὸν κόσμον παρελθὼν χωρὶς ν' ἀφήσῃ ἴχνος ;

Ἀλέξανδρος Ρ. Ραγκαβῆς.

Ἂν καὶ δεσμῶτις ἡ ψυχή, πρὸ ἱερῶν εἰκόνων
ἴσως τὴν σάρκα λησμονεῖ καὶ πέτεται πρὸς ὕψη.
ὅθεν ἐδῶ ἠθέλησεν ὁ Πλάστης νὰ τὴν ρίψῃ
φόβων κ' ἐλπίδος παίγνιον, δούλην χαρᾶς καὶ πόνων.
Ἴσως εἰς ἔρημον ναόν, εἰς τῆς νυκτὸς τὰ βάθη
πέραν πλανᾶται τῆς ζωῆς ὁ νοῦς ἐν κατανύξει
κ'ἐνῷ ἡ φύσις σιωπᾷ καὶ ἠρεμοῦν τὰ πάθη
ζητεῖ τὴν φοβερὰν ἀχλὺν τοῦ μνήματος ν' ἀνοίξῃ.

Γ. Χ. Ζαλοκώστας.

Ὁ ψάλτης θρόνους δύναται Καισάρων νὰ κτυπήσῃ,
πλὴν εὐλαβεῖται τοὺς νεκρούς, πλὴν συμπονεῖ τὸ μνῆμα.
Φεῦ! εἶναι τόσον ἱερὸν τὸ ἄφωνον μνημεῖον,
καὶ ἔτι ἱερώτερον τὸ πίπτον μεγαλεῖον!

Ἀχιλλεὺς Παράσχος.

Αἴ! θνητέ, γνωρίζεις ποία
τὴν καρδίαν περιβάλλει
θυελλώδης ἐρημία,
ὅταν φύγῃ ἡ χαρὰ
ὅταν ὄνειρα φαιδρὰ
παίσουν κατὰ γῆς αἰθάλη;

Δ. Παπαρρηγόπουλος.

Τ' ὡραῖον ὥρισται ν' ἀποθάνῃ.

Σ. Π. Βασιλειάδης.

Ὑπέρτερος καὶ τοῦ θανάτου
ὑπὲρ τῶν πόνων ὅστις θραύσῃ
πονῶν τὰ γήϊνα δεσμά του.

Ἰωάννης Καμπούρογλους.

Τοιοῦτοι εἶν' οἱ ἄνθρωποι! τοῦ κόσμου τῆς ὀδύνης
θωπεύουν καὶ λατρεύουσιν ὅσῳ τὸ νέκταρ πίνεις
χαρᾶς καὶ ὀλβιότητος· πλὴν δυστυχὴς ἂν μένῃς
στερεῖσαι τοῦ παντός.

Σπυρ. Π. Λάμπρου.

Ἡ πίστις μ' ἄνθη εὔοσμα τοὺς ἀθλητάς της ῥαίνει.

Γ. Παράσχος.

Εἰς τὴν γῆν, ὦ! μὴ ζητήσῃς
τοὺς ὀνείρους τῆς καρδίας·
δάκρυα πικρὰ θὰ χύσῃς
θὰ ἀπογοητευθῇς·
εἶναι μήτηρ τῆς πικρίας
ἡ ἀγάπ' ἡ ἀληθής.

Δ. Παπαρρηγόπουλος.

Εἶν' ἡ καρδία ἥλιος κρυπτὸς ὡς ἐν νεφέλῃ
κ' ἐπὶ τὰ χείλη μας ἀκτὶς ὁ λόγος ἀνατέλει!

Σ. Ν. Βασιλειάδης.

Ναί, πτήσσει μὲν ὁ ἀσθενὴς
πρὸ τῆς ἰσχύος ἀλαζόνος,
πλὴν φύοντ' ἐν αὐτῷ συγχρόνως
σκοποὶ καὶ πόθοι ἀπηνεῖς,
ν' ἀντιπαλαίσῃ ἀπορεῖ
ἀλλὰ ὀδόντες δολεροὶ
εὑρίσκουσιν ὁδοὺς πλαγίας
καὶ φέρουσι πληγὰς καιρίας.

Ἀρ. Προβελέγγιος.

Εὐδαίμων ὅστις κατορθοῖ νὰ γράψῃ τ' ὄνομά του
εἰς τῆς καρδίας τὰς πτηχάς, ὅπου δὲν βαίν' ἡ λήθη.
Ἡ λήθη εἶναι εἷς βαθμὸς ἀνώτερος θανάτου
καὶ θνήσκει δὶς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅστις ἐλησμονήθη.

Τ. Δ. Ἀμπελᾶς.

Τῶν ποιητῶν εἶναι τάφος ὁ βίος· αὐτοὶ ἀποθνήσκουν
ἅμα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὲ ὄμμα θολὸν ἀτενίσουν.

Ἰωάννης Καμπούρογλους.

Εἶναι ἄψυχος παρθένος πᾶν ἀνθύλλιον ὡραῖον
κ' εἶναι ἡ παρθένος ἄνθος, ἀλλὰ ἔμψυχον ἀκμαῖον!

Δ. Α. Κορομηλᾶς.

ΠΕΡΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Ἡ πολυτέλεια εἶναι ἡ κυνδυνωδεστέρα μάστιγξ πάσης κοινωνίας, ἀμβλύνει τὰς αἰσθήσεις, χαυνόνει τὴν ψυχήν, καὶ ἀποπνίγει τὴν ἡδονὴν ἣν ἡ φύσις, συνετὴ καὶ σώφρων, προσέθετο τῇ ἀνάγκῃ.

Ἡ πολυτέλεια παράγει πλειοτέρας ἀνάγκας ἀφ' ὅσας δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ.

Ἡ πολυτέλεια εἶναι ὀλεθριωτέρα τῶν στάσεων καὶ τῶν πολέμων, διότι αὐταὶ μέν, διαβατικαί, ἁπλῶς καὶ προκέρους ταραχὰς προξενοῦσιν εἰς ἓν κράτος, ἐνῷ ἡ πολυτέλεια τὸ ὑποσκάπτει λαθραίως, καταστρέφουσα τὴν ἀρετήν.

Ἂν ἐσχηματίζετο κοινωνία τις μητέρων, αἵτινες, χωρὶς νὰ παύσωσι τοῦ νὰ ἐνδύωνται κοσμίως καὶ ἀκόμη μὲ τὰ τῆς πολυτελείας ἤτις ἁρμόζει εἴς τε τὴν ὑλικὴν καὶ κοινωνικὴν θέσιν των, ἔδιδον τὸ ἄριστον παράδειγμα ἀναβάλλουσαι ἀφειδῶς, καὶ ἅπαξ διὰ παντός, πᾶν περιττόν, ἤθελον τὰ μέγιστα εὐεργετήσει τὴν κοινωνίαν, ἀνακουρίζουσαι οὕτως τὰς λοιπὰς τῆς κοινωνίας τάξεις, αἵτινες μικρὸν κατὰ μικρόν, καὶ ἐξ ἀπομιμήσεως προσπαθοῦσι πάντοτε νὰ φθάσωσι εἰς τὸ ἄκρον ἐκεῖνο, εἰς ὃ δὲν εἶναι προωρισμέναι μηδὲ νὰ πλησιάσωσι κἂν.

Πᾶν εἶδος πολυτελείας εἶναι ἔγκλημα πρὸς τὴν κοινωνίαν, ἐνόσῳ εἷς καὶ μόνος ἄνθρωπος εὑρίσκεται ἐν ἀνάγκῃ.

Ὁ Ρουσσὼ ἔλεγεν ὅτι ἡ πολυτέλεια δὲν εἶναι εἰμὴ εἰς χώραν τινα, ἐν ᾗ οὐδεὶς δύναται ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνης, ὁ δὲ Μοντέσκιος, ὅτι ἡ τῶν μεγάλων πολυτέλεια διαφθείρει τοὺς λαοὺς ἐν τῇ ἀφθονίᾳ καὶ τοὺς παροξύνει ἐν τῇ πενίᾳ.

Ἀλλ' οἴμοι! πῶς νὰ ἐξέλθωμεν τοῦ σφαλεροῦ τούτου καὶ διεφθαρμένου κύκλου; πῶς θέλομεν φθάσει εἰς τὸ εὐάρεστον ἐκεῖνο ἀποτέλεσμα, δηλονότι ἡ μὲν τῶν μεγάλων πολυτέλεια νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν φιλεργατικῶν τάξεων, αὐταὶ δὲ νὰ μὴ καταβιβρώσκωνται ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας; ποῖον εἶναι τὸ εἰδικὸν φάρμακον, ὅπερ ὀφείλομεν ν' ἀντιτάξωμεν εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην μάστιγα; Εἶναι ἡ *Ἐκπαίδευσις* καὶ *ἡ ἠθικὴ ἀνατροφὴ* καὶ *διάπλασις*, ἥτις ἀποδίδουσα τῷ ἀνθρώπῳ τὴν συναίσθησιν τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας, θέλει τὸν καταστήσει τοιοῦτον, ὥστε νὰ εὑρίσκει τὴν εὐτυχίαν του ἐκεῖ, ὅπου πράγματι ὑπάρχει, ἤτοι ἐν τῇ ἐντίμῳ καὶ ἀνέτῳ εὐημερίᾳ, τῇ προσγινομένῃ αὐτῷ διὰ τῆς εὐεργετικῆς καὶ ὠφελίμου βιώσεως, ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς συνειδήσεως καὶ τῆς κοινῆς ὑπολήψεως. Ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ἠθικὴ ἀνατροφή, αἱ ἰσχυραὶ αὗται τοῦ πολιτισμοῦ δυνάμεις, καθιστῶσι τὸν ἄνθρωπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ περιφρονῇ τὸ μάταιον τῆς ἐπιδεκτικῆς πολυτελείας, ἥτις δὲν ἱκανοποιεῖ ἢ τὴν ἔπαρσιν μόνην, τὴν ἔπαρσιν ἥτις εἶναι αὐτόχρημα ἡ ἀνοησία. Πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσωμεν τέλος, ὅτι ἡ ἐπίδειξις τῆς πολιτελείας ἣν δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν μὲ τὴν πολυτέλειαν, εἶναι ἰδιότης ἀκαλλιεργήτων πνευμάτων· ἡ ἀληθὴς πολυτέλεια ἀπαιτεῖ αἴσθησιν φιλοκαλίας ἐξησκημένην. Ἡ πολυτέλεια, λέγει σοφός τις, εἶναι συνήθως ἡ μετ' ἀγωνείας ἔρευνα τῆς τελειότητος, ἡ ἐπίδειξις τῆς πολυτελείας εἶναι, ἀπ' ἐναντίας, ἀλαζών τις, ἀναιδὴς καὶ ἀπειρόκαλος ἔκθεσις πλουσιότητος. Ὅθεν ἰδοὺ διατί ἡ ἐπίδειξις τῆς πολυτελείας εὑρίσκεται πάντοτε συνηνωμένη μετὰ τῆς ἀνοησίας, ἡ δὲ ἀληθὴς πολυτέλεια μετὰ τῆς λεπτότητος τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ ὕψους τῶν *αἰσθημάτων*. Ἐπειδὴ διὰ τῶν ἀγαθῶν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς ἠθικῆς ἀνατροφῆς παράγονται τὰ φῶτα ἐν ταῖς διανοίαις καὶ ταῖς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων, τὸ μέσον τῆς ἀπολαύσεως τῶν ἀγαθῶν τούτων εἶναι ἡ μεγαλειτέρα βοήθεια, ἣν δύναταί τις νὰ φέρῃ εἰς τὰς φιλεργατικὰς τῆς κοινωνίας τάξεις. Ὅθεν πρὸς ἐπίτευξιν τούτου ἀπαιτεῖται ἡ ἐκπαίδευσις καὶ ἠθικὴ ἀνάπτυξις τῶν γυναικῶν καὶ τῶν μητέρων πρὸ πάντων· δυνάμεθα δὲ νὰ διαβεβαιώσωμεν ὅτι κοσμία καὶ σεμνοπρεπὴς ἐνδυμασία, οὐχὶ ἄμικτος κοσμιότητος, πρὸς δὲ τούτοις ἀγχίνοια καὶ ἀγαθότης, ἔχουσι τοσαῦτα θέλγητρα, ὅσα δὲν προσκτῶσιν αὐταῖς αἱ πολυδάπανοι καὶ χρυσούφαντοι τῆς πολυτελείας ἀρχαί.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κατηγόρουν ποτὲ τινες Σπαρτιάτην ὅτι ἐνυμφεύθη νάνον γυναῖκα.

— Ἐξ ὅλων τῶν κακῶν, ἀπεκρίνετο, ἐξέλεξα τὸ ἐλάχιστον.

Ὁμολόγησον φίλτατε Λ. . . . ἔλεγέ ποτε μαθητματικός τις τῷ ποιητῇ Β. ὅτι ὅλοι οἱ ποιηταὶ εἶσθε οἱ μὲν πλειότερον, οἱ δὲ ὀλιγώτερον τρελλοί.

— Ἔ! φίλε, ἀπεκρίνατο ἀπαθῶς ὁ ποιητὴς Β. ἴσως ἔχεις δίκαιον καὶ τὸ ὁμολογῶ, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶσαι ποιητής, ὅλοι οἱ τρελλοὶ δὲν εἶναι ἢ ποιηταί. . . . .

Πτωχός τις ἦλθε ποτε πρός τινα ἀρχιεπίσκοπον ἵνα ζητήσῃ ἐλεημοσύνην.

— Εἴμεθα συγγενεῖς, Πανιερώτατε.

— Συγγενεῖς! καὶ πόθεν;

— Ἔ! δὲν μᾶς εἶπες πῶς εἴμεθα ὅλοι ἐν Χριστῷ ἀδελφοί;

— Ἔχεις δίκαιον, ἀδελφέ, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ δοὺς αὐτῷ ὀβολόν:

— Ὕπαγε, ἀδελφέ, καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀδελφούς ἵνα σοὶ δώσωσι ἕκαστος ἀνὰ ἕνα ὀβολόν.

Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὸν Μακράκην κηρύττοντα τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Ὁμονοίας εἰς Ἀθήνας;

Κυριακήν τινα, ἀφοῦ πλέον οἱ παρέκει καφεπῶλαι ἠρνοῦντο αὐτῷ τραπέζας ἵνα ἐπὶ τούτων ἀγορεύῃ, διότι ἐν τῇ ζέσει τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ εἶχε καταθραύσει οὐχὶ ὀλίγας τούτων, κυριακήν τινα, λέγομεν ἀπεφάσισε ν' ἀνέλθῃ ἐπὶ βαρελίου ἐκεῖ κατὰ τύχην εὑρισκομένου ἕνεκεν τῆς πτώσεως ἀμάξης βαρέλια ἐκ Πειραιῶς κομιζούσης.

Ἐνῷ δὲ μετὰ στρόφου ὡμίλει καὶ ἐφώνει:

— « Ἐγώ, φίλτατοι ἀδελφοί, εὑρίσκομαι ἐπὶ τῆς ἑδραιοτέρας βάσεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως! »

Αἴφνης τὸ ἄνω μέρος τοῦ βαρελίου ἐνέδωκε καὶ ὁ καλὸς Μακράκης κατεβυθίσθη εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστην τοῦ *πνεύματος* ὅπερ, ἐννοεῖται ὑπῆρχεν ἐν τῷ βαρελίῳ.

Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφαίρει ἐὰν μετὰ ταῦτα, μετὰ τὴν βάπτισιν δηλαδὴ ἐκήρυξεν, ὡς εἶχε, τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Μία ἐπαΐτις ζητοῦσα ἐλεημοσύνην εἰς τὴν ἔξοδον ἑνὸς εὐεργετικοῦ χοροῦ παρετήρησε κυρίαν τινὰ πλουσίως ἐνδεδυμένην ἀναβαίνουσαν ἐπὶ τῆς ἁμάξης της, πλησιάσασα δὲ πρὸς αὐτὴν ἐζήτει ἐλεημοσύνην· ἡ κυρία ὅμως κλείσασα τὴν θύραν τῆς ἁμάξης εἶπε;

— Ἀδύνατον, ἐχόρευσα διὰ σᾶς ὅλην τὴν νύκτα.

Ἀλληλογραφία δύο Ἄγγλων Κουακέρων.

Ὁ πρῶτος τούτων ἐν Φιλαδελφείᾳ διαμένων ἐπιθυμῶν δὲ νὰ μάθῃ ἂν τι συνέβαινε ἐν Λονδίνῳ ἀπευθύνει τῷ αὐτόθι εὑρισκομένῳ φίλῳ αὐτοῦ τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν.

Φιλαδελφ. 2. Ἰανουαρ. 1835

Φίλε!

;

ὑπογεγρ.
*Τῶν Κ***

Ὁ Κουάκερος τοῦ Λονδίνου ὑπῆρξεν οὐχ' ἧττον λακωνικὸς οὐδὲν ἔχων ν' ἀναγγείλῃ νέον ἀπαντῶν αὐτῷ οὕτω·

Λονδ. 26 Φεβρ. 1835

Φίλε!

0.

ὑπογεγρ.
Τόμ Οὐόλ.

Τὸ μηδὲν τοῦτο ἀποτελεῖ ὁλόκληρον ἀπάντησιν.

Χωρικός τις ἐπορεύετο εἰς Παρισίους· διερχόμενος τὴν γέφυραν τῶν ἐμπορευμάτων ἠπόρησε μὴ βλέπων ἐμπορεύματα εἰς τὰ παρακείμενα ἐργαστήρια. Περιεργείᾳ κινούμενος ἐπλησίασεν εἰς ἓν δημόσιον γραφεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ ἔγραφέ τις καὶ τὸν ἐρωτᾷ ἀφελῶς. « Μὲ συμπάθειο, Κύριε, τί πουλᾶτε ; » Ὁ γραφεὺς νομίσας ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του εὐήθη τινὰ καὶ ὅτι θὰ δυνηθῇ νὰ τὸν περιπαίξῃ ἀπεκρίθη· « Πουλοῦμε κεφάλια γαϊδάρων ».

« — Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ χωρικός, φαίνεται πῶς κάμνετε μεγάλην ἐξόδευσιν γιατὶ βλέπω ἕνα μονάχο εἰς τὸ μαγαζί σας ».

Ὁ σοφὸς Βουδὲ εἰργάζετο ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του· θεράπων πνευστιῶν εἰσορμᾷ ἐντὸς αὐτοῦ καὶ ἀναγγέλει ὅτι ἐπυρπολεῖτο ἡ οἰκία.—Ὕπαγε νὰ τῷ εἴπῃς εἰς τὴν γυναῖκα μου, εἶπεν ὁ σοφός, δὲν ἀναμιγνύομαι εἰς τὰ οἰκιακὰ πράγματα.

Ἡ Πριγκήπισσα ** ἠρώτα ποτὲ κυρίαν ἐπαρχιώτιδα πόσα τέκνα εἶχε.—Τρία κυρία. Μετὰ ἓν τέταρτον ὥρας ἀποροῦσα τί νὰ εἴπῃ ἡ Πριγκήπισσα τὴν ἠρώτησε πάλιν, πόσα τέκνα ἔχει.—Κυρία, ἀπήντησεν ἡ ἐπαρχιῶτις, ἐπειδὴ δὲν ἐγέννησα ἄλλο ἀφ' ἧς στιγμῆς μ' ἐρωτήσατε ἐξακολουθῶ νὰ ἔχω τρία τέκνα.

Πνευματώδης στρατιώτης. Ὁ Μιλόρδος Μαλβορούγ βλέπων τὸ καλὸν παράστημα καὶ τὸ ἀρειμάνιον ὕφος στρατιώτου ζωγραφηθέντος ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Χόστεβ τῷ εἶπεν· ἂν ὑπῆρχον πεντήκοντα χιλιάδες ἀνδρῶν, ὡς σὺ ἐν τῷ Γαλλικῷ στρατῷ, δὲν ἤθελον βεβαίως πάθει τοιαύτην ἧτταν.—Μὰ τὴν ἀλήθειαν ὑπέλαβεν ὁ γρεναδιέρος εἴχομεν ἀρκετοὺς ἄνδρας ὡς ἐμέ, μᾶς ἔλειπεν ὅμως εἷς ὡς σεῖς.

Ὁ Μολιέρος καὶ ὁ ἐπαίτης. Ὁ Μολιέρος ἐπανήρχετο ἐξ Ὠτέϊ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διασήμου μουσικοῦ Σαρπαντιέ.

Καθ' ὁδὸν ἔδωκεν ἐλεημοσύνην εἰς πτωχόν, ὅστις μικρὸν ἐσταμάτισε τὴν ἅμαξαν καὶ εἶπεν αὐτῷ.—Κύριε, δὲν ἐσκοπεύετε βέβαια νὰ μὲ δώσητε χρυσοῦν νόμισμα.—Ποῦ πηγαίνει καὶ χώνεται ἡ ἀρετὴ ἀνέκραξε ὁ Μολιέρος, μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν, λάβε φίλε μου, ἰδοὺ καὶ ἕτερον.

Ἀσθενὴς ἀδιόρθωτος. Ὁ ἰατρὸς ἀπαγορεύει εἰς τὸν πελάτην του τὴν χρῆσιν τοῦ κονιάκ, παριστᾷ δὲ αὐτῷ διὰ ζοφερῶν χρωμάτων τὰς ὑπὸ τοῦ οἰνοπνεύματος προξενουμένας ζημίας. — Νὰ ἰδῆτε, τῷ λέγει μεταξὺ ἄλλων, τελευταίως ἔδωκα εἰς κύνα νὰ καταπίῃ μικρὸν ποτήριον μετὰ τὸ γεῦμα. Λοιπόν, φίλε μου, ἡ χώνευσις ἀμέσως ἐσταμάτησε. Ἔ; τί λέγετε; Ὁ πελάτης ἐφάνη σκεπτόμενος πρὸς στιγμήν, εἶτα δέ.—Τί λέγω; λέγω ὅτι τὸ κονιὰκ δὲν ἔγεινε διὰ τοὺς κύνας.

Ἔλεγέ τις εἰς τὴν σύζυγόν του.—Δὲν καταλαμβάνω, πῶς αὐτὸ τὸ παιδὶ ἔλαβε τοιοῦτον ἀπεχθῆ χαρακτῆρα, βεβαίως δὲν εἶναι ἰδικός μου.—Ὄχι ἀγαπητέ μου, δὲν ἔχασε τίποτε ἀπὸ τὸν ἰδικόν σου.

Ἄνθρωπός τις ἐσυνείθιζε νὰ ὁμιλῇ μόνος του, ἐρωτηθεὶς δὲ διατί, ἀπήντησε:—Διὰ δύο λόγους. Ὁ εἷς εἶναι, ὅτι ἀγαπῶ νὰ ὁμιλῶ μὲ ἄνθρωπον νουνεχῆ, ὁ δὲ ἄλλος ἀγαπῶ νὰ ἀκούω ἄνθρωπον νουνεχῆ.

Λαίμαργός τις εὑρισκόμενος ποτε εἰς τὴν τράπεζαν μὲ ἀνθρώπους οἵτινες συνωμίλουν ζωηρῶς καὶ θορυβωδῶς, αἴφνης ἀναφωνεῖ.—Εἰρήνη ἡμῖν κύριοι, δὲν δύναταί τις ν' ἀκούσῃ τί τρώγει.

Σχολαστικός τις εἶπε ποτὲ εἰς γέροντά τινα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ἕνα ἀνόητον. Ὁ δὲ γέρων ἀπήντησε.—Ἡ μήτηρ σας ἠδύνατο.

Μέθυσος τις ἀκούσας νὰ λέγουν ὅτι ἡ γῆ στρέφεται περὶ αὐτὴν εἶπε.—Διὰ τοῦτο δὲν ἠμπορῶ νὰ κρατηθῶ ἐπ' αὐτῆς.

Ἐπιτάφιος ἑνὸς ὀκνηροῦ.

Ἐνθάδε κεῖται ὁ ὀκνηρὸς Πέτρος, ὅστις εἰς τὴν τελευταίαν ὥραν του ἐφώναξε.—Πόσον εἶμαι εὐτυχής! βλέπων ὅτι δὲν ἔχω πλέον τίποτε νὰ κάμω.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

⁂

Αἱ γυναῖκες δὲν φροντίζουσι νὰ κοσμῶσιν ὡς ἄλλοτε, εἰς τόσην νοθρὰν ματαιοσπουδίαν ἐπεδόθησαν ἤδη, ὥστε βαρύνωνται διὰ πᾶν ὅτι δὲν τὰς τέρπει.

⁂

Αἱ γυναῖκες ἔχουσιν ὡς καύχημα τὴν δολιότητα, εἰς τοὺς ἄνδρας ὅμως τὴν θεωροῦσιν ὡς ἔγκλημα· γινομένη ὅθεν παρ' αὐτῶν ὀνομάζεται ἀγχινοίας ἔργον παρὰ τῶν ἀνδρῶν δὲ ἄδικος.

⁂

Ἡ χῶρα τῶν νυμφευομένων ἔχει αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερον, ὅτι οἱ ξένοι ἐπιθυμοῦσι νὰ κατοικοῦν ἐκεῖ, ἐνῷ οἱ κάτοικοί των θέλουν νὰ μεταναστεύσουν.

⁂

Ὁ χρυσὸς εἶναι σχεδὸν ὁ δεσμὸς ὅλων τῶν γάμων.

⁂

Εὐκόλως λησμονοῦμεν τὰ λάθη μας ὅταν εἶναι γνωστὰ μόνον εἰς ἡμᾶς.

⁂

Αἱ γυναῖκες ὁμοιάζουσι μὲ τοὺς ἵππους, οἵτινες ὅσον πλουσιότερον στολίζονται τόσον περισσότερον χοροπηδῶσι.

⁂

Μεγίστη διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ γραμμάτων καὶ ἀνατροφῆς.

⁂

Αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει ν' ἀγαπῶσι τὸν στολισμὸν διότι εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ παρεπονοῦντο κατὰ τοῦ πλάστου, ἂν τὰς ἔπλαττεν ὅπως τὰς κάμνει ὁ συρμός.

⁂

Ἐκεῖνοι οἵτινες μᾶς ἔμαθον νὰ ὁμιλῶμεν, ἐλησμόνησαν νὰ μᾶς μάθουν νὰ σιωπῶμεν.

* * *

Ἡ γυνὴ εἶναι ἁπλῶς τὸ συμπλήρωμα τοῦ ἀνδρὸς καὶ ὡς τοιαύτη δύναται νὰ ἦναι ἀνεκτίμητος, μόνη ὅμως καὶ καθ' ἑαυτὴν εἶναι ἄχρηστος.

* * *

Ὁ θεωρῶν αὐτὸν ἀγχινοέστερον πάντων τῶν ἄλλων, εἶναι ὁ εὐχερέστερος ἀπατώμενος.

* * *

Τὸ ζῶν παράδειγμα εἶναι εὐγλωττότερον καὶ πιστικώτερον τῆς ψυχρᾶς συμβουλῆς.

ΠΕΡΙ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἄνθρωπός τις ἦτο ἐπὶ τοσοῦτον φιλάργυρος ὥστε καί τοι πλούσιος ὤν, ἔζη ὅμως ρυπαρῶς ἐνεδύετο πάντοτε κατεσχισμένα ἐνδύματα καὶ μάλιστα ἐφόρει ὑποδήματα τόσον παλαιὰ καὶ μετεσχηματισμένα ὑπὸ τῶν κατὰ καιροὺς πολλῶν ἐμβαλωμάτων, ὥστε ἠδύνατό τις νὰ διαφιλονικήσῃ ἂν τὰ ὑποδήματα ταῦτα κατεσκευάσθησαν ὑφ' ἑνὸς ἢ πολλῶν σκυτοτόμων· δὲν ἠγόραζε πώποτέ τι εἰμὶ ὅταν τοῦτο ἐπωλεῖτο κατὰ τὸ ἥμισυ τοὐλάχιστον τῆς ἀξίας του. Ἐξελθὼν μίαν ἡμέραν τῆς πενιχρᾶς αὐτοῦ οἰκίας συνήντησε μυρεψὸν πωλοῦντα ἀρώματα κατὰ τὸ τέταρτον τῆς συνήθους αὐτῶν ἀξίας. Ὁ φιλάργυρος λοιπὸν πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν σπανίαν ταύτην ἐπιτυχίαν ἠγόρασεν αὐτὰ τὰ ὁποῖα παραλαβὼν ἐναπέθηκε ἐπί τινος ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ παλαιᾶς τραπέζης, εὔελπις ὅτι θέλει μεταπωλήσει αὐτὰ εἰς δεκαπλασίαν τιμήν· συγκινηθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ κέρδους ἀπεφάσισε νὰ λουσθῇ κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Πορευόμενος λοιπὸν εἰς τὸν λουτρὸν συνήντησέ τινα ἐκ τῶν φίλων του ὅστις

καθὼς πάντοτε ἤρχισε νὰ τὸν ἐπιπλήττει ὡς γινόμενον ἀντικείμενον γέλωτος ἕνεκεν τῆς μεγάλης φιλαργυρίας του, ἀλλ' οὗτος δικαιολογούμενος ἐπὶ προφάσει ἀνεχείας εἰσῆλθεν εἰς τὸν λουτρὸν ἀφήσας ἐν τοῖς προθύροις τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον εἰσῆλθεν ὁμοίως καὶ πλουσίως ἐνδεδυμένος ἀξιωματικός· λουσθεὶς δὲ ὁ φιλάργυρος ἐξῆλθε τοῦ λουτρῶνος καὶ εὑρὼν τὰ ὑποδήματα τοῦ ἔτι λουομένου ἀξιωματικοῦ καὶ νομίσας αὐτὰ ὡς δώρημα ἐκ μέρους τοῦ πρὸ ὀλίγου ἐπὶ φιλαργυρίᾳ ψέγοντος φίλου παρέλαβεν αὐτὰ καὶ ἀνεχώρησε. Μετ' ὀλίγον ἐξῆλθε καὶ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ μὴ εὑρὼν τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ, ἀλλ' ἀντ'αὐτῶν τὰ πασίγνωστα τοῦ φιλαργύρου ὑποδήματα κατεμήνυσεν αὐτὸν ἐπὶ κλοπῇ ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου.

Καὶ ὁ μὲν δικαστὴς κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς πρόστιμον πολλῶν χρημάτων ὁ δὲ φιλάργυρος ὀργισθεὶς ἐναντίον τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ ὡς μόνων παραιτίων τῆς συμφορᾶς του, ἔρριψεν αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς θαλάσσης ἐπενήργησαν κατ' αὐτοῦ δικαίαν ἐκδίκησιν, διότι περιπλεχθέντα εἰς δίκτυα ἁλιέων διέσχισαν αὐτὰ διὰ τῶν ἐπ' αὐτῶν προσηλωμένων καρφίων· οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀναγνωρίσαντες τὰ πασίγνωστα τοῦ φιλαργύρου ὑποδήματα πορευθέντες τὴν νύκτα ἔρριψαν αὐτὰ διὰ τῆς θυρίδος ἐντὸς τῆς οἰκίας αὐτοῦ, τὰ δὲ ὑποδήματα πεσόντα ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀνέτρεψαν αὐτὴν καὶ συνέτριψαν τὰ ἐπ' αὐτῆς εὑρισκόμενα ὑάλινα δοχεῖα· ὁ φιλάργυρος ἰδὼν ἀναφανέντα πάλιν τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ καὶ ζημιώσαντα αὐτὸν ἐκ νέου, διὰ νὰ προλάβῃ πᾶσαν περαιτέρω ζημίαν ἀπεφάσισεν ὅπως παραχώσῃ αὐτὰ ἐντὸς τοῦ παρακειμένου νεκροταφείου.

Ἀλλ' ἄλλος τις διαβαίνων ἐκεῖθεν καὶ ἰδὼν αὐτὸν ἀνασκάπτοντα τὸ χῶμα κατεμήνυσεν αὐτὸν ὡς τυμβωρύχον. Ὁ φιλάργυρος μὴ δυνηθεὶς νὰ δικαιολογηθῇ κατεδικάσθη πάλιν εἰς βαρὺ πρόστιμον· πλήρης ὅμως μανίας κατὰ τῶν ὀλεθρίων αὐτοῦ ὑποδημάτων ἀπεφάσισε νὰ κατακαύσῃ αὐτά, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν ὑγρὰ ἐξέθεσεν αὐτὰ ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας διὰ νὰ ξηρανθῶσιν. Ὁ κύων τοῦ γείτονος αὐτοῦ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ δώματος καὶ παίζων μετὰ τῶν ὑποδημάτων ἔρριψεν ἓν ἐξ αὐτῶν κάτω εἰς τὴν ὁδὸν τὸ ὁποῖον πεσὸν προσέβαλλεν ἔγγυόν τινα γυναῖκα κάτωθεν διερχομένην· καὶ ἡ μὲν γυνὴ ἐξιππασθεῖσα ἀπέβαλλεν ἐκ τοῦ φόβου, ὁ δὲ σύζυγος αὐτῆς κατεμήνυσεν αὐτὸν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐπὶ φόνῳ, τὸ ὁποῖον κατεδίκασεν αὐτὸν εἰς ἔτι βαρύτερον τῶν δύο χρηματικῶν προστίμων.

Πλήρης ἀπελπισίας ἐπλήρωσε καὶ τοῦτο τὸ πρόστιμον, ἀλλὰ παραδιδοὺς τὰ πολυθρύλλητα ὑποδήματα αὐτοῦ εἰς τὸν δικαστὴν παρεκάλεσεν αὐτὸν ὅπως προσθέσῃ εἰς τὴν ἀπόφασιν, ὅτι αὐτὸς παρατεῖται παντὸς δικαιώματος τούτων καὶ ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς εἶναι ἀνεύθυνος εἰς πᾶσαν πρᾶξιν τῶν κακούργων αὐτοῦ ὑποδημάτων. Καὶ ὁ μὲν δικαστὴς συνήνεσε οὗτος δὲ διδαχθεὶς καὶ σωφρονισθεὶς ἐμετρίασε τὴν ρυπαρὰν αὐτοῦ φιλαργυρίαν.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Διὰ νὰ γίνῃς πλούσιος. Φύλαττε τὰ χρήματά σου καὶ καυτηρίασον τὴν συνείδησίν σου.

Διὰ νὰ γίνῃς σοφός. Τρῶγε, κοιμοῦ καὶ σίγα.

Διὰ νὰ γίνῃς δημοτικός. Ἐπισκέπτου συνεχῶς τὰς μεγαλειτέρας ἐκκλησίας καὶ ὅλας τὰς μυστικὰς ἑταιρείας.

Διὰ νὰ γίνῃς ἀξιοσέβαστος. Λέγε «μάλιστα» ὁσάκις ἀκούεις ἄλλας γνώμας καὶ μὴ ἔχε πώποτε ἰδίαν.

Διὰ νὰ λάβῃς μικρὸν ὑπούργημα. Ἔσο ἕτοιμος νὰ πράττῃς αἰωνίως ὡς μηχανή.

Διὰ νὰ γίνῃς πτωχός. Ἔσο τίμιος καὶ μὴ δίδε ὑπονοίας.

Διὰ νὰ γίνῃς παράφρων. Λέγε τὰς ἰδίας σου γνώμας, χωρὶς νὰ συμβουλεύησαι τὰς τῶν νομιζομένων σοφῶν.

Διὰ νὰ γίνῃς δυστυχής. Δημοσίευσον τὰς σκέψεις σου.

Διὰ νὰ γίνῃς συκοφάντης. Ἔκδοσον ἐφημερίδα καὶ λέγε τὴν ἀλήθειαν.

ΕΔΩ κ' ΕΚΕΙ

Κάποιος δήθεν πολυάσχολος :

— Μωρὲ δὲν ἔχω ὥρα νὰ φάγω ψωμί.

Καὶ εἷς αὐθάδης :

— Ἐνῷ πρῶτα δὲν εἶχε ψωμὶ νὰ φᾷς στὴν ὥρα σου.

Εἷς τὸ κακουργοδικεῖον :

— Διατὶ ἐφόνευσες κατηγορούμενε τὸν ἄνθρωπον ἀφοῦ δὲν τὸν ἐγνώριζες ;

— Καὶ τί, ἤθελες, κύριε Πρόεδρε, νὰ φονεύσω ἄνθρωπον γνώριμόν μου ;

Ἐρωτοκουβέντα.

Ἀφροδίτη.— Καὶ ποία εἶναι ἡ σπουδαία ὑμῶν μισθοδοσία ἐν τῷ ὑπουργείῳ.

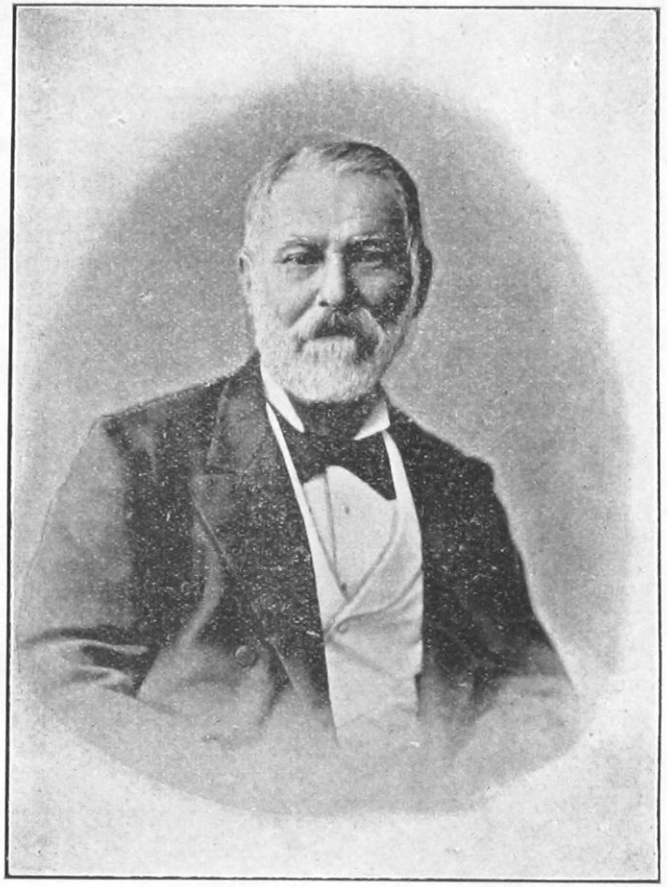
Ἄδωνις. (Ξηροβήχων).—Τριάκοντα λίραι καὶ ἀναμένω αὔξησιν· (μετά τινα παῦσιν).—Καὶ πόσας ἀνοίξεις ἀριθμεῖτε εὐῶδες λευκάνθεμόν μου ;

Ἀφροδίτη. (Μετὰ δισταγμοῦ).—Δέκα ἐννέα.

Ἀόρατος κακὴ γλῶσσα. Ἂν ἤμην μαθηματικὸς θὰ ἔκαμνα ἀφαίρεσιν καὶ πρόσθεσιν.

Ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις.

— Τί κουφότερον πτίλου;
— Κόνις.
— Τί κουφότερον κόνεως;
— Ἀήρ.
— Τί κουφότερον ἀέρος;
— Γυνή.
— Τί κουφότερον γυναικός;
— Οὐδέν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΡΙΦΗΣ
Μέγας εὐεργέτης.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Οἱ Ἄγγλοι πρωτότυποι εἰς πάντα ἐν ὅσῳ ζῶσιν, εἶναι τοιοῦτοι καὶ μετὰ θάνατον ἔτι. Παραθέτομεν ἐνταῦθα ἐπιτύμβιά τινα ὅλως πρωτότυπα, ἐρανισάμενοι αὐτὰ ἔκ τινος συλλογῆς *ἐπιταφίων ἐπιγραφῶν*.

Ἐπιτύμβιον φιλαργύρου.

Ἐνταῦθα κεῖται εἷς ὅστις ἀπώλεσε τὴν ζωήν, διότι δὲν ἠθέλησε νὰ δαπανήσῃ ὀλίγα χρήματα ὅπως ἀγοράσῃ ἰατρικόν· ἀλλὰ θὰ ἔσκανεν ὁ δυστυχὴς ἀπὸ τὸν θυμόν του, ἂν ἐμάνθανεν πόσα ἐξοδεύθησαν εἰς κηδείαν του.

Ἐπιτύμβιον φαρμακοπώλου.

Ἐκεῖνος ὅστις ἀναπαύεται ὑπὸ τὸν λίθον τοῦτον ὠνομάζετο ὑπό τινων Γλάνδ, ἐνῷ τὸ ὄνομά του ἦτο Γάραρδ. Ἐν τῇ νεότητί του διῆλθε πολλοὺς κλύδωνας,

ἀλλὰ τώρα φθάσας εἰς ἀσφαλῆ λιμένα, ἀναπαύεται εἰς τὸν τάφον. Ἐσύχναζε τὴν ἐκκλησίαν ταύτην ζῶν, καὶ ἠθέλησε νὰ ταφῇ ἐν αὐτῇ ἀφοῦ ἀποθάνῃ. Κύριοι, μὴ τὸν κλαίετε, διότι αὐτὸς εἶναι τώρα εἰς τὸν παράδεισον, ὅπου εὑρίσκεται ἀρκετὸν πλῆθος φαρμακοπωλῶν.

Ἐπιτύμβιον γέροντος στρατηγοῦ.

Ἐνθάθε κεῖται ὁ στρατηγὸς Τούλου. Εἶχεν ἡλικίαν 105 ἐτῶν· τὸν περιέμενον ἐννέα σύζυγοι, αὐτὸς δὲ περιμένει τὴν δεκάτην.

Ἐπιτύμβιον χήρας.

Μάρθα Βλέβιτ, ἀποθανοῦσα τὴν 7 μαΐου 1681· ὑπῆρξεν ἡ σύζυγος ἐννέα διαδοχικῶν συζύγων, ὧν ὁ ἔννατος ἐπέζησεν αὐτῆς.

Ἐπιτύμβιον πτωχῆς.

Ρεβέκκα Ρύγερς. Δόξα τῷ Θεῷ! δὲν ἔχω πλέον ἀνάγκην ἐν τῇ οἰκίᾳ μου οὔτε τοῦ στεγαστοῦ, οὔτε τοῦ κτίστου. Οὐδέποτε ἐνταῦθα σκληρὸς ἰδιοκτήτης ἀποβάλλει πτωχὴν ἐνοικιάστριαν. Διὰ νὰ μὴ ἔχει τις τὰς φροντίδας τοῦ ἐνοικίου καὶ τῶν πληρωμῶν πρέπει νὰ κατοικήσῃ ἐνταῦθα.

Ἐπιτύμβιον γυναικὸς καείσης ἐν πυρκαϊᾷ.

Ἐνταῦθα κεῖται ὁ φοίνιξ τῶν γυναικῶν, ὅστις, ὡς φοίνιξ, ἐξέπνευσεν εἰς τὰς φλόγας.

Ἐπιτύμβιον πολυφάγου.

Ἐνθάθε κεῖται τὸ σῶμα τοῦ Ρόβερτ Μούρ. Τί νὰ σᾶς εἴπω πλέον; Οὗτος ἀπέθανεν ἐκ τῆς πολυφαγίας του· ἂν ὅμως ἤκουε τὴν σύζυγόν του Σάρραν, ἤθελεν ἐξακολουθεῖ νὰ ζῇ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του.

Ἐπιτύμβιον νεκροθάπτου.

Χαρῆτε διὰ τὸν θάνατόν του. Ἂν ἡ ζωή του ἐμάκρυνεν, ἤθελε μᾶς θάψει ὅλους.

Εἷς δημότης τῆς πόλεως Οὐολβίκα ἐζήτησεν ὅπως ἡ γυνή του ἐπιθέσῃ ἐπὶ τοῦ τάφου του τὰ ἑξῆς :

« Ὦ σύ, ἣν ἡ νεότης νῦν τέρπει, ὑπῆρξά ποτε ὡς σύ, ἀλλὰ καὶ σύ μίαν ἡμέραν θὰ γείνῃς ὡς ἐγώ. Ἑτοιμάσθητι λοιπὸν νά με ἀκολουθήσῃς ».

Ἡ χήρα του ὅμως πρὸς τούτοις ἐπέθεσε καὶ τὰ ἑξῆς :

« Νὰ σὲ ἀκολουθήσω ; εἶμαι πρόθυμος· ἀλλ' εἰς ποῖον τόπον ; εἰς τὸν διάβολον ἢ εἰς τὸν Θεόν » ;

Μ . . . . .

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἄγγλος λοχαγὸς καταφαγὼν ὅλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν κατέφυγεν ὑπὸ τὴν προστασίαν παλαιοῦ τινος φίλου, ὅστις ὑπεδέχθη αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ· ἀλλ' ὁ οἰκοδεσπότης οὗτος μέλλων νὰ μεταβῇ μετά τινας μῆνας εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συμπαραλάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὸν λοχαγὸν ὄντα ἀσθενῆ, ἀφῆκεν αὐτὸν ὑπὸ τὴν φροντίδα γραίας τινὸς ὑπηρέτιδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύετο τὴν φύλαξιν τῆς οἰκίας αὐτοῦ ὁσάκις ἀνεχώρει. Ἡρώιαν δέ τινα ἡ καλὴ γραῦα ὀνειρευθεῖσα ὅτι ὁ λοχαγὸς ἀπέθανεν, κατὰ τὴν παρελθοῦσαν νύκτα εἰσῆλθε πολὺ ἐνωρὶς εἰς τὸν θάλαμον αὐτοῦ διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ἀλλὰ βλέπουσα αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, ἐξῆλθε διὰ νὰ φροντίσῃ διὰ τὰς ὑποθέσεις αὐτῆς, λησμονήσασα νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

Οἱ καθαρισταὶ τῶν καπνοδόχων συνηθίζουν ἐν Λονδίνῳ νὰ εἰσέρχωνται λαθραίως εἰς τὰς ἀκατοικήτους οἰκίας διὰ νὰ συνάζωσι τὴν ἀσβόλην, τὴν ὁποίαν ἐμπορεύονται· δύο λοιπὸν ἐξ αὐτῶν παρατηρήσαντες πρό τινων ἡμερῶν τὴν ἀπουσίαν τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ θηρεύοντες τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ εἰσέλ-

θωσιν εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἅμα εἶδον ἐξελθοῦσαν τὴν γραῖαν, εἰσῆλθον καὶ εὑρόντες ἠνεῳγμένον τὸν θάλαμον τοῦ λοχαγοῦ, χωρὶς νὰ παρατηρήσωσιν αὐτὸν κείμενον ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐπήδησαν ταχέως ἀμφότεροι ἔνδον τῆς καπνοδόχου· ἡ θέα τῶν δύο μαύρων τούτων ὄντων, φωτιζομένου μάλιστα τοῦ θαλάμου ἀμυδρῶς, ἐπροξένησε τοσοῦτον τρόμον εἰς τὸν λοχαγόν, ὥστε περιτυλιχθεὶς εἰς τὰς σινδόνας αὐτοῦ δὲν ἐτόλμα νὰ κινηθῇ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφθασε καὶ ὁ ἰατρὸς τοῦ ἀσθενοῦς καὶ πλησιάσας μετὰ σοβαρότητος εἰς τὴν κλίνην ἔκραξεν αὐτὸν ἐξ ὀνόματος· ὁ λοχαγὸς ἀναγνωρίσας τὴν φωνὴν τοῦ ἰατροῦ, ἀνέσυρε μὲν τὴν σινδόνα καὶ ἐθεώρησεν αὐτὸν μετὰ παραφόρου βλέμματος. ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ ὁμιλήσῃ· ὁ δὲ λαβὼν τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἠρώτησεν αὐτόν, πῶς ἔχει; κακῶς ἀπεκρίθη ὁ λοχαγός, ἀπόλωλα, οἱ δαίμονες ἑτοιμάζονται νὰ μὲ ἁρπάσουν ἐδῶ! ἐδῶ! εἶναι κεκρυμμένοι (δεικνύων τὴν καπνοδόχον) ἀλλ' ὁ ἰατρὸς ὢν ἄνθρωπος τοῦ συρμοῦ, δὲν ἐπίστευε τὴν ὕπαρξιν τῶν δαιμόνων, σείων τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξετάζων τὸν σφυγμὸν τοῦ πάσχοντος, αἱ ἰδέαι σου λέγει πρὸς αὐτόν, λοχαγέ, εἶναι συγκεχυμέναι, πάσχεις ἀπὸ ἔξαψιν ἐγκεφάλου· παῦσον τοὺς λήρους, ἰατρέ, ἀπεκρίθη τρέμων ὁ λοχαγὸς παρῆρθεν ὁ καιρὸς τῶν ἀστείσμῶν δύο δαίμονες εἶναι κεκρυμένοι ἔνδον τῆς καπνοδύχου· αἱ ἰδέαι σου εἶναι ἀσυνεπεῖς, ἐπανέλαβεν ὁ ἰατρὸς καὶ ἰδοὺ θέλω σὲ ἀποδείξει τοῦτο πραγματικῶς.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἐγερθεὶς ἐπλησίασε πρὸς τὴν ταπνοδόχον, οἱ καθαρισταὶ πληρώσαντες ἤδη ἀσβόλης τὸν σάκκον αὐτῶν, ἔρριψαν κάτω, κατόπιν δὲ ἐπήδησαν καὶ αὐτοί· καὶ ὁ μὲν λοχαγὸς καλυφθεὶς ὑπὸ τὸ ἐφάπλωμα αὐτοῦ, ἀπεσύρθη

ἡσύχως πρὸς τοὺς πόδας τῆς κλίνης καὶ ἐκρύβη ὑπ' αὐτήν, φωνάζων πρὸς τοὺς δαίμονας νὰ εὐχαριστηθῶσι λαμβάνοντες ἀντ' αὐτοῦ τὸν ἰατρόν, ὅστις δὲν ἐπίστευε εἰς τὴν ὕπαρξιν αὐτῶν· ὁ δὲ ἰατρὸς ἀκίνητος ἐκ τοῦ τρόμου αὐτοῦ, ἐζήτει νὰ ἐνθυμηθῇ προσευχάς τινας, τὰς ὁποίας ἐγνώριζε νέος ἔτι ὤν· στρέφων δὲ πρὸς τὸν ἀσθενῆ διὰ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ βοήθειαν ἐξεπλάγη μὴ βλέπων αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ· παρατηρήσας δὲ κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν, ὅτι ὁ εἷς τῶν καθαριστῶν ἐσήκωσεν ἐπὶ τῆς ράχης αὐτοῦ τὸν σάκκον τῆς ἀσβόλης, ἐπίστευσεν, ὅτι ἔνδον τοῦ σάκκου τούτου ὑπάρχει ὁ λοχαγός, καὶ τρέμων μὴ τεθῇ αὐτὸς εἰς τὸν σάκκον τοῦ ἑτέρου δαίμονος, δι' ἑνὸς πηδήματος εὑρέθη κάτω τῆς κλίμακος τῆς οἰκίας καὶ ἐξελθὼν εἰς τὴν ὁδὸν ἔκραζε μεγαλοφώνως, βοήθεια! βοήθεια! οἱ δαίμονες ἥρπασαν τὸν φίλον μου τὸν λοχαγόν.

Τὸ πλῆθος συνέρρευσε πανταχόθεν, ὁ ἰατρὸς δακτυλοδεικτεῖ τὴν οἰκίαν καὶ ἐνθαρρύνει τὸν λαὸν νὰ εἰσέλθῃ, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐτόλμα ν' ἀναβῇ πρῶτος· οἱ καθαρισταὶ ἀκούοντες εἰς τὸν δρόμον ταραχὴν καὶ φοβηθέντες μὴ συλληφθῶσιν, ἀφίνουσι τὸν σάκκον τῆς ἀσβόλης ἐν τῷ μέσῳ τῆς κλίμακος τῆς οἰκίας καὶ ἀποβάντες ἐκρύβησαν ἐπὶ τῆς στέγης· ὁ δὲ λοχαγὸς στενοχορούμενος ὑπὸ τὴν κλίνην καὶ μὴ βλέπων πλέον τοὺς δαίμονας, ἐξελθὼν ὥρμησε νὰ φύγῃ ταχέως ἐκ της οἰκίας ταύτης· τρέχων δὲ βιαίως καὶ κυριευμένος ὑπὸ τοῦ φόβου, δὲν εἶχε παρατηρήσει τὸν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τῆς κλίμακος σάκκον τῆς ἀσβόλης, καὶ προσκύψας συνεκυλίσθη μετ' αὐτοῦ μέχρι τῆς ἐσχάτης βαθμίδος τῆς κλίμακος· πληρωθεὶς δὲ ἀσβόλης ἐγείρεται καὶ φεύγει δρομαίως ἔξω τῆς θύρας· ἡ δὲ φρίκη τοῦ λαοῦ αὐξάνει ὑπὸ τῆς θέας τοῦ κατεσβολωμένου ὠχροῦ καὶ τρέμοντος λο-

χαγοῦ· ὁ ἰατρὸς ἀναγνωρίζει μὲν τὸν φίλον αὐτοῦ, ἀλλ' οὗτος κάτοχος ὑπὸ τοῦ τρόμου κρύπτεται εἰς τὸ πλῆθος διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν θέαν αὐτοῦ· ἐπὶ τέλους ἡ ἀστυνομία προφθάσασα εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν, σύλλαμβάνει τοὺς καθαριστὰς τῶν καπνοδόχων καὶ δεικνύουσα αὐτοὺς εἰς τὸ πλῆθος, κατέπαυσε τὸν θόρυβον καὶ τὸν τρόμον, καὶ πάντες ἐπείσθησαν εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ συμβεβηκότος, πλὴν τοῦ ἰατροῦ, ὅστις ἐπέμενε λέγων, ὅτι οἱ καθαρισταὶ οὗτοι ἦσαν ἀληθεῖς δαίμονες, καὶ ἐπὶ τέλους κυριευθεὶς ὑπὸ τῆς μονομανίας ταύτης ἀπέθανε παράφρων ἔν τινι τῶν νοσοκομείων τῆς πρωτευούσης.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

* * *

Ὁμολογῶν τις ὅτι ἠπατήθη εἶναι ἀπόδειξις, ὅτι ἐπροόδευσε ἓν βῆμα πρὸς τὸ τέλειον, διότι τοῦτο δηλοῖ ὅτι θὰ σφάλῃ ὀλιγώτερον ἀπὸ χθές.

* * *

Αἱ ἀσωτίαι τῆς νεότητος εἶναι συναλλάγματα ἐπὶ τοῦ γήρατος ἅτινα πληρωθήσονται ἐντόκως μετὰ παρέλευσιν τεσσαράκοντα ἐτῶν τὸ ἀργότερον.

* * *

Ἐὰν εἶναι καλὸν νὰ ἀποκτᾷ τις φίλους, εἶναι καλλίτερον νὰ μὴ ἀποκτᾷ ἐχθρούς.

* * *

Μὴ κρίνωμεν τοὺς ἀνθρώπους ὡς τὰς εἰκόνας· βλέποντες αὐτὰς κατ' ἐπιφάνειαν μόνον, ἀλλὰ νὰ ἐμβαθύνωμεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν των.

* * *

Αἱ ἐπιτιμήσεις ἑνὸς στενοῦ φίλου ἀξίζουν καλλίτερον ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τῆς γλυκείας γλώσσης ἑνὸς κόλακος.

* * *

Οἱ ψευδεῖς φίλοι ὁμοιάζουσι πρὸς τὴν σκιὰν ἡμῶν, ἡ ὁποία μᾶς ἀκολουθεῖ ὅταν ὁ ἥλιος λάμπῃ καὶ ἡ ὁποία μᾶς ἐγκαταλείπει ὅταν αὐτὸς χαθῇ.

ΕΥΦΥΗΣ ΝΑΥΤΑΠΑΤΗ

Ὅτε ἡ νῆσος τοῦ ἁγίου Δομνικίου κὐτύχει ὑπὸ τοὺς Γάλλους, ὁ διευθυντὴς Βουρδιγαλλικοῦ τινος πλοίου, ἑτοιμαζόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ ἐκ τῆς ἀποικίας ταύτης εἰς τὴν Γαλλίαν, παρέλαβεν ὀκτὼ ἢ δέκα κιβώτια ἀσφαλῶς κεκλεισμένα καὶ ἠριθμημένα, ἅτινα ἐστέλλοντο ὑπὸ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἐκείνῃ μοναχῶν εἰς ἄλλους μοναχοὺς τοῦ αὐτοῦ τάγματος εἰς Βουρδίγαλα.

Οἱ παραδιδόντες τὰ κιβώτια ἐδήλωσαν ὅτι περιεῖχον τὰ ὀστᾶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ ἀποθανόντων ἀδελφῶν, τῶν μαρτύρων τούτων τῶν τοῦ ζήλου αὐτῶν περὶ τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθοῦς πίστεως. Διευθύνοντο δὲ τὰ βαρύτιμα ταῦτα, λείψανα πρὸς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα τοῦ τάγματος, ὅπως τύχωσι τῶν ἐπικηδείων τιμῶν τῶν ὀφειλομένων εἰς τοιαῦτα εὐαγῆ κειμήλια.

Ὁ πλοίαρχος ἔλαβε λοιπὸν τὰ κιβώτια, συνεφώνησε τὸν ναῦλον, ἀπέθεσεν αὐτὰ ἐντὸς τοῦ πλοίου καὶ ἐξέδοτο φορτωτικὴν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἐλέγετο ὅτι παρέλαβεν ἀριθμόν τινα κιβωτίων, περιεχόντων ὀστᾶ ἢ λείψανα ὅπως παραδώσῃ αὐτὰ εἰς ὄντινα ἀνῆκον. Μετὰ ταῦτα ὑπέγραψεν αὐτὴν κατὰ τὴν τάξιν, προσθείς, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν περιεχομένων, τὸ κλασικὸν « λέγει νὰ ἦναι » καὶ ἀνεχώρησε.

Κατὰ τὸν διάπλουν, ἐπειδὴ οἱ ἄνεμοι ἔπνεον ἐνάντιοι, ὁ πλοίαρχος ἀναγκασθεὶς νὰ μετατοπίσῃ πολλὰ σκεύη, μετετόπισε καὶ τὰ κιβώτια τῶν μοναχῶν. Παρατηρήσας δὲ ὅτι ἡ πρὸς ἄλληλα αὐτῶν βαρύτης ἦτο ἄνισος, καὶ μάλιστα μεγαλειτέρα ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ ἔχωσι τὰ ὀστᾶ, συνέλαβεν ὑποψίας, ἐπικυρωθείσας καὶ ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐνθέρμων συστάσεων τῶν μοναχῶν. Τότε ὁ διάβολος εἰσήνεγκεν αὐτὸν εἰς πειρασμόν, καὶ ἠσθάνθη ἀκατάσχετον ἐπιθυμίαν νὰ μάθῃ τί περιεῖχον τὰ μυστηριώδη κιβώτια. Ἐνέδωκε λοιπὸν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην. Ἀλλὰ φαντάσθητε ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκστασίς του ὅτε, ἀντὶ κνημῶν καὶ μηρῶν καὶ κρανίων, ἀνεκάλυψε λαμπρότατα ἄμφια, πολύτιμα σκεύη, σταυρούς, φανούς, δισκοπότηρα, ἀρτοφόρια, φιάλας κτλ. χρυσᾶ, ἀργυρᾶ καὶ διαμαντοκόλλητα· πρὸς δὲ καὶ ὀγκώδη τεμάχια χρυσοῦ καὶ ὑπέρπυρα ἱσπανικὰ (δονβλόνια) ἀναρίθμητα.

Ὁ πλοίαρχος πολύπειρος καὶ τρίβων, ἐγνώριζε κάλλιστα καὶ τοὺς μοναχοὺς καὶ τὰς πανουργίας των. Μόλις ἴδε τὰ τόσα πλούτη, καὶ συνέλαβε ἀξιολογόν τινα ἰδέαν. Ὁ διάβολος τὸν προσήνεγκεν εἰς νέον πειρασμόν.

Ὅτ' ἐπλησίασεν εἰς τὰ παράλια τῆς Εὐρώπης ἀντὶ νὰ διευθυνθῇ εἰς Βουρδίγαλα, κατέπλευσεν εἰς λιμένα ἱσπανικόν. Ἐκεῖ ἀφαιρέσας τὰ ἐντὸς τοῖς κιβωτίοις, ἔβαλεν ἐν αὐτοῖς ἄλλα ὅμοια πρὸς τὴν δήλωσιν τῶν μοναχῶν καὶ πρὸς τὴν φορτωτικήν. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ συνένοχοι τῆς ναυταπάτης ἀντημείφθησαν πλουσιοπαρόχως. Μόλις ἔφθασαν εἰς Βουρδίγαλα καὶ ὁ ἔνθερμος ζῆλος τῶν μοναχῶν πρὸς οὓς διηυθύνοντο τὰ ἱερὰ κιβώτια ἐξήφθη ἐν ἀκαιροῖ, καὶ συνελθόντες εἰς ἕν, καὶ προπορευομένων ἐξαπτερύγων καὶ σταυρῶν, καὶ σημαινόντων μεγαλοφώνως τῶν

κωδώνων, καὶ ἁσμάτων καὶ ὀργάνων μελῳδικῶν ἀντηχούντων, κατέθηκαν ἀθρόοι καὶ ἐν λιτανείᾳ εἰς τὸν λιμένα ὅπως ὑποδεχθῶσι τὰ μακάρια λείψανα. Τὰ κιβώτια τότε παρεδόθησαν πρὸς τοὺς μοναχούς, οἵτινες ἀπέδωκαν πρὸς τὸν πλοίαρχον τὴν φορτωτικὴν ἐξωφλημένην ὡς δέον.

Καὶ ἀναλαβόντες μετέφερον αὐτὰ ἐν κατανύξει ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ τὰ ἐνταφιάσωσιν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν Ἱερουσαλήμ.

Ἀλλ' ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἀπελπισία τῶν πανοσιοτάτων ὅτε, εὗρον ὀστᾶ γεγυμνωμένα καὶ σκωληκόβρωτα, ἀνήκοντα εἰς παντοῖα εἴδη ζώων, καὶ κρανία κερασφόρα, καὶ πόδας ὄνων, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐνόησαν εὐθὺς ὅτι ἡ ἀπάτη ἐγένετο παρὰ τοῦ πλοιάρχου αὐτοῦ· ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν ἐγκαλέσωσιν εἰς τὸ δικαστήριον πῶς νὰ ὁμολογήσωσιν τὴν ἱεροσυλίαν τὴν ὁποίαν ἐκάλυπτε ἡ πρόφασις τῆς μετακομιδῆς τῶν ἁγίων λειψάνων; Τί ἤθελεν ἀποκριθῇ ὁ πλοίαρχος; «Δὲν ὑποχρεώθην νὰ σᾶς παραδώσω ὀστᾶ; Ἰδοὺ αὐτά!»

Οἱ καλοὶ μοναχοὶ ἔπιον τὸ ποτήριον, εἰ καὶ πικρόν, καὶ ἀπεσιώπησαν τὴν ναυταπάτην, ἕνεκα τῆς ὁποίας ὁ πλοίαρχος δὲν ἐπειράθη πλέον τοῦ Ὠκεανοῦ, διὰ νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὰς ἀρὰς τῶν ἐν Ἁγίῳ Δομνικίῳ εὐλαβεστάτων μοναχῶν.

ΣΚΕΨΕΙΣ - ΣΚΕΨΕΙΣ

* * *

Ἀπ' ἀγράμματον μωρόν, μωρὸς σοφὸς μωρότερος.

Κοραῆς.

* * *

Πηγὴ καὶ ρίζα καλοκαγαθίας εἶναι ἡ ὀρθὴ διαπαιδαγώγησις.

Πλούταρχος.

* * *

Ὁ ἄνθρωπος τυχὼν μὲν ὀρθῆς παιδείας καὶ εὐτυχοῦς φύσεως, γίνεται θειότατον καὶ ἡμερώτατον ζῷον, μὴ ἐκπαιδευθεὶς δὲ ἢ μὴ καλῶς ἀνατραφείς, γίνεται τὸ ἀγριώτατον τῶν ἐπὶ γῆς θηρίων.

Πλάτων.

* * *

Ὁ σώφρων ὀφείλει νὰ προνοῇ μᾶλλον ἢ νὰ μετανοῇ.

Ἐπίχαρμος.

* * *

Πράττε μεγάλα, μὴ ὑπισχνούμενος μεγάλα.

Πυθαγόρας.

* * *

Κόλαζε τὰ πάθη, ἵνα μὴ ὑπ' αὐτῶν τιμωρεῖσαι.

Ἐπίκτητος.

* * *

Φεῦ! οὐδὲν δίκαιόν ἐστιν ἐν τῷ νῦν γένει.

Εὐριπίδης.

* * *

Σοφὸς καλεῖται ὁ χρήσιμος καὶ οὐχὶ πολλὰ γνωρίζων.

Αἰσχύλος.

* * *

Νόει καὶ τότε πράττε.

Θέογνις.

* * *

Ἰσχὺς καὶ τοῖχος καὶ ὅπλον σοφῶν ἡ φρόνησις.

Πυθαγόρας.

* * *

Ἡ σώφρων γυνὴ εἶναι ταμεῖον ἀρετῆς.

Μένανδρος.

* * *

Ζηλευτὸν ἴσως πρᾶγμα ὁ πλοῦτος· τίμιον ὅμως καὶ θαυμαστὸν ἡ δικαιοσύνη.

Λυκοῦργος.

* * *

Ἐλπὶς κακοῦ κέρδους ἀρχὴ ζημίας.

Δημόκριτος.

* * *

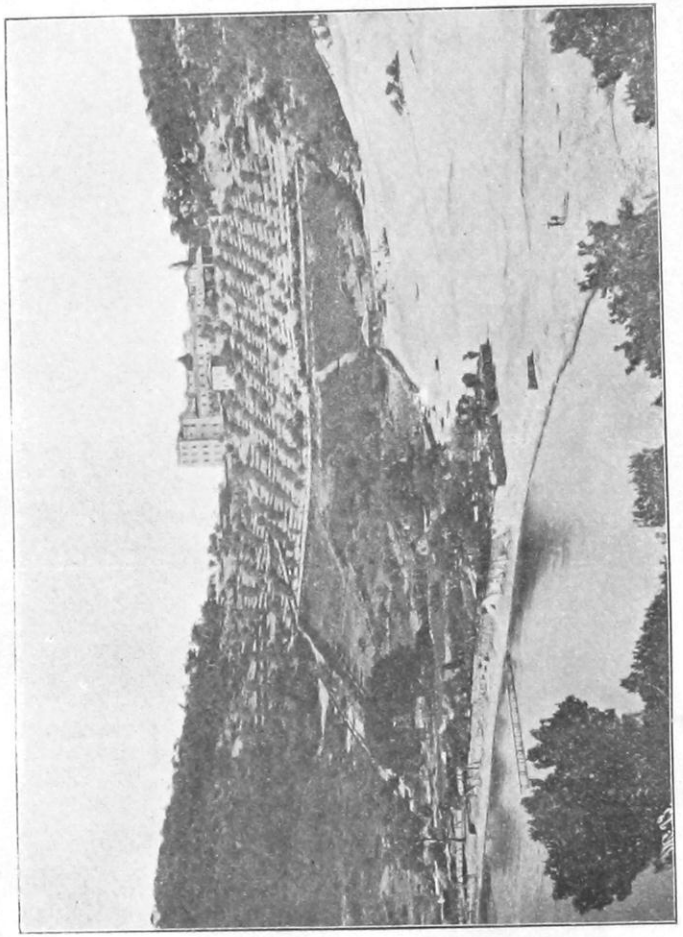
Οἱ μὲν κυνηγοὶ τοῖς λαγωοῖς διὰ τῶν κυνῶν θηρεύουσιν οἱ δὲ κόλακες τοὺς ἀνοήτους διὰ τῶν ἐπαίνων.

Κράτης.

* * *

Ἄνθρωπος ὢν μέμνησο τῆς κοινῆς τύχης.

Ἱπποθόων.

ΕΛΛΗΝΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΧΑΛΚΗΣ (Notios Πλευρά).

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΔΙΑΘΗΚΗ

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΥ

Γέρων τις ἄγαμος καὶ πασίγνωστος διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὰ πλούτη του, δὲν ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ὑπηρέτην ὅστις νὰ μείνῃ πλησίον του πολὺν χρόνον, διότι ἀπήτει παρὰ τῶν ὑπηρετῶν του ἄπειρον ἀφοσίωσιν καὶ ἰδίως μεγίστην λιτότητα, ἀνθ' ὧν ὑπέσχετο εἰς αὐτοὺς ἐλπίδας χρυσᾶς περὶ τοῦ μέλλοντός των. Καθ' ἕκαστον μῆνα εἰσήρχοντο ἀκαταπαύστως καὶ ἐξήρχοντο ὑπηρέται ἐκ τῆς οἰκίας του, οὐδεὶς δὲ ἠδύνατο νὰ μείνῃ πολύ, ἂν καὶ αἱ ὑποσχέσεις του ἦσαν μέγισται.

Ὁ φιλάργυρος βλέπων ὅτι οὕτω πως ἠναγκάζετο νὰ ὑπηρετῇ αὐτὸς ἑαυτόν, ἐσκέπτετο τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ· ἐσπέραν δέ τινα, περιπατῶν ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς οἰκίας του καὶ ἐξακολουθῶν νὰ σκέπτηται, κατώρθωσε τέλος νὰ εὕρῃ μέσον τι διὰ τοῦ ὁποίου ἤλπιζεν ὅτι θὰ εὕρῃ ὑπηρέτην πιστὸν καὶ ἰδίως ἐγκρατέστατον. Ἀμέσως λοιπὸν προσκαλεῖ τὸν συμβολαιογράφον του, καὶ τῷ λέγει νὰ προσθέσῃ εἰς τὴν διαθήκην του τὰ ἑξῆς :

«Κληροδοτῶ εἰς τὸν ὑπηρέτην μου, ὅστις θά μου *κλείσῃ τὰ μάτια* 1200 λίρας καὶ τὸ δεῦνα κτῆμα μου».

Ἐφρόντισε δὲ συγχρόνως ὅπως διαδοθῇ, καὶ ὄντως διεδόθη ἀστραπηδόν, ὅτι ὁ φιλάργυρος εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φανῇ γενναιόδωρος. Καὶ ἰδοὺ σωρὸς ὑπηρετῶν ἔδραμον ὑποσχόμενοι πρὸς τὸν γέροντα πίστιν καὶ σεβασμόν. Εἷς δὲ μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἀπεφάσισε ὁ δυστυχὴς νὰ ὑπομείνῃ καὶ πεῖναν καὶ δεῖψαν, ἀλλὰ νὰ μείνῃ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ γέροντος *ἐξηντα βελόνη*. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ τάλας θ' ἀπέθνησκεν ἐκ τῆς ἀδυναμίας, ἐὰν μὴ ὁ γέρων ἀπέθνησκεν ἓξ μῆνας βραδύτερον. Ἀλλ' ὁ θάνατος τὸν ὁποῖον ἀνυπομόνως περιέμενεν ὁ ὑπηρέτης, προφθάσας ἐπῆρε τὸν γέροντα, καὶ οὕτως ἐκλείσθη ὁ τάφος, ὅστις ἦτο ἕτοιμος νὰ ὑποδεχθῇ τὸν δυστυχῆ ὑπηρέτην.

Ἀποθανόντος τοῦ γέροντος φιλαργύρου, ἔσπευσαν οἱ συγγενεῖς του ζητοῦντες νὰ τὸν κληρονομήσωσι, διότι ἡ περιουσία του ἦτο ἀμέτρητος.

Μαθόντες δὲ ὅτι εἶχεν ἀφήσει διαθήκην προσεπάθησαν παντὶ τρόπῳ νὰ τὴν ρίψωσιν. Ὁ δυστυχὴς ὑπηρέτης, θῦμα τῶν 1200 λιρῶν, μάτην προσεπάθει νὰ τοὺς συγκινήσῃ, διηγούμενος εἰς αὐτοὺς ὅσα ὑπέφερε καὶ μόλις δυνάμενος νὰ σείρει τοὺς πόδας του ἐκ τῆς ἀτονίας, ἀλλὰ πῶς νὰ τοὺς συγκινήσῃ; συγκινοῦνταί ποτε οἱ *κληρονόμοι!* Εἷς τῶν κληρονόμων τοῦ φιλαργύρου ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὴν διαθήκην του. Ἀναγνώσας δὲ «κληροδοτῶ εἰς τὸν ὑπηρέτην μου, ὅστις θὰ *μι κλείσει τὰ μάτια κτλ.*» ἀνέκραξε μετὰ χαρᾶς.

— Ἡ διαθήκη εἶναι ἄκυρος.

— Καὶ διατί, κύριε, τῷ εἶπε τρέμων ὁ ὑπηρέτης.

— Διότι ὁ θεῖος μου ἦτο μονόφθαλμος, εἶπεν ὁ κληρονόμος, ὥστε δὲν ἠμπόρεσες νὰ τῷ κλείσῃς *τὰ μάτια*.

Ἔντρομος ὁ δυστυχὴς ὑπηρέτης ἔδραμεν εἴς τινα δικηγόρον, καὶ μαθὼν ὅτι εἶχε πλήρες δίκαιον κατέφυγεν εἰς τὸ δικαστήριον τὸ ὁποῖον ἀπεφάνθη ὅτι ὁ γέρων γράψας «τὸν ὑπηρέτην ὅστις θὰ τῷ *κλείσῃ τὰ μάτια*» ἐννόει βεβαίως τὸν ὑπηρέτην ὅστις ἤθελε μείνῃ πλησίον του *μέχρι θανάτου*.

Μάτην ἀντέστησαν οἱ δικηγόροι τῶν κληρονόμων, ἐκέρδησεν ὁ ὑπηρέτης.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τέσσαρα πράγματα. Τέσσαρα πράγματα εἰσὶ περισσότερα ἢ ὅσῳ νομίζομεν, τὰ ἔτη ἡμῶν, τὰ χρέη, οἱ ἐχθροὶ καὶ τὰ σφάλματα.

Τέσσαρα τινὰ δὲν πρέπει νὰ μᾶς κολακεύωσιν· ἡ φιλία τῶν ἡγεμόνων, αἱ θωπεῖα τῶν γυναικῶν, ὁ γέλως τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν καὶ τὸ θάλπος τοῦ χειμῶνος. Βραχυτάτη εἶναι ἡ τῶν τεσσάρων τούτων πραγμάτων διάρκεια.

Οἱ πέντε ἐχθροὶ τῶν ἀνθρώπου. Ὁ Πυθαγόρας ἔλεγε ὅτι πέντε εἰσὶν οἱ μέγιστοι τοῦ ἀνθρώπου ἐχθροὶ καὶ ὁ κατὰ τούτων πόλεμος πρέπει νὰ ἦναι ἄπαυστος καὶ ἀμείλικτος. Ταῦτα δὲ εἰσίν, αἱ νόσοι τοῦ σώματος, ἡ ἀμάθεια τοῦ πνεύματος, τὰ πάθη τῆς καρδίας, αἱ στάσεις τῶν πόλεων, καὶ αἱ ἔριδες τῶν οἰκογενειῶν, τὰ πέντε ταῦτα κακά, δέον νὰ πολεμῶνται πάσῃ δυνάμει ἀκόμη καὶ διὰ πυρὸς καὶ σιδήρου.

Ὁ ἀκαδημιακὸς Φοντενέλλ ἐρωτώμενος πῶς κατώρθωσεν' ἀποκτήσῃ τόσους φίλους καὶ οὐδένα ἐχθρὸν ἀπήντησε: Διὰ τῶν ἑξῆς δύο ἀξιωμάτων «*τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ*» καὶ *πάντες ἔχουσι δίκαιον*.

Πόσον τερπνότερος ἦτο ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἰδίᾳ τῆς γυναικὸς ἐν ταῖς προγενεστέραις ἐποχαῖς, πρὸ τεσσαράκοντα πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν, καὶ πόσον ἀβίωτος εἶναι σήμερον.

Σήμερον παράφορος κίνησις, βίος πυρετώδης, χρὸς τοῦ νομίσματος, σύγχυσις τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ταραχὴ ἀτελεύτητος· ἡ γυνὴ τῆς σήμερον διατελεῖ ἐν κλύδωνι ἀποβαλοῦσα τὴν γνῶσιν καὶ τὸν χρόνον· καὶ τῶν σκέψεων καὶ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἀρχῶν καὶ αὐτῆς τῆς καρδίας της.

Ἡ γυνὴ τῆς σήμερον δὲν ἐνδύεται πλέον, μεταμφιέζεται δὲν ὁμιλεῖ πλέον, λησμονεῖ. *Ἐνεργεῖν καὶ λησμονεῖν* ἰδοὺ ἡ νεωτέρα κραυγή· καὶ εἰς ἀνώτερα.

ΑΙ ΦΑΝΤΑΣΙΑΙ ΜΟΥ

Ἡ εὐγένεια εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς καλῆς ἀνατροφῆς
καὶ πρὸς τοὺς γονεῖς διδασκαλία καὶ τῆς ἀρετῆς
τὴν πρὸς τῶν διδασκάλων ἐκπαίδευσιν
καὶ ἡ καλὴ πρὸς τὴν τῶν φίλων συνάντησιν.

Ὁ εὐγενὴς ἀναγνωρίζει τὴν ὑποχρέωσιν
δεικνύει τὴν ὑποχρέωσιν διὰ τὴν εὐχαρίστησιν
τοὺς δὲ τρόπους του τοὺς ἀποδεικνύει μὲ εὐγένειαν
τὴν δὲ εὐγένειαν τὴν ἀποδίδει μὲ εὐσέβειαν.

Ὁ εὐγενὴς πάντοτε φαίνεται συμπαθητικὸς
εἶναι δὲ μετριόφρων καὶ φιλοφρονητικὸς
καὶ εἰς τὴν δυσαρέσκειαν εἶναι εὐπροσήγορος
εἰς δὲ τοὺς πτωχοὺς ἐλεήμων καὶ καλοκάγαθος.

Ὁ εὐγενὴς οὐδένα ἐπιθυμεῖ νὰ προσβάλῃ
ἡρέμως ἀκούει ὅτι ἐπιθυμεῖ ν' ἀκούσῃ
ὑπερνικᾷ μὲ τὴν εὐγένειάν του τὴν κακοβουλίαν
κι' ἀποδεικνύει τὸν ἀντίπαλόν του τὴν ἀποτυχίαν.

Ὁ εὐγενὴς καὶ τὸ ψεῦδος ἀποδεικνύει ὅτι τάχα τὸ
[πιστεύει
δὲν ἐπιθυμεῖ οὐδένα νὰ προσβάλῃ
μάλιστα ὁπόταν δὲν τὸν ἐνδιαφέρει
ἢ ὅταν ἀκούει ἀλλοῦ βρέχει.

Ὡς οἱ ἀστέρες τὴν μὲν ἡμέραν δεικνύονται ἀφανεῖς
τὴν δὲ νύκταν ὡς ἀδάμαντες ἀστραύτουν καὶ ὥσιν
[διαυγεῖς
καὶ ὅπως αὗται φαίνονται ὑπὸ τὸ σκότος εἰς τὸν αἰθέρα
οὕτω ὑμεῖς ὦ παρθέναι μου ἔτι λαμπρύνεσθε ὑπὸ τὴν
[νύκταν.

Ὦ ἀστέρες ὑπὸ μὲν τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὑπάρχεται καὶ
[ὠχρᾶται
ὑπὸ δὲ τὸ σκότος ἄνευ τῶν ὑδορίπτων ἀντανακλᾶται
οὕτω νέοι καὶ νέαι ὁπόταν διὰ τὸν ἔρωτα ὁμιλεῖται
κἄποτε ἢ κοκκινίζεται ἢ συστέλεται ἀλλὰ ποτὲ δὲν
[ἀδιαφορεῖται.

Ὁ Σκαντζόχοιρος τὰ ἄλλα ζῶα δὲν φοβᾶτε
διότι ὡς ἅρματα μὲ τὰς ἀγκίδας του ὑπερασπεῖται
καὶ οὕτω ἐάν τις πτωχὸς εἰς τὸν πλούσιον ἐπιτεθῇ
δύναται μὲ τὸ χρῆμα του τὴν ὑπόληψίν του νὰ ὑπε-
[ρασπισθῇ.

Ὀδυσσεὺς Μελαγχρινός.

Κάθισε, γέρο μου ἔλεγέ τις πρὸς φίλον του, γράφω ἐπιστολὴν πρὸς τὴν σύζυγόν μου, ἥτις εὑρίσκεται ἐν τῇ ἐξοχῇ.

— Ποσάκις γράφεις πρὸς αὐτήν; ἠρώτησεν ὁ ἕτερος.

— Καθημερινῶς.

— Ὢ! Ὢ! Τοῦτο εἶναι πάρα πολύ. Τόσον συχνά.

— Δὲν εἶναι ἀρκετὰ συχνά, διότι ἅμα δὲν λάβει εἰδήσεις παρ'ἐμοῦ δύναται νὰ ὑποπτευθῇ ὅτι ἀσθενῶ καὶ νὰ ἔλθῃ ἐνταῦθα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Οἱ μᾶλλον καταγέλαστοι, καταλαλοῦν οἱ πρῶτοι,
προσέχουν ἴχνος νὰ ἰδοῦν τοῦ Κώστα καὶ τοῦ Φώτη.
Διὰ νὰ τρέξουν μὲ χαρᾶς νὰ τὸ διαλαλήσουν,
καὶ ἄφες πλέον εἰς αὐτοὺς νὰ σοῦ τὸ χρωματίσουν.
Καὶ τὴν κοινὴν κατάκρισιν οἱ καταφορτωμένοι,
θαρροῦν πῶς ἂν τὴν μοιρασθοῦν, θὰ ἦν' ἐλαφρομένοι.
Ἐλπίζουν ἴσως εὑρεθῇ καμμία ὁμοιότης
μὲ ταῖς δικαῖς των ταῖς μπομπαῖς, ματαία ἀθλιότης!

⁂

Πολλὰ μὲν σχεδιάζονται καὶ λέγονται, ἀλλ' ὅμως,
ἕως εἰς τὴν ἐκτέλεσιν εἶναι πολὺς ὁ δρόμος.

⁂

Τὸ νὰ τὸ λέγῃς δὲν ἀρκεῖ, ἀγαπητή μου φίλη,
πολλάκις διεφώνησαν μὲ τὴν ψυχὴν τὰ χείλη.

⁂

Καθένας ἔχει βάσανα, ἀλλ' ἀπὸ μάτια ξένα
ὁ κάθε ἄνθρωπος κρατεῖ τὰ πάθη του κρυμμένα.
Κ' ἔτσι καθένας ξεύροντας τὸν πόνο του μονάχα
ὅλους τοὺς ἄλλους τοὺς θαρρεῖ εὐτυχισμένους τάχα
καὶ λέει μὲ παράπονο : μέσ' ταῖς χαραῖς τοῦ κόσμου
μόν' ἕνας πόνος βρίσκεται, ὁ πόνος ὁ δικός μου.

A. Chenier.

⁂

Εἶδον θαλασσῶν θυέλλας, εἶδον γυναικῶν τοιαύτας ×
κ' ἐλυπήθην τοὺς ἐρῶντας, πολὺ πλέον ἢ τοὺς ναύτας.

Βύρων.

ΛΕΞΕΙΣ!... ΝΕΑΙ ΛΕΞΕΙΣ!... ΛΕΞΕΙΣ!...

Καράφα=ὑδρόφερος, γιαλεύς, γιαλύδωρ.
ποτῆρι=ὑδρεύς.
πουκάλι τοῦ κρασιοῦ=γοινόφερος.
ὅποιος κάμνει εἰς ποίησιν στίχους=ρυθμόστιχος, ρυθμιδής, ρυθμωδία, ἀσμαστιχία, στιχωδία, ρυθμία, ρυθμοστιχῶ.
ὅποιος συνθέτει εἰς ποίησιν καὶ φιλοσοφίαν=ποιητόσοφος, σοφοποιητής, ποιητοσοφῶ.
ὁ κατὰ μίμησιν ἀποθνήσκων=νεκρόταφος, ζωηχόματος.
ὁ λαμβάνων εἰς τρεῖς ἢ τέσσαρας δόσεις χάπια ἢ γιατρικὸ=ἰσμερίτης, τρίσμερος, τρισμετρῶ, τριμερίς, τετραμερίς.
ὁ καβαλικεύων τὸν ὄνον=ὀνεύς, ὀνῶ, ὀνία.
ὁ καβαλικεύων τὴν καμήλαν=καμηλεύς, καμηλία, καμηλεύω.
ὁ καταβαίνων ἀπὸ τὸν ὄνον=γονεύς, χαμονεύς, κατόνευσις, ὀνέπους.
μανδήλιον=ῥινόφασμα, ῥίφασμα, ῥιφασμῶ.
Record: Ὑπέρμετρος Ἀνόβαθμος Ὑπερτερητὴς Ὑπέρβαθμος Ὑψηλοβάθμης Βαθμίτης Εὐδοκιμιτὴς Διαπεραστὴς Ὑπέροχος

Ἐώβαθμος ὑψόριθμος Ρυθμιτὴς Ὑπέρσημος Ἀνώσημος Ἀνάτερμον Ἀποτέλεσις Ἀνάβαθμος Ἀνάθεσις Ὑπέσπυνδος Ὑπερτέρησις Ὑπέρξοχος.

Decolté=Γυμνοπλατεία, γυμνολαιμία, γυμνόλαιμος, στηθόγυμνος, γυμνόστηθος.

τὰ ἐργαλεῖα μὲ τὰ ὁποῖα σπάνουν τὰ φροῦτα, εἴτε καρύδια εἴτε φουντούκια=φλοισθραύστης, θραύστης, τσακιστὴς, ὀπωροτσακιστής.

σφαῖρα διὰ τὸ ἄλμα εἰς τὴν γυμναστικὴν=σφαιρόπτηξ,πτήσφαιρος,χείρσφαιρος ἢ καὶ τοῦ ὅπλου ὁπλόσφαιρος.

Low Tennis= ἀντίσφαιρα, σφαιροκτύπται, ἀλληγήσχαιρα.

φάκελλοι= καλυπτόγραμμα, ἐξωπίστελοι, ἐσωγράμμα τα θηκόγραμμα, ἐξώγραμμα, γραμματόθηκοι.

λαιμητόμος=κεφαλοκόπτης, δεσμομάχειρ, θυσίδεσμοι, δεσμοκόπτης, τεμνοκεφαλίτης, τεμνλαιμία, ἐκτελέστρια.

ὀρχήστρα=ὀργανομελῳδία, μουσομελῳδία, μουσοχοία.

πιάνει τὴ γραβάτα= δράκτης, τσακονιστής, λεμοδράκτης, συλλήπτης.

ποίησις=ὑψηλοφρόνησις, θεόπνευσις, ἰδιοφρόνησις, φανταστοθνεύματα.

ὀδόντιον=σύντριβος, τρίβος τριβοκτυπητής.

ἀλληλογραφία τηλεγράφου διὰ ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις = Σύρλεξον Σύργραφον.

οἰκία ἡ ὁποία δὲν καίεται=ἄπυρος ἄκαυστος.

οἰκία ἡ ὁποία καίεται=εὔπυρος εὔκαυστος.

κιθάρα=χορδοκυλὴς πεντάχορδον δακτυλοτριβικτὴς κυλίχορδον καὶ τὰ ρημ. χορδοκυλῶ πενταχορδῶ.

Εἰς κίνδυνον θέσω=δυνόθεσος ριπτοκίνδυνος δυνοθεσία δυνοθεσῶ.

ἀερόστατον=σφαιρόπτηξ ὑματοσφαίριον ἀηρσφαίριον.

σακοῦλα καπνοῦ=καπνοθήκη καπνυδία θήκαπνος.

πίπα κάπνης=ρουφοκάπνης.

δοχεῖον καπνοῦ=δοχοκάπνης καπνοχύτης δοχόκαπνος.

Ὀδυσσεὺς Μελαγχρινός.

ΣΚΕΨΙΣ

Κατὰ τὸν Δουμᾶν ὁ ἔρως εἶναι λαχεῖον. Ἔχει καλῶς, ἀλλ' ἐὰν ἡ ἐρωμένη εἶναι ἄνω τῶν τριάκοντα ἐτῶν, τότε εἶναι λαχεῖον . . . . τῶν ἀρχαιοτήτων.

ΕΔΩ κ' ΕΚΕΙ

Ἐν τῷ κακουργοδικείῳ :

Κατηγορούμενε, λέγει ὁ πρόεδρος, διατὶ ἐφόνευσες τὴν γυναῖκά σου ;

— Ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ζήσωμεν μαζύ.

— Ἂς τὴν ἐχώριζες.

— Ναί, ἀλλ' εἶχα κάμει ὅρκον ὅτι μόνος ὁ θάνατος θὰ μᾶς χωρίσῃ.

Παιδίον εἰς μητέρα.

— Διατὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅταν ἀνέστη παρουσιάσθη εἰς τὰς γυναῖκας ;

— Διότι ἤθελε τὸ νέον τῆς Ἀναστάσεώς του νὰ διαδοθῇ γρηγορότερα.

— Ἀγαπητή μου σύζυγε, ἔλεγεν ἄνθρωπός τις πρὸς τὴν σύζυγόν του, σήμερον πρέπει νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ θέατρον, ἐπειδὴ

θὰ παρασταθῇ μία κωμωδία, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ δὲν εἴδομεν.—Ποία ;—Ἡ οἰκιακὴ Εἰρήνη.

Ῥήτωρ τις συλλαλητηρίων ἐν Ἀγγλίᾳ ὁμιλῶν καὶ διακοπτόμενος ὑπ' ἄλλων ἐκραύγασε :

— Μὴ μὲ διακόπτετε, κύριοι· ἔχω τὸ δικαίωμα τοῦ ὁμιλεῖν. Εἶμαι ἐν Ἀγγλίᾳ, πατῶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ἐλευθερίας.

— Διόλου (ἀπαντᾷ εἷς τῶν ἀκροατῶν, ὑποδηματοποιὸς τὸ ἐπάγγελμα) πατεῖς ἐπὶ τῶν πελμάτων τῶν ὑποδημάτων. Ἄτινά μοι χρεωστεῖς ἀπὸ ἓξ ἤδη μηνῶν.

ΣΚΕΨΕΙΣ - ΣΚΕΨΕΙΣ

Οὔτε ὁ ἄνθρωπος οὔτε ὁ ἄγγελος δύνανται νὰ διακρίνωσι τὴν ὑποκρισίαν εἶναι τὸ μόνον κακὸν ὅπερ καὶ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς βαδίζει ἀόρατον.

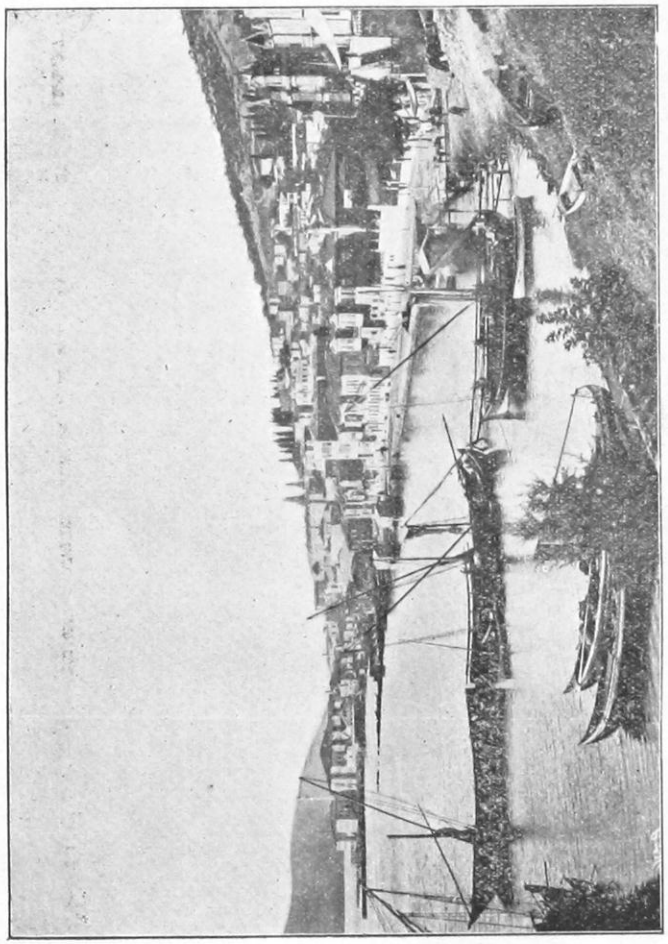
Milton.

Εὐτυχὴς ὁ εὐχαριστούμενος εἰς ὅσα κέκτηται.

Lebrun.

Ὁ καλλίτερος καὶ ἀσφαλέστερος τρόπος ἵνα γνωρίσῃς μίαν γυναῖκα εἶναι νὰ μάθῃς ποία εἶναι ἡ φίλη της. Ἀλλ' ἐὰν γυνή τις δὲν ἔχει φίλην, νυμφεύθητι τὴν γυναῖκα ταύτην, εἶναι ἐντελεστάτη.

Paul Deltuf.

ΑΠΟΒΑΘΡΑ ΧΑΛΚΗΣ

ISMANOGLIO

* * *

Τὸ τολμᾶν ἀδύνατα δὲν εἶναι ἴδιον ἀνδρὸς συνετοῦ.

Εὐριπίδης.

* * *

Τὴν ἔριν φεῦγε, ὅταν ὅμως ἐμπλακῇς ἀντέχου ταύτης ἕως ὅτι τὸν ἀντίπαλον ἐξαναγκάσῃς νὰ φυλάττηται ἀπὸ σοῦ.

Σαίξπηρ.

* * *

Ὁδὸς ἀνθοστόλιστος δὲν φέρει πρὸς τὴν δόξαν.

La Fontaine.

* * *

Ἀγαπῶμεν τὰ σφάλματα τῶν ἄλλων ὅταν πρόκηται νὰ δικαιολογήσωμεν τὰ ἡμέτερα.

Viennet.

* * *

Οὐδὲν γλυκύτερον τῶν δακρύων ὁπόταν ὑπάρχει χεὶρ νὰ τὰ σπογγίσῃ ἢ χείλη πρόθυμα νὰ ροφήσωσιν αὐτά.

Ἐμμ. Ροΐδης.

* * *

Διὰ τὰς γυναῖκας πᾶσα κολακεία εἶναι καλή. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀρέσκειν εἶναι τόσον ἰσχυρὰ παρ' αὐταῖς, ὥστε ροφῶσι τὸν ἔπαινον μεθ' ὅσης ἁπλοστίας γάτα νηστικὴ ροφᾷ πινάκιον γάλακτος.

Σαίξπηρ.

* * *

Πᾶσα μήτηρ μεταβαίνουσα εἰς τὸν χορόν, εἶναι συμβολαιογράφος μετημφιεσμένος.

Léon Kozlan.

* * *

Τῷ ὁδοιπόρῳ ἀνήκει ὁ κόσμος καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν.

Ρυκέρτος.

ΕΠΙΤΙΜΗΣΙΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ

ΑΓΓΛΙΔΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἀγγλὶς λογία, συγγραφεὺς βιβλίων διδακτικῶν, εἰδικῶς ἐνασχολουμένη περὶ τὰ παιδαγωγικὰ καὶ εἰς ἀριστοκρατικὴν ἀνήκουσα οἰκογένειαν, ἐδημοσίευσεν ἔν τινι τῶν ποιημάτων αὐτῆς αὐστηροτάτας πρὸς τὰς Ἀγγλίδας νεάνιδας ἐπιτιμήσεις, ἐξ ὧν οὐχὶ ἀνωφελῆ κρίνω τὴν παράθεσιν τῶν ἑπομένων :

« Προσφιλεῖς μου κόραι !

Ἡ ἀνατροφή, ἣν λαμβάνεται δὲν εἶναι, ἀνατροφὴ χρήσιμος πρὸς τὸν ἔγγαμον βίον ! δὲν εἶναι ἀνατροφὴ κατάλληλος πρὸς τὸν οἰκιακὸν βίον, ὃς πέπρωται ὑμῖν.

« Προσφιλῆ μοι κοράσια ! τί γινώσκεται περὶ μαγειρικῆς, ὑμεῖς αἱ γινώσκουσαι, τοσαῦτα περὶ τῆς ἐν τοῖς σαλονίοις συμπεριφορᾶς ; τί γινώσκεται περὶ τῆς καλῆς ἢ κακῆς ποιότητος τῶν ἐδωδίμων, περὶ τοῦ ὑγιεινοτέρου, οἰκονομικωτέρου καὶ τεχνικωτέρου τρόπου τῆς παρασκευῆς αὐτῶν, περὶ τῆς διευθετήσεως, εὐκοσμίας, καθαριότητος καὶ τάξεως τοῦ οἴκου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ, ὑμεῖς αἱ τοσοῦτον λεττολογοῦσαι περὶ τοῦ ἱμα-

τισμοῦ, περὶ τῆς κόμης, περὶ τοῦ κόσμου καὶ τῶν κοσμημάτων ὑμῶν; Ποῦ γυμνάζεται τὸ σῶμα ὑμῶν, ὑμεῖς αἱ ἐξηπλωμέναι πάντοτε ἐπὶ τοῦ *σοφᾶ*.

«Ὁμιλῶ πρὸς ὑμᾶς ἐν εἰλικρινείᾳ.

«Σπουδάσατε ὀλιγώτερον πιάνο καὶ μάθετε τοὐλάχιστον νὰ παρασκευάζητε μόναι ἓν γλύκυσμα.

«Ἔχετε πλείονα εἰλικρίνειαν ἐν τοῖς τρόποις καὶ τοῖς λόγοις ὑμῶν καὶ ἧττονα σεμνοτυφίαν.

«Τρώγετε κάλλιον καὶ σφίγγετε τὴν μέσην ὑμῶν ὀλιγώτερον.

«Ὦ! πόσον προτιμῶ τὰς φαιδρὰς ἐκείνας καὶ ἀγαθὰς κόρας, αἵτινες λάμπον ἔχουσι τὸ ὄμμα ραδινὰς τὰς παρειὰς καὶ ἄσφιγκτα τὰ στέρνα, γινώσκουσι, νὰ κόπτουσι καὶ ράπτουσι τὰς ἐσθῆτας των, νὰ ἐμβαλόνωσι τὰ ἱμάτιά των, νὰ διορθώνωσι τὰς κνημῖδας των, νὰ θέτωσιν εἰς κίνησιν τὰς χύτρας, τὰς ἐψάνας καὶ τοὺς λέβητας νὰ ἀμέλγωσι τὰς δαμάλεις, νὰ παχύνωσι τὰς χήνας, νὰ κόπτωσι τὰ ξύλα, νὰ θηρεύωσι τὴν ἀγρίαν νήσσαν, καὶ αἵτινες οὐχ ἧττον γινώσκουσι νὰ συμπεριφέρωνται καλῶς ἐν τοῖς σαλονίοις.

«Ἀλλ' ὑμεῖς, οἱ προσποιούμεναι ἦθος *Παναγίας τεθλιμένης*, αἱ προσποιούμεναι μορφασμοὺς ἀλαζονείας καὶ σεμνοτυφίας αἱ ἔχουσαι ὀσφὺν σφηκὸς καὶ χρῶμα μολύβδου, ὑμεῖς αἱ δολοφονοῦσαι τὴν μουσικὴν ἀκούραστοι ἀναγνώστριαι μυθιστορημάτων καὶ διηγημάτων ἀπρεπῶν, αἰχμάλωτοι τῆς *μόδας* καὶ τέκνα τῆς ὀκνηρίας, νομίζετε ὅτι τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων σας τὰ ὡς χάρτης λεπτὰ καὶ αἱ ἐκ μετάξης ἐσθῆτες ὑμῶν ἐπέχουσι τόπον ἀξίας ἠθικῆς;

«Ὄχι, ὄχι, δὲν εὑρίσκω παρ' ὑμῖν συζύγους καὶ μητέρας ἐπαξίας τῆς γηραιᾶς Ἀγγλίας!

Ἐὰν διὰ τὰς Ἀγγλίδας λέγει ταῦτα ἡ αὐστηρὰ Ἀγγλὶς παιδαγωγός, τί ἆρα θὰ ἔλεγεν ἐὰν καὶ ἀλλαχοῦ ἔστρεφε τὸ βλέμμα καὶ τὸν ὀξὺν αὐτῆς κάλαμον; . . . . . .

Συνταγὴ συζυγικῆς εὐτυχίας.

Τῆς γυναικός.			Τοῦ ἀνδρός.		
Ὑποταγὴ	γραμμάρ.	15	Ἀγαθότης	γραμμάρ.	5
Ἀφοσίωσις	»	2	Σοβαρότης	»	10
Ἔρως	»	1	Ἐπιμονὴ	»	20
Σιγὴ	»	35	Εὐγλωττία	»	25
Κάλλος	»	47	Σπατάλη	»	40

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

Ὁ πτωχὸς εἶναι εὐδαίμων ὅταν, μετὰ ἡμερήσιον ἐργασίαν καὶ κόπωσιν, εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ ἔχει ἐργασίαν καὶ τὴν ἑπομένην ἑβδομάδα.

Δι' αὐτὸν μακρὰν αἱ πολυδάπανοι διασκεδάσεις, τὰ θέατρα, αἱ ἡδοναὶ τῆς ἐξοχῆς. Ἀλλὰ διὰ τὴν καρδίαν καὶ τὴν ψυχὴν ὑπάρχουσιν ἀπολαύσεις ἀνέξοδοι, ἀληθέστεραι, γλυκύτεραι.

Ἐναγκαλισμὸς συζύγου, χεὶρ βοηθείας εἰς ἀδύνατον πατέρα ἢ μητέρα, πήδημα τέκνου εἰς τὰ γόνατα· ἰδοὺ ἡ οὐράνιος ἡδονὴ τοῦ πτωχοῦ.

Ὁ κεφαλαιοῦχος ἀνησυχεῖ ἀτενίζων τὸ χρηματιστήριον, ὁ φορτωτὴς τρέμει θεώμενος τὴν τρικυμίαν, ἀνατριχιᾷ ὁ ἔμπορος δι' ἐπικίνδυνον ἐπιχείρησιν, ὁ μὴ ἐξοδεύων τὸ ἐμπόρευμά του, μετὰ φρίκης ἀναμένει τὴν πληρωμὴν τῆς προθεσμίας αὐτοῦ· ἄλλος τρέμει διὰ τοὺς χρεώστας του· ὁ ὑπάλληλος ἀγωνιᾷ εἰς τὰς ὑπουργικὰς μεταβολάς· ὁ ἰδιοκτήτης φοβεῖται τὰς πυρκαϊάς, ὁ βαθύπλουτος τοὺς κλέπτας. Ἡ ἄγνοια τοιούτων δοκιμασιῶν εἶναι ὁ τοῦ πτωχοῦ παράδεισος.

Ὁ γαστρονόμος πάντοτε ἀσθενεῖ συνεπείᾳ τῶν καταχρήσεων· ὁ Ἄγγλος καθηλωμένος ἐπὶ τοῦ θρόνου του καταρᾶται τὴν ἀθρίτιδα, ἣν χάριν τῶν προπόσεων ἀπέκτησε· ποτήριον καμπανίτου ἐπιφέρει ἡμικρανίαν εἰς νεανίσκον· ὁ πολύσαρκος ὠδοποιὸς τίθεται ὑπὸ δίαιταν μετὰ τὸ πέρας γεύματος ἐπισήμου. Ἡ ἐργασία ὅμως καὶ ἡ ἐγκράτεια διατηροῦσι τὴν ὑγείαν καὶ διὰ ταύτης τὴν ζωηρότητα· ἰδοὺ τὸ ἀμύθητον κέρδος τοῦ πτωχοῦ.

Ἂν ποτε ὑψιπετεῖς ἐπιθυμίαι εἰσδύσωσιν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ταχέως διασκεδάζονται, διότι μετ' αὐτῶν δὲν εἰσέρχεται ἡ ὀκνηρία. Ἡ συνήθεια τῆς ἐργασίας τὸν ἡδύνει· ὢν ὀλιγαρκείς, ἀποστρέφεται πλούτη ἃ δὲν ἔχει· ἐρυθριᾷ δὲ διότι ἐπὶ στιγμὴν ἐπεθύμησεν αὐτά, καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὴν οἰκογένειάν του ᾄδων ᾄσμά τι, ὡς ὁ σοφὸς ὅστις, ἐπισκεψάμενος τὰ βασιλικὰ ἀνάκτορα, ἐπιστρέφει χαρᾶς ἔμπλεως εἰς τὴν μετρίαν πλὴν ἀγαπητὴν κατοικίαν του.

ἐκ τῶν τοῦ **Paul de Koch**.

ΑΚΤΙΝΕΣ

* * *

Ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναδυομένη Ἀφροδίτη εἶναι συμβολισμὸς εὐτυχέστατος. Δηλοῖ ὅτι, πᾶσα γυνή, ὅσον ὡραία καὶ ἂν ἦναι, ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὀλίγον ἅλας εἰς τὸ πνεῦμα καὶ ὀλίγην τρικυμίαν εἰς τὴν καρδίαν.

* * *

Ἡ καρτερία εἶναι ὁ μοχλὸς τοῦ ἔρωτος.

* * *

Τὸ δάκρυ εἶναι ἡ ὑπερβολικὴ χαρὰ τοῦ ἔρωτος.

* * *

Παράδοξον καὶ ὑψηλὸν τὸ αἴσθημα τοῦ ἔρωτος ; γεννᾶται ἐπίσης ὡς μεταξὺ τῶν ἀνθέων καὶ ἐντὸς τοῦ βορβόρου.

* * *

Ὁ δημιουργὸς εἰσήγαγε δύο τινὰ ἀντίθετα ἐν τῷ βίῳ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν θάνατον. Ὁ ἔρως εἶναι τὸ φῶς, ὁ θάνατος τὸ σκότος· ὅσον μέγας καὶ ἂν ἦναι τις πρέπει νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰ δύο ταῦτα, ἡ ἀντίστασις εἶναι ματαία.

* * *

Ἡ καλλονὴ γεννᾷ τὸν ἔρωτα, μόνη δ' ἡ ἀγαθότης τὸν σωτηρεῖ.

ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ἡ ζωὴ ὁμοιάζει μὲ ὁδὸν ἧς ἡ διέξοδος εἶναι τρομερὰ ἄβυσσος· ἀλλ' ἐνῷ μᾶς προειδοποιοῦν ἀπὸ τοῦ πρώτου βήματος, ἡ φύσις ἀπαιτεῖ νὰ προχωρῶμεν. Ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψω ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Ἀκαταμάχητον βάρος, ὑπεράνθρωπος δύναμις, μᾶς σύρει· ὀφείλομεν νὰ φθάσωμεν τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου. Ἐνῷ ὁδεύομεν μυρίαι ἀνησυχίαι μᾶς ταράττουσιν. Ἂν ἠδυνάμην νὰ ἀποφύγω τὸ τρομερὸν αὐτὸ βάραθρον! Ὄχι, ὄχι· πρέπει νὰ βαδίσω, πρέπει νὰ τρέξω! Οὕτω πέπρωται. Ἐπιθυμῶ νὰ σταματήσω ὅπως ἴδω στιγμιαῖά τινα ἀντικείμενα ἅτινα μὲ παρηγοροῦν, ἀλλ' αὐτὰ διέρχονται τόσον ταχέως! Βαδίζω, βαδίζω. Καὶ ἐν τούτοις πᾶν τὸ διατρεχθὲν καταπίπτει ὄπισθέν μου μετὰ τρομεροῦ θορύβου! Ἀναπόφευκτος καταστροφή!..... Πάντοτε συρόμενος πλησιάζω τὸ τρομερὸν βάραθρον. Ὅλα σβέννυνται, τὸ πᾶν μαραίνεται καὶ καταπίπτει—ἡ σκιὰ τοῦ θανάτου παρουσιάζεται—αἰσθάνομαι ὅτι πλησιάζω τὴν ὀλεθρίαν ἄβυσσον. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φθάσω—ἀκόμη ἓν βῆμα!—Ὁ τρόμος ταράττει τὸ λογικόν μου, ἡ κεφαλή μου ἐξίπταται—οἱ ὀφθαλμοί μου χάνονται—πρέπει νὰ βαδίσω, θέλω νὰ ὀπισθοδρομήσω—ἀδύνατον! Τὸ πᾶν κατέπεσε, τὸ πᾶν ἐμαράνθη, τὸ πᾶν διεξέφυγε.

ΑΙ ΤΥΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΕΙΔΟΤΟΣ

Ἕκαστος κέκτηται ἐν τῷ μέσῳ τῆς καρδίας του δικαστήριον ὅπου κρίνει αὐτὸς ἑαυτὸν ἄχρις οὗ ὁ Παντοδύναμος ἐπισφραγίσῃ τὴν ἀπόφασιν. Ἂν τὰ ἐλαττώματα εἶναι φυσικὰ ἀποτελέσματα τοῦ ὀργανισμοῦ μας, πόθεν προέρχεται ὁ φόβος ὅστις ταράττει τὰς ἡμέρας ἐνόχου εὐτυχίας; Διατὶ αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος εἶναι τόσον τρομεραὶ ὥστε πολλάκις προτιμᾶ τις νὰ ἦναι πτωχὸς ἀλλὰ ἐνάρετος ἀντὶ νὰ ἀποκτήσῃ ὅλως διόλου παράνομα ἀγαθά; Διατὶ τὸ αἷμα ἔχει φωνήν, ἡ πέτρα λόγον; Ἡ τίγρις κατασπαράττει τὸ θῦμά της καὶ ἀκολούθως κοιμᾶται· ὁ ἄνθρωπος φονεύει καὶ ἀγρυπνεῖ—ζητεῖ μέρη ἀπομεμονωμένα καὶ ἐντούτοις ἡ ἐρημία τὸν φοβίζει—σύρεται πέριξ τῶν τάφων καὶ οἱ τάφοι τὸν τρομάζουσι—τὸ βλέμμα του εἶναι ἀνήσυχον καὶ μεταβατικὸν—ὅλαι αἱ ἰδέαι του προσηλοῦνται εἰς τὴν αἰτίαν τῆς ἀνησυχίας του—βλέπει ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτὸς ἀνύπαρκτα φῶτα λίαν ἀπειλητικὰ—περιστοιχίζεται ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ φόνου—πᾶν ὅ,τι τρώγει νομίζει ὅτι εἶναι δηλητηριώδες—αἰσθάνεται θορύβους καὶ ταραχὰς ἐνῷ τὸ πᾶν διατελεῖ ἠρέμα καὶ ἐναγκαλιζόμενος τὸν φίλον του ὑπολαμβάνει ὅτι ἐγχειρίδιον ὑπὸ τὰ ἐνδύματά του εἶναι ἕτοιμον νὰ τὸν διατρυπήσῃ.

Η ΔΡΟΣΙΑ

Ἄχ ἄχ ἡ ἀνοιξις ἔρχεται
μὲ λουλούδια ὁσφραίνεται
ἀπὸ τὰ λουλούδια τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ
καταγοητεύουν τὴν ἀγάπην μετὰ σεβασμοῦ
ἐπιθυμῶ νὰ ἐκτείνω τὴν χεῖρα μου ἕως ἐκεῖ
κ' ἐκεῖνο τὸ ἄνθος θὰ ἐκλέξω θὰ ἦσαι ἐσὺ
ἐσὺ θὰ ἦσαι ἡ δροσιὰ καὶ τὰ κάλη μου
ἐσὺ θὰ ἦσαι ὁ ἔρως καὶ ἡ ἀγάπη μου
ριπτομένη ἡ ὑγρασία παρὰ τῆς πρωΐας
ἀναζογονεῖ τὰ ἄνθη καὶ τὸ βάθος τῆς καρδίας
σὺ φῶς μου θὰ ἦσαι ἡ μόνη μου δροσιὰ
σὺ φῶς μου θὰ ἦσαι ἡ τῆς ψυχῆς μου εὐθυμία
ἡ δροσιὰ ἡ ὁποία παραζαλίζει τὸν νοῦν τοῦ ποθητοῦ
ἡ δροσιὰ ποῦ καίει τὰ σπλάχνα οὐδενὸς ἐξηρημένου ἐμοῦ
ἡ δροσιὰ τῆς δροσιᾶς τῆς πρωΐας
ἡ δροσιὰ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εὐτυχίας
Ἄχ δροσούλα μου δροσιὰ
μὴ μὲ τὸ ξαναλέγεις ἀϊδόνι μου πιὰ
ὅταν κελαϊδεῖς τὴν πρωΐαν εἰς τὰ κλαδιὰ
δὲν ῥίπτεις τὰ δίκτια τῆς ἀγάπης μετὰ σωστὰ

Ἄχ δροσούλα μου δροσιὰ
φρονεῖς ὅτι δροσίζεις τὴν καρδιὰν
ἐνῷ ἐσὺ ἦσαι ὁ ἔρως καὶ ἡ ἀγάπη
καὶ βάζεις εἰς τὴν καρδίαν μου τὸ ἀγκάθι
Ἄχ δροσούλα μου δροσιὰ
εἶσαι φῶς μου μία εὐθυμιὰ
ὁπόταν μὲ τὴν δροσιάν σου μὲ δροσίσῃς
καὶ τὸν ἔρωτα εἰς τὴν καρδίαν εἰσδίσῃς
Ἄχ δροσούλα μου δροσιὰ
εἶσαι τὸ βάσανον εἰς τὴν καρδιὰ
ὁπόταν δὲν σ' εἰδῶ
κρυφὰ νὰ σὲ τὸ εἰπῶ.

Ὀδυσσεὺς Μελαγχολινός.

Κυρία τις ἔλεγε πρὸς τὸν πνευματικόν της· εἶναι ἁμάρτημα πάτερ μου ἡ χαρὰ ἣν αἰσθάνομαι ὅταν μὲ ἀποκαλοῦσιν ὡραίαν.

— Βεβαίως, τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἱερεύς· διότι δὲν πρέπει νὰ ἐνθαρρύνῃ τις τοὺς ψευδομένους.

Η ΕΝ ΤΩ ΣΚΟΤΕΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Καθ' ἣν ὥραν ἡ σκιὰ καὶ ἡ σιωπὴ πληροῦσι μόναι τὸ διάστημα, ὁ δὲ ὕπνος φεύγων τὴν στρωμνήν μου μὲ βυθίζει εἰς ὠκεανὸν σκότους, σοβαραὶ σκέψεις ἐπασχολοῦσι τὸν νοῦν μου ἐπὶ τῶν παρεκτροπῶν τοῦ βίου μου καὶ σαφέστεραι ἐμφαίνονται ἐν τῷ βάθει τοῦ σιωπηλοῦ καὶ ἀπεράντου τούτου σκότους.

Πλήρης φόβου διαλογιζόμενος περὶ τοῦ ὑπερτάτου Ὄντος τοῦ δωρήσαντός μοι τὸν λόγον πρὸς ὁδηγίαν μου τὴν δὲ ψυχὴν πρὸς λατρείαν αὐτοῦ, τῷ ἀπευθύνῳ τὴν ἐγκάρδιον δέησίν μου τὴν ὁποίαν οὐδεὶς θόρυβος διακόπτει καὶ ἐκ τῆς ὁποίας οὐδὲν ἀντικείμενον ὁρατὸν δύναται νὰ ἀποσπάσῃ τὴν προσοχήν μου.

Ὁ λογισμός μου ὑψοῦται· τότε πρὸς τὸν Οὐρανὸν πρὶν ἡ γλῶσσά μου ἐκδηλώσῃ αὐτὸν μὲ ἀνθρωπίνους ἤχους ἱκανοὺς νὰ ταράξωσι τὴν ἐπίσημον ἡρεμίαν ἥτις μὲ περιστοιχίζει. Μόνη ἡ ψυχή μου λαλεῖ, ἀγνοῶ δὲ τὴν ὁδὸν ἣν ἀκολουθεῖ πρὶν φθάσει εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ὑψίστου.—Πέποιθα ὅμως ὅτι ἡ ἄκρα αὐτοῦ ἀγαθότης εἰσακούει τὴν δέησίν μου; ὁποῖοι καὶ ἂν ὦσιν ὁ τόπος καὶ ὁ χρόνος ἔνθα εὑρίσκομαι.

Μοὶ φαίνεται τότε ὅτι ἀκτὶς ἐλπίδος διαλάμπει ἀνὰ μέσον τῆς ζωηρᾶς μου μετανοίας, ὅτι ὁ Θεὸς ἀνακουφίζει τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεώς μου μὲ ὁρᾷ ἐν τῷ σκότει, καὶ ὅτι ἡ ἐπίκεια αὐτοῦ φωτίζει τὴν ζοφερὰν ἐγκατάλειψιν ἔνθα ἡ ἐπίγειος φύσις μὲ βυθίζει. Ναὶ αἰσθάνομαι ὡς ἐκ τῆς γαλήνης εἰς ἣν εὑρίσκομαι, ὅτι ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν διάπυρον εὐχὴν τὴν ὁποίαν ἡ ψυχή μου σιωπηλῶς ἐπιχέει εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Οὐρανίου Πατρός μου, τὴν εὐχὴν ταύτην τὴν ὁποίαν δὲν παρακολουθεῖ οὐδεμία ἀνθρωπίνη λέξις καὶ ἥτις μένει οὕτω κεκαλυμμένη ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, ὁ δὲ ὕπνος ἱλαρώτερος καὶ ἀτάραχος ἐπέρχεται πάλιν ἐπὶ τῶν δεδακρυσμένων ὀφθαλμῶν μου.

Μεταξὺ δύο φίλων:

— Τί σοῦ κατέβηκε νὰ νυμφευθῇς τὴν ἀδελφὴν τῆς μακαρίτιδος συζύγου σου.

— Διὰ νὰ μὴν ἔχω δυὸ πενθερές.

ΕΔΩ κ' ΕΚΕΙ

Χωρικός τις μεταβὰς εἰς Ἀθήνας καὶ ἰδὼν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος παιανίζουσαν τὴν μουσικήν, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας ἵστατο ὁ ἀξιωματικὸς κρατῶν τὸν χρόνον, περιεργείᾳ κινούμενος ἐπλησίασε εἴς τινα ἀστὸν καὶ τὸν ἠρώτησε μετ' ἀφελείας·

Τί κάμνει αὐτὸς ποὺ στέκει ἐκεῖ ;

Ὁ ἀστὸς ἐννοήσας ὅτι εὑρίσκεται ἐνώπιον εὐήθους καὶ θέλων νὰ τὸν περιπαίξῃ ἀπήντησε·

Νά! δὲν βλέπεις κουνάει ἐκεῖνο τὸ ξυλαράκι.

— Καὶ μόνον αὐτὴν τὴ δουλειὰ κάμει ;

— Ναί.

— Καὶ πόσα πέρνει ;

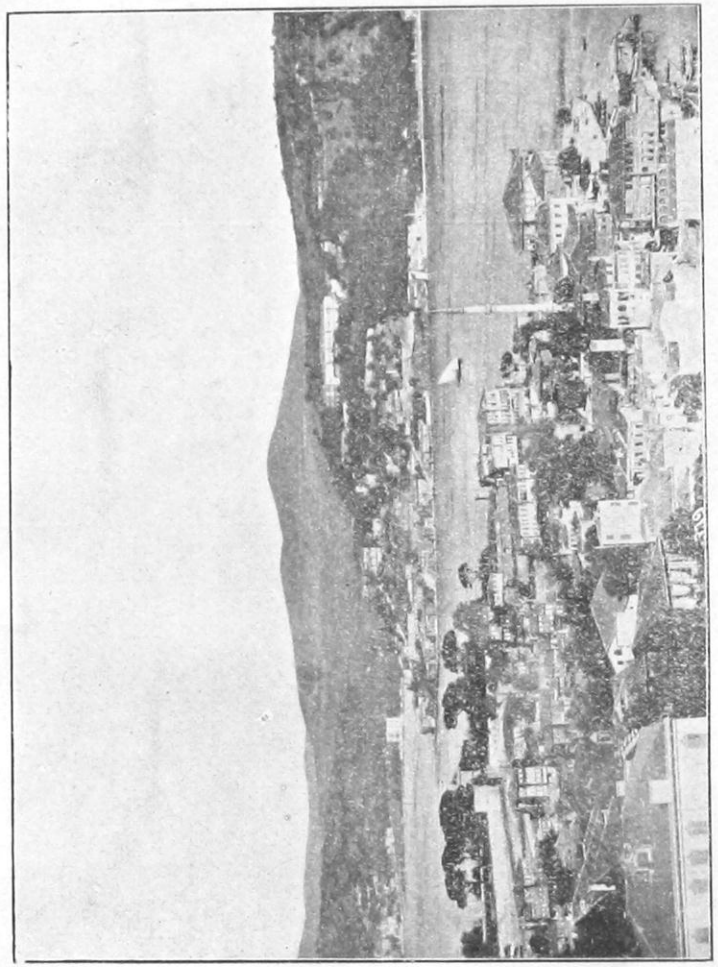
— Τριακόσιαις δραχμαίς.

Καὶ δὲν 'μπορῶ τάχα νὰ πάγω κ' ἐγὼ νὰ κάμω αὐτὴν τὴ δουλειά ;

— Πῶς ὄχι, ἴσια-ἴσια τώρα χρειάζουνται ἕναν τέτοιο.

— Καὶ ποὺ πρέπει νὰ πάῃ κανεὶς γιὰ νὰ συστηθῇ.

— Νά, ἅμα τελειώσῃ ἡ μουσικὴ 'πήγαινε 'ς τὸν ἀξιωματικὸ νὰ τοῦ τὸ 'πῇς.

ΜΕΓΑ ΡΕΥΜΑ (ΒΟΣΠΟΡΟΣ)

Ὁ χωρικὸς τότε ἐκαραδόκησε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἔπαυσεν ἡ μουσικὴ καὶ πλησιάσας πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν τῷ λέγει·

Κύριε ἀξιωματικέ, ἔμαθα πῶς ἔχετε ἀνάγκην μουσικοῦ.

— Μάλιστα, τῷ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος, καθότι εἶχον ἀνάγκην ἑνὸς τοιούτου· καὶ τί ὄργανον παίζετε ;

— Ἐγώ ; κανένα, μόνο νὰ μὲ βάλλετε νὰ κουνάω τὸ ξυλαράκι.

— ! ! ! . . .

Ἐν τῷ Σχολείῳ.

Διδάσκαλος. Τί τηρεῖν ;

Μαθητής. Τουλουμίσιο.

Διδάσκαλος. Ἀνόητε !

Μαθητής. Κασέρι Δάσκαλε.

Γεγονός.

Ὁ λόγος περί τινος γέροντος.

— Πόσο χρονῶ εἶναι αὐτός ;

Θὰ ἦναι ἴσια μὲ 70 χρονῶ :

Καὶ ἄλλος τις 22 ἐτῶν μόλις ἔχων μιᾶς πήχεως ὕψος.

— Ἐγὼ ἤμουνα μιὰ σταλίτσα καὶ τὸν ἤξευρα τὸν ἴδιο.

Καὶ εἷς περίεργος :

Καὶ τώρα τάχα τί εἶσαι ;

Ἡ σκηνὴ ἔν τινι οἰκίᾳ κατὰ τὴν ὀγδόην πρωινὴν ὥραν.

Κύριος. Διατί δὲν ἐκαθάρισες τὰ παπούτσια μου χθὲς πού 'πῆγα νὰ πλαγιάσω.

Ὑπηρέτρια. Ἤθελα τὰ καθαρίσει μά....

Κύριος. Τί μά.

Ὑπηρέτρια. Θαρροῦσα πῶς τὰ φορούσατε.

Α. Ν. Μελαγχρινός.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * *

Οἱ ὅρκοι τῆς γυναικὸς εἶναι γεγραμμένοι ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ εἰς τὸν ἐλάχιστον ἄνεμον καταστρέφονται.

* * *

Ἡ κυριωτέρα ἀρετὴ ὑφ' ἧς δέον νὰ κοσμεῖται πᾶς μέλλων νὰ νυμφευθῇ, εἶναι ἡ .... Ἰώβειος ὑπομονή.

* * *

Οἱ γαμήλιοι στέφανοι ἔπρεπε νὰ ἦναι ἐξ ἀκανθῶν διὰ νὰ ἔχωσι κἄποιαν σημασίαν.

* * *

Ἡ εὐδαιμονία εἶναι σφαῖρα ἧς τρέχομεν κατόπιν ὁπόταν κυλίεται καὶ τὴν ὁποίαν ὠθοῦμεν διὰ τοῦ ποδὸς ὁπόταν σταματᾷ.

***

Μερικαὶ γυναῖκες εἶναι τὸ μειδίαμα τοῦ Πλάστου, ἄλλαι δὲ οἱ μορφασμοὶ αὐτοῦ.

***

Τὸ μόνον πρᾶγμα ὅπερ ὑποβοηθεῖ τὴν ἀγνείαν εἶναι ἡ ἄγνοια τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου.

***

Ἡ καρδία τῆς γυναικὸς εἶναι λύρα τρίχορδος, ἡ μία χορδὴ προκαλεῖ τὸν ἔρωτα· ἡ ἄλλη τὸν Θεὸν καὶ ἡ τρίτη τὴν δόξαν.

***

Ἡ καρδία ἡμῶν εἶναι ὄργανον ἀτελές, λύρα ἐλλειπῆς χορδῶν, ἐξ ἧς ἀναγκαζόμεθα νὰ ἐξάγωμεν τοὺς ἤχους τῆς χαρᾶς κρούοντες τὴν εἰς τοὺς στεναγμοὺς ἀφιερωμένην χορδήν.

***

Ἐὰν θέλητε εἰλικρινῶς νὰ περιποιηθῆτε κυρίαν τινὰ μὴ τὴν ἐπαινέσητε· ἀρκεῖ νὰ κακολογήσητε, ὅσον δύνασθε τὰς . . . . ἄλλας.

***

Αἱ ἐξομολογήσεις στηρεύουν τὴν καρδίαν.

***

Εἰς τὴν μουσικὴν καὶ τὰς γυναῖκας ἡ ἡλικία δὲν δίδεται ὅταν εἶναι ὡραῖαι.

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

ΟΙ ΠΤΩΧΟΙ

(ἀπόσπασμα).

I

Εἶναι νύχτα κ' ἡ καλύβ' ἂν καὶ φτωχή, καλὰ κλεισμένη·
τὸ σκοτάδι τὴν μαυρίζει μὰ 'ς ἀν κἄτι τι σβυσμένη
μιὰ φεγγόβολη ἀσπράδα γλυκοχύνει 'ς τὸ σκοτάδι·
Ἀπ' τὸν τοῖχο κρεμασμένα μέσ' 'ς αὐτὸ τὸ ξάσπρο βράδυ
πέφτουν τοῦ ψαρᾶ τὰ δίχτια καὶ 'ς τὸ βάθος, ποὺ σὲ ράφι
χύτραις χάλκιναις γιαλίζουν 'ς ἀν θαμπὸ-θαμπὸ χρυσάφι,
μέσ' 'ς τὴν κώχ' εἶναι κρεββάτι μὲ κουρτίνες σφαλισμένο
καὶ κοντά του ἕνα στρῶμα σὲ παληόκασες ριχμένο.
Πέντε αὐτοῦ μικρὰ παιδάκια,—ὦ φωληὰ ψυχαὶς γεμάτη!—
κοιμισμένα φτερουγίζουν 'ς τῶν ὀνείρων τὸ . . . .

Ἡ γωνιά, ποὺ ἀκόμα φλόγα κἄπου κἄπου τρεμοσβύνει,
'ς τὸ κατάμαυρο ταβάνι κατακόκκινο φῶς χύνει,
καὶ 'ς τὰ γόνατα πεσμένη, μιὰ γυναῖκα τὸ κεφάλι
πικρογέρνει 'ς τὸ κρεββάτι κ' ὅλη πόνος, ὅλη ζάλη
ἢ τὴν προσευχή της λέγει ἢ ὀνειρεύεται, χλωμιάζει·
εἶναι ἡ μάνα, μοναχή της· ἔξω ἡ θάλασσα φρενιάζει,
καὶ 'στὸν οὐρανό, 'στοὺς βράχους, 'στοὺς ἀνέμους, 'στὸ σκοτάδι
χύνει τὰ στεράγματά της τὰ πειὸ μαῦρα κ' ἀπ' τὸν Ἅδη.

II

Εἶν' ὁ ἄνδρας ἐκεῖ πέρα· ἀπὸ τὰ μικρά του χρόνια
μὲ τὴν τύχη του παλεύει πάλη φοβερὴ κ' αἰώνια.
Εἴτε βρέχ', εἴτε χιονίζει πρέπει νἄβγῃ, νὰ πηγαίνῃ:
τὰ παιδάκια του πεινοῦνε καὶ ἡ πεῖνα δὲν προσμένει.
Ἡ πλημμύρα 'ςὰν ἀρχίσῃ ἡ βαθειὰ τὸ βράδυ-βράδυ,
μοναχός του 'ς τὸ τιμόνι κυβερνάει 'ς τὸ σκοτάδι
τὴν τετράπαγη του βάρκα καὶ 'στὸ πέλαγο ξαγοίγει·
ἡ γυναῖκα 'ς τὴν καλύβα, ὅταν πειὰ ἐκεῖνος φύγῃ,
τὰ παληὰ πανιὰ 'μπαλώνει καὶ τὰ δίχτια του ξεσάζει,
ἑτοιμάζει τὸ ἀγκύστρι, τὴν ψαρόσουπα ποὺ βράζει
'ς τὴν γωνιὰ ἐκεῖ σιμά της ἢ ὁλόκληρ' ἡ ψυχή της
τὰ μικρὰ 'ςὰν κοιμηθοῦνε σιγολέει τὴν προσευχή της.
Μοναχός του εἶν' ἐκεῖνος μέσ' 'στὸ πέλαγο, τὸν δέρνει
κῦμ', ἀφρός, ἀνεμοζάλη, ποὺ 'ς τὴν ἄβυσσο τὸν φέρνει,
ποὺ 'ς τὴν νύχτα τὸν ξωρίζει, ὦ δουλειὰ βασανισμένη!

Μέσ' 'ς τὴν θάλασσαν ἐκείνη ποῦ βογγάει φρενιασμένη
ὅλα μαῦρα, ὅλα κρῦα, κανὲν ἄστρο δὲν φωτίζει·
καὶ τὸ μέρος ποῦ τὸ ψάρι νὰ πηγαίνῃ συνειθίζει,
καὶ π' ἀλλάζει κάθε ὥρα, ἄστατο, σκοτεινιασμένο,
εἶν' ἕνα μικρὸ σημεῖο μέσ' 'ς τὴν ἄβυσσο χαμένο.
Γιὰ νὰ τὤβρῃ πόσο πρέπει νὰ μετρήσῃ τὸν ἀέρα,
νὰ ζυγίσῃ τὸ παντί του, ποὺ πετᾷ 'σὰν περιστέρα!
—καὶ τὸ κῦμα 'σὰν τὸ φείδι καταπράσινο γλυστράει
πλάϊ-πλάϊ μὲ τὴν βάρκα, καὶ ἡ ἄβυσσος κυλάει
τὴς ἀπέρανταις τὴς δίπλαις, ποὺ φριχταὶς στρυφογυρίζουν,
καὶ πανιὰ μαζὺ καὶ 'ξάρτια ὅλα τρέμουν, ὅλα τρίζουν.
Μὰ ἐκεῖνος, ὁ ψαρᾶς μας, τὴν Γιαννούλα του μονάχα,
τὴν Γιαννούλα του θυμᾶται —πῶς! τὸν μέλλει θαρρεῖς τάχα
ὅλ' ἡ φρίκη τοῦ πελάγου;—κ' ἡ Γιαννούλα του κλαμμένη
τὸν φωνάζει, ὡς ποὺ οἱ δυό των λογισμοί, ἐρωτεμμένοι,
τῆς καρδιᾶς πουλιὰ οὐράνια μέσ' 'ς τὴν νύχτα γλυκοσμίγουν!

III

Καὶ προσεύχετ' ἡ Γιαννούλα· μὰ τὴν μαύρη καρδιὰ πνίγουν
ἡ βραχναὶς φωναὶς τοῦ γλάρου ποὺ θαρρεῖς πὼς τὴν χλευάζει
'ς τὰ χαλάσματα τῶν βράχων ἡ φουρτούνα τὴν τρομάζει
κ' ἴσκιοι φοβεροὶ περνοῦνε ἀπὸ τῶνειρο τοῦ νοῦ της:
Πνίγ' ἡ θάλασσα τὸν ναύτη μέσ' 'στὴν λύσσα τοῦ θυμοῦ της,
κ' ὅπως μέσ' 'ς τὴν ἀρτηρία τὸ ζεστὸ τὸ αἷμα σφύζει,
τὸ ψυχρὸ χτυπᾷ ρολόγι καὶ 'ς τὰ πόκρυφο γκρεμίζει

στάλα στάλα ὥραις, μῆνες, ζέσταις, ἄνοιξες καὶ χιόνια,
καὶ τὸ χτύπημά του ἀνοίγει 'στὶς ψυχαὶς ποὖναι τρυγόνια
'στὶς ψυχαὶς ποὖναι γεράκια, μέσ' 'ς τοῦ κόσμου τὴν ἀγκάλη,
ἀπ' τὴν μιὰ μεριὰ τὴς κούνιες καὶ τὰ μνήματ' ἀπ' τὴν ἄλλη.

Ἡ Γιαννούλα συλλογιέται—καὶ μέσ' 'ς ὅλ' αὐτὰ τί φτώχια!
Μέσ' 'ς τοὺς πάγους τὸν χειμῶνα, καλοκαῖρι, πρωτοβρόχια,
τὰ μικρά της νύχτα 'μέρα πῶς ξυπόλυτα γυρίζουν!
Ποῦ ψωμάκι ἀπὸ σιτάρι! Κριθαρένιο τραγανίζουν!
—Ἄϊ-Νικόλα! πῆρε πάλι! Δὲν ἀκοῦς τὸ μουγκριτό του;
Σὰν φυσούνα ποῦ βοΰζει, ὁ ἀγέρας 'στὸν θυμό του
λὲς καὶ διώχνει μέσ' 'στὸ χάος τἄστρα τὰ λαμπρὰ ποὺ φεύγουν
'ς ἀν τὴς σπίθες, ποὺ πετοῦνε ἀπὸ τὴν γωνιὰ 'σὰν ἔβγουν,
καὶ τὸ κῦμ' ἀγολογάει ὅπως ἡ βαρειὰ 'ς τὰμόνι.
Ἂχ ἡ ἄβυσσος ποιὸς ξέρει μὲ τὸ σκότος τί ζυμώνῃ;
Εἶναι ἡ ὥρα ποὺ προβάλλει γορευτὴς τὸ Μεσονύχτι,
κάτω ἀπὸ τὴν προσωπίδα φῶς γλυκύτατο 'σὰν ῥίχτῃ
ἡ φεγγόβολη ματιά του καὶ τρελλό, πηδᾷ, χορεύει·
κ' εἶν' ἡ ὥρα ποὺ κρυμμένο 'σὰν φονιᾶς, παραμονεύει,
'σὰν φονιᾶς ὁποὺ τὸν κρύβει τῆς βροχῆς τὸ μαῦρο δίχτυ
μὲ τὴν νύχτα, ἐνῷ ὁ ἀγέρας καταμέτωπα τὸν δέρνει,
καὶ ποὺ ξάφνω φτωχὸ ναύτη ἀπ' τὴν βάρκ' ἁπάνω πέρνει
καὶ σὰν ἀστραπὴ 'ς τὰ βράχια τὰ φρικτὰ τὸν κομματιάζει!
Φρίκη! ὁ ἄνθρωπος 'σὰν νειώσῃ πὼς ἡ βάρκα του βουλιάζει
μέσ' 'ς τὰ βάθη τοῦ πελάγου, ὅπως ὁ νεκρὸς 'ς τὸ μνῆμα,
καὶ τοῦ πνίγει 'ς τὸ λαρύγγι τὴν λαλιὰ τὸ μαῦρο κῦμα,

'ςὰν ἡ ἄβυσσος ἀνοίγῃ καὶ τὸν θάφτῃ, πῶς θυμᾶται
μέσ' 'ς τὴν φρίκη, ποὺ σὲ λίγο, καὶ 'ς τὸ σκότος θὰ κοιμᾶται,
τἀκρογιάλι τοῦ χωριοῦ του, τὸν γαλκᾶ ποὖχε δεμένη
τὴν βαρκούλα του, 'ς τὸν ἥλιο φῶς χρυσὸ περεγυμένη !

Τῆς Γιαννούλας ἤσκου τέτοιοι τὴν φτωχὴ καρδιὰ φοβίζουν,
τρέμει καὶ τὰ δάκρυά της τὴν ψυχή της πλημμυρίζουν.

IV

Ὦ γυναῖκες τῶν ψαράδων, φρίκη ! ὁπόταν, ἐκεῖ πέρα,
λέτε, δύστυχες, 'στὸ χάος ἔχω σαστικό, πατέρα,
γυιούς, ἀδέλφια, σάρκα μου, αἷμα, καὶ ψυχή μου, καὶ καρ-
[διά μου
ὅ,τι ἀγάπησα 'στὸν κόσμο καὶ ποθοῦν τὰ σωθικά μου.
Ὦ ! 'ςὰν παραδέρνει ὁ ναύτης μέσ' 'στὸ κῦμα, πῶς ὁμοιάζει
μὲ τὸν ἔρμο ποὺ 'στὸ στόμα μέσα τἀγριμιοῦ σπαράζει !
Καὶ νὰ λές :—Αὐτὸς ὁ ἀγέρας, ποὺ φρικτὸς φυσομανάει,
παίζει μὲ τὴν κεφαλή των, κ' ἀπὸ 'πάνω των βογγάει,
καὶ σφυρίζει μὲ λυμένα τἄγρια κ' ἀδρὰ μαλλιά του,
καὶ πὼς χάνονται—ποιὸς ξέρει ;—τώρα κάτω ἀπ' τὰ φτε-
[ρά του !
Ὦ ! κ' ἀκόμα πὼς δὲν ἔχουν γιὰ ν' ἀναστηθοῦν 'στὸ κῦμα,
ποὺ 'ςὰν τρίσβαθο τοὺς σέρνει παγωμένο, μαῦρο μνῆμα,

μὲ τὰ βάραθρα, ποὺ χάσκουν χωρὶς ἄστρο μήδ' ἐλπίδα,
πάρ' ἀπὸ παντὶ μιὰν ἄκρη καὶ μιὰν ἄκρη ἀπὸ σανίδα !
Πέρθιμη, πικρὴ φροντίδα ! 'ςὰν πετᾷς 'στὸ περιγιάλι
καὶ 'στὴν θάλασσα φωνάζεις «—κῦμα, δόσε μού τους πάλι !»
ἄχ ! ἀλλοίμονο τί θέλεις νὰ σοῦ 'πῇ τὸ μαῦρο κῦμα,
ποῦναι ἡ σκέψι του τοῦ Χάρου κ' εἶναι τὸ νερό του μνῆμα ;

Εἶναι ὁ ἄνδρας σου μονάχος, μόνος 'στἄγριο σκοτάδι,
ὁλομόναχος, Γιαννούλα, μέσ' 'στὰ σάβανα, 'στὸν ᾅδη !
Τίποτε, καμμιὰ βοήθεια, γιατὶ ἀκόμα τὰ παιδιά σου
εἶναι τόσα δα ! χωροῦνε καὶ τὰ πέντε 'στὴν ποδιά σου.
«—Θεέ μου, νἄτανε μεγάλα, νὰ μὴ μέγῃ μοναχός του !»
—Σὲ λιγάκι, φτωχὴ μάνα, 'ςὰν θὰ παραστέκῃ ὁ γυιός του
τὸν πατέρα, καὶ φευγᾶτος θἄναι 'στοῦ θεριοῦ τὸ στόμα,
θεριὰ 'πῆς, κλαμμένη πάλι· «—νἄτανε μικρὸς ἀκόμα !»
. . . . . .

Ἐν Χάλκῃ.

Ἄγγελος Σικελιώτης.

Η ΧΡΥΣΗ ΚΛΙΜΑΞ

Ἡ ἐλεημοσύνη ὁμοιάζει χρυσῆν κλίμακα ἔχουσαν ὀκτὼ βαθμίδας.

Ἡ πρώτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν πλὴν ἀκουσίως διὰ τῆς χειρὸς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς καρδίας. Ὁ πτωχὸς δέχεται διότι ἔχει ἀνάγκην, ἀλλὰ δεχόμενος καταρᾶται τὴν σκληρότητα τοῦ πλουσίου καὶ ὁ Θεὸς δὲν ἀνταμείβει τὸν δωρητήν.

Ἡ δευτέρα βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν ἀσμένως ἀλλ' οὐχὶ ἀναλόγως τῶν δυνάμεών μας. Ἡ οὕτω ὑπολογιζομένη ἀγαθοεργία δὲν καλεῖται ἐλεημοσύνη.

Ἡ τρίτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν ἀναλόγως τῶν δυνάμεών μας ἀλλὰ κατόπιν παρακλήσεων. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὑποπίπτομεν πολλάκις εἰς ἀπάτην διότι οὐχὶ ὁ αἰτῶν δύναται νὰ ἔχῃ πάντοτε ἀνάγκην.

Ἡ τετάρτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ πηγαίνομεν εἰς προϋπάντησιν τῶν δυστυχῶν, ἀλλὰ δίδοντες διὰ τῆς χειρὸς ἀφ' ἑτέρου διεγείρομεν τὴν αἰσχύνην αὐτῶν.

Ἡ πέμπτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν εἰς τοὺς πτωχοὺς χωρὶς νὰ τοὺς βλέπωμεν. Οἱ προπάτορες ἡμῶν παρακατέθετον συχνάκις τὴν ἐλεημοσύνην εἰς μέρος ὅπου οἱ πτωχοὶ ἐλάμβανον αὐτὴν χωρὶς νὰ βλέπωνται.

Ἡ ἕκτη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν χωρὶς νὰ γινώμεθα γνωστοί.

Ἡ ἑβδόμη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν καὶ τοι μένοντες ἄγνωστοι ἀλλήλους ὡς ἐγένετο ἐν τῷ ναῷ τοῦ Σολομῶντος διὰ τῶν καταθέσεων ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ μυστηρίου, ὅπου ἐν τῷ κρυπτῷ διετηροῦντο αἱ μᾶλλον εὐϋπόληπτοι πτωχαὶ οἰκογένειαι.

Ἡ ὀγδόη βαθμὶς συνίσταται εἰς τὸ νὰ δίδωμεν ὅπως σώσωμέν τινα τῆς δυστυχίας ἢ τοῦ κινδύνου, ὡς γέγραπται. «Ἐὰν δὲ γένηται ἐν σοὶ ἐνδεὴς ἐκ τῶν ἀδελφῶν σου ἐν μιᾷ τῶν πόλεών σου ἐν τῇ γῇ, ἣ Κύριος ὁ Θεός σου δίδωσί σοι ἐν κλήρῳ, οὐκ ἀποστέρξεις τὴν καρδίαν σου, οὐδὲ μὴ συσφίγξεις τὴν χεῖρά σου αὐτῷ, καὶ δάνειον δανιᾶν αὐτῷ ἱκανόν, ὅσον ἂν ἐπιδέηται καὶ καθ' ὅσον ὑστερεῖται.» Ὁ βαθμὸς οὗτος τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι ὁ ὑπέρτατος τῆς χρυσῆς κλίμακος, καὶ ὑπὲρ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς φυλάττει πάσας αὐτοῦ τὰς εὐλογίας.

Ο ΑΦΡΟΝΤΙΣ

Δὲν εἶμαι οὔτε ὡραῖος οὔτε ἄσχημος, οὔτε μικρὸς ἀλλ' οὔτε μεγάλος· ἀδιαφορῶ ἐντελῶς περὶ τούτου· ἔχω καλῶς κατὰ τὴν ὑγείαν, ὅπερ οὐσιωδέστατον. Ὀλίγον σκοτίζομαι διὰ τὴν ὡραιότητα καὶ τὸ κανονικὸν τῶν χαρακτήρων. Δὲν φροντίζω ἐὰν οἱ ὀφθαλμοί μου εἶναι κυανοῖ ἢ ἐρυθροί, φαιοὶ ἢ μέλανες, στρογγύλοι ἢ μή· βλέπω καλῶς καὶ τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ. Τί μὲ μέλλει ἂν ἡ ῥὶς μου ὁμοιάζει πύργον ἢ μελιτσάναν, ἀντὶ νὰ ἦναι ἑλληνικοῦ ἢ ῥωμαϊκοῦ ῥυθμοῦ· αἰσθάνεται ὑπὲρ τὸ δέον τὰ μύρα τῶν ἀνθοδεσμῶν. Ἐὰν τὸ στόμα μου ἦναι πηχυαῖον, τοῦτο μὲ εὐκολύνει εἰς τὰς συνδιαλέξεις, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως κατὰ τὸ γεῦμα· ἐὰν ἡ κόμη μου ἦναι βοστρυχώδης, τίς ἡ προσγινομένη μοι ζημία; Μόνον τὸ κέρδος τῶν κουρευτικῶν· καὶ ἂν εἶμαι προγάστωρ, ἡ εὐδαίμων κοιλία μου μοὶ χρησιμεύει καὶ ὡς τράπεζα πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν χειρῶν μου.

Ἡ περιουσία μου εἶναι μετριωτάτη, οὐδὲν ἔχω ὑπούργημα, ἀλλὰ περὶ παντὸς ἀσχολοῦμαι ὅταν τοῦτο μὲ διασκεδάζῃ. Οὐδὲν συμβεβηκός μὲ καταθλίβει, διότι περὶ οὐδενὸς φροντίζω, πάντοτε ὅμως γελῶ καὶ πάντοτε ὠφελοῦμαι. Πίνω ὅταν διψῶ, τρώγω ὅταν πεινῶ· καὶ τρώγω συχνότατα.

Συνήθως τρώγω τρίς, τετράκις καὶ πεντάκις τῆς ἡμέρας· οὐδέποτε ἐπισκέπτομαι πρόσωπα ἄτινα μοὶ προξενοῦσιν ἀνίαν. Οὐδέποτε ἀποποιοῦμαι πρόσκλησιν ἥτις μὲ τέρπει· ὅταν περικυκλοῦμαι ἀπὸ πνευματώδεις δὲν ὑπερηφανεύομαι· ὅταν εὑρίσκωμαι ἐν μεγάλαις αἰθούσαις δὲν λυποῦμαι.

Κλείω τὰ ὦτά μου ὅταν κακολογῶσι τινά, ἀνοίγω αὐτὰ ὅταν τραγῳδῶσιν. Οὐδέποτε ζητῶ τι ἵνα μή, ἐν περιπτώσει ἀποποιήσεως, λυπηθῶ· ἀλλὰ δέχομαι πάντοτε τὰ προσφερόμενά μοι ἵνα μὴ λυπῶ τὸν προσφέροντα.

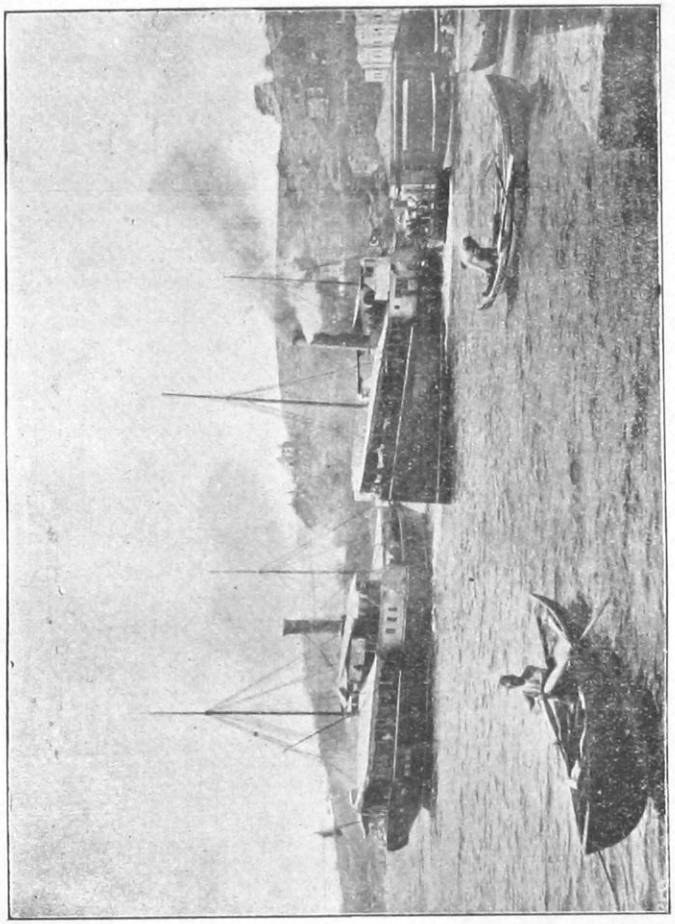
Οὐδέποτε προσχεδιάζω τι, φοβούμενος τὴν ἀποτυχίαν, ἀλλὰ δὲν ἀφίνω τὴν εὐκαιρίαν ὅταν αὕτη μοὶ παρουσιάζεται εὐνοϊκή.

Αἱ κακαὶ γλῶσσαι λέγουσιν ὅτι αἱ γυναῖκες εἰσὶν ἄπιστοι καὶ ζηλότυποι! . . . οὐδὲ λέξιν τούτων πιστεύω· εἰς τὰ ὄμματά μου πᾶσαι εἰσὶν εἰλικρινεῖς, γλυκεῖαι, εὐκίσθητοι καὶ πισταί. Οὐδέποτε ἀνησυχῶ εὑρισκόμενος μακρὰν τοῦ ἀγγέλου μου, φθάνει μόνον νὰ μὲ δέχεται ὅταν μὲ βλέπῃ, ἰδοὺ ἡ μόνη ἀπαίτησίς μου. Ὀλίγον μὲ μέλλει ἐὰν οἱ δάκτυλοι τῆς ὡραίας μου εἰσὶ βεβαμμένοι εἰς μελάνην, ἢ ἐὰν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς στρέφωνται συχνότατα πρὸς τὸ ὡρολόγιον ἢ πρὸς τὸ παράθυρον· οὐδέποτε προσέχω ἂν αἱ ἀπαντήσεις της εἰσὶ βεβιασμέναι ἢ περιπλεγμέναι, ἢ ἐὰν ἡ φαιδρότης της εἶναι προσποίητος· μοὶ ὁρκίζεται ἀγάπην; οὐδόλως ἀμφιβάλλω περὶ τούτου. Μετά τινας ἡμέρας βλέπω τὴν φίλην μου συνομιλοῦσαν μετά τινος ἄλλου; τὴν ἐγκαταλείπω· μεταφέρω ἀλλοῦ τὴν καρδίαν μου καὶ τὰς διαθέσεις μου. Ἔχω βαθύτητα αἰσθημάτων καὶ φιλοσοφίαν ἄπειρον ἥτις μὲ θέτει ὑπεράνω τῶν μηδαμινῶν τούτων συμβεβηκότων.

Οἱ μὲν μὲ νομίζουσιν ἀνόητον, οἱ δὲ πνευματώδη. Ἄτομά τινα κατηγοροῦσι τὴν ἀπάθειάν μου, ἣν ἄλλοι ἐπιθυμοῦσι. Νεά-

νιδές τινες μὲ φεύγουσιν ὡς ἀναίσθητον καὶ φίλαυτον· ἐν ταῖς αἰθούσαις μὲ εὑρίσκουσιν ἰδιότροπον· ἐν τούτοις εἶμαι εὐτυχής· αὐτὸ φθάνει.

Λέγουσιν ὅτι ἡ ἡλικία θὰ μὲ καταστήσῃ σώφρονα, μοὶ φαίνεται ὅτι ἤδη δὲν εἶμαι τρελλός. Ἔπειτα μὴ τάχα γνωρίζω τὴν ἡλικίαν μου; πρὸ πολλοῦ δὲν μετρῶ τὰ ἔτη μου, καταγίνομαι ὅμως νὰ διέρχωμαι ταῦτα εὐδαιμόνως. Τί σημαίνει ἂν ἔρθασέ τις ἢ ὑπερέτησε τὰ 50 ἢ 60 ἔτη ὅταν διῆλθε ταῦτα ἐν ὑγείᾳ καὶ εὐτυχίᾳ; Ὑπάρχουσιν ἑκατοντούτεις οἵτινες δὲν ηὐτύχησαν ν' ἀριθμήσωσι καθ' ὅλον τὸν βίον αὐτῶν ἓν κἂν ἔτος εὐτυχίας· ἐὰν τελευτήσω τριακοντατὴς ἔσομαι εὐδαιμονέστερος ἐκείνων.

ΑΠΟΒΑΘΡΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

SISMANOGLIO

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΩΝΑ

Ἵνα ἐννοήσωμεν, πῶς ὁ Πλάτων ἀντελαμβάνετο τοῦ κόσμου, ἀνάγκη νὰ διακρίνωμεν παράστασιν ἀντικειμένου τινος ἀπὸ ἐννοίας. Παράστασις εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ ἀντικειμένου, ἣν ἔχομεν ἐν τῷ νῷ ἡμῶν. Βλέπω μίαν μηλέαν, ὅταν κλείσω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἐξακολουθῶ πάλιν νὰ βλέπω αὐτὴν ἐν τῷ νῷ μου νὰ ἔχω τὴν εἰκόνα αὐτῆς ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὴ ἡ ἐν τῷ νῷ μου εἰκὼν τῆς μηλέας εἶναι ἡ παράστασις τῆς μηλέας. Ὅταν ὅμως λέγων μηλέαν δὲν ἐννοῶ μίαν ὡρισμένην μηλέαν ἀλλ' ὅλας τὰς μηλέας ἐν γένει, τότε μηλέα μὲ αὐτὴν τὴν σημασίαν εἶναι ἡ ἔννοια τῆς μηλέας. Αἱ λέξεις τῆς γλώσσης μας σημαίνουσι ὄχι παραστάσεις ἀλλ' ἐννοίας· ἡ λέξις πρόβατον δὲν σημαίνει ὡρισμένον τι πρόβατον ἀλλὰ κάθε πρόβατον ἐν γένει. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ὑπάρχουν πολλαὶ παραστάσεις· ἐν τῇ ἐννοίᾳ πρόβατον ὑπάρχουν ὅλαι αἱ παραστάσεις τῶν διαφόρων προβάτων· ἐν τῇ ἐννοίᾳ καθέκλα

ἐμπεριέχονται ὅλαι αἱ καθέκλαι. Τὴν ἔννοιαν ὡς πρὸς τὰς παραστάσεις δύναμαι νὰ θεωρήσω ὡς ἕνα τύπον ὁστις εἶναι κοινὸς εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις τὰς ἐμπεριεχομένας ἐν τῇ ἐννοίᾳ. Ἡ ἔννοια καθέκλα εἶναι ὁ κοινὸς τύπος ὅλων τῶν καθεκλῶν. Αἱ παραστάσεις προέρχονται ἐκ τῶν αἰσθήσεων, αἱ παραστάσεις ἀναφέρονται εἰς ἀντικείμενα αἰσθητά· αἱ ἔννοιαι εἶναι τι ἄϋλον, νοερὸν μόνον ἐν τῷ νῷ ἡμῶν ὑπάρχον. Ἐπὶ τῇ βάσει τούτων δυνάμεθα ἤδη νὰ ἐννοήσωμεν πῶς ὁ Πλάτων ἀντελαμβάνετο τοῦ κόσμου. Ὁ κόσμος οὗτος ἔλεγεν ὁ Πλάτων ὁ αἰσθητὸς οὗτινος ἔχομεν τὴν παράστασιν ἐν ἡμῖν, ἐγένετο κατ' ἀπομίμησιν ἑνὸς ἄλλου κόσμου ἰδεατοῦ. Ὁ κόσμος οὗτος ὁ ἰδεατὸς σύγκειται ἐξ ὅλων τῶν ἐννοιῶν ὅλων τῶν ἀντικειμένων, ἅτινα ὑπάρχουσιν ἐν τῷ αἰσθητῷ κόσμῳ. Ὁ κόσμος οὗτος τῶν ἐννοιῶν ἢ εἰδῶν (ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος) εἶναι καὶ ὁ πραγματικὸς κόσμος· αὐτοῦ τοῦ κόσμου παράστασιν δὲν ἔχομεν, διὰ τῶν αἰσθήσεων δὲν δυνάμεθα νὰ αἰσθανθῶμεν αὐτόν, μόνον διὰ τοῦ νοῦ ἡμῶν δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν αὐτοῦ. Αὐτὸς ὁ κόσμος ἐχρησίμευσεν ὡς τύπος ἵνα γείνῃ ὁ αἰσθητὸς κόσμος· μόνος ὁ ἰδεώδης κόσμος ἔχει ὕπαρξιν· ὁ αἰσθητὸς κόσμος ἔχει ὕπαρξιν, διότι μετέχει αὐτοῦ τοῦ ἰδεώδους. Κατὰ Πλάτωνα ἡ ὑπάρχουσα ὕλη ἐμορφώθη κατ' αὐτὸν τὸν κόσμον· ὁ κόσμος ὁ ἰδεώδης ἐναπετυπώθη ἐν τῇ ὕλῃ καὶ οὕτως ἔγεινεν ὁ αἰσθητὸς οὗτος κόσμος. Ὅπως ὁ κατασκευάζων καθέκλας κατασκευάζει αὐτὰς ἀποβλέπων πρὸς τὸν τύπον τῆς καθέκλας, ὃν ἔχει ἐν τῷ νῷ του, οὕτως καὶ ὁ δημιουργὸς τοῦ κόσμου ἀποβλέπων πρὸς τὸν ἰδεατὸν κόσμον κατ' αὐτὸν ἐδημιούργησε ἐμόρφωσε τὸν κόσμον τοῦτον τὸν αἰσθητόν· οὗτος εἶναι διὰ τοῦτο μία αἰσθητὴ φανέρωσις τοῦ ἰδεώδους. Ἡ ἐπιστήμη μόνον πρὸς τὸν ἰδεώδη κόσμον ἀναφέρεται καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸν πρέπει νὰ ζητῇ ἐν τῷ αἰσθητῷ κόσμῳ καὶ θεωρῶν αὐτὸν νὰ ἀγάλλεται. Ἡ μάθησις δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἡ γνῶσις αὐτοῦ τοῦ κόσμου τῶν ἰδεῶν. Πῶς δὲ ὁ ἄνθρωπος δύναται ἐν τῷ αἰσθητῷ κόσμῳ νὰ εὕρῃ τὸν ἀόρατον; Ὁ ἄνθρωπος κατὰ Πλάτωνα εὑρίσκετο ἄλλοτε εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ ἐθεώρει αὐτόν, ἁμαρτήσας δὲ ἐξέπεσεν εἰς αὐτὸν τὸν ὑλικὸν καὶ αἰσθητὸν κόσμον. Ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ εὑρίσκεται ὡς ἐν εἱρκτῇ περιωρισμένος. Μόλις ἴδῃ τὸν κόσμον τοῦτον διὰ τῶν αἰσθήσεων, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι καθ' ὁμοίωσιν ἐκείνου πεποιημένος, ἀμέσως ἐνθυμεῖται τὸν ἀόρατον ἐκεῖνον κόσμον, βλέπων τὰ διάφορα ἀντικείμενα ἐνθυμεῖται τὰς ἐννοίας τὰ εἴδη καθ' ἃ ἔγειναν ταῦτα, οὕτως ὥστε κατὰ Πλάτωνα ἡ γνῶσις δὲν εἶναι ἄλλο τι ἢ ἀνάμνησις διὰ τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ μείνῃ ἐνταῦθα, θὰ ἔλθῃ στιγμὴ καθ' ἣν ἀποθανόντος τοῦ σώματος αὐτοῦ τοῦ περικαλύμματος αὐτοῦ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ ἐλευθέρα θὰ μεταβῇ εἰς τὸν ἀόρατον ἐκεῖνον κόσμον καὶ θὰ ζῇ θεωροῦσα αὐτὸν καὶ ἀγαλλομένη ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ ταύτῃ.

Ταῦτα διδάσκει ὁ Πλάτων περὶ τοῦ κόσμου καὶ διὰ τοῦτο λίαν ἐπιτυχῶς χαρακτηρίζει αὐτὸν ὁ ποιητὴς τῆς Γερμανίας Goethe λέγων περὶ αὐτοῦ ὅτι «διάκειται πρὸς τὸν κόσμον τοῦτον ὡς ἓν μακάριον πνεῦμα, ὅπερ εὐαρεστεῖται νὰ φιλοξενηθῇ ὀλίγον καιρὸν ἐν τούτῳ· δὲν ζητεῖ νὰ γνωρίσῃ τὸν κόσμον τοῦτον, διότι ἤδη τὸν προϋποθέτει ἀλλ' εὐμενῶς θέλει νὰ μεταδώσῃ εἰς αὐτὸν ὅ,τι φέρει μεθ' ἑαυτοῦ· εἰσδύει εἰς τὰ βάθη τοῦ κόσμου μᾶλλον ἵνα πληρώσῃ αὐτὸν ἐκ τῆς οὐσίας του ἢ ἵνα τὸν ἐρευνήσῃ· κινεῖται πρὸς τὸ ὕψος ποθῶν τὴν ἀρχῆς του τῆς πηγῆς του μέτοχος νὰ γείνῃ.» Τοιοῦτος ἦτο ὁ Πλάτων καὶ πλήρης ἐνθουσιασμοῦ ὑπὲρ τοῦ ἰδεατοῦ τούτου κόσμου ἐδίδασκεν τὴν

περὶ αὐτοῦ διδασκαλίαν του εἰς τὴν Σχολὴν αὐτοῦ τὴν Ἀκαδήμειαν. Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν δένδρων μακρὰν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν μακρὰν τοῦ κόσμου ὡς ἐν μοναστηρίῳ τινὶ ἐζήτει ὁ Πλάτων τοὺς νέους τῶν Ἀθηνῶν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου τοῦ αἰσθητοῦ νὰ μεταρσιώσῃ εἰς τὸν ἰδεώδη. Ἐκεῖ διὰ τῆς διδασκαλίας του ταύτης προσεπάθει ὁ Πλάτων νὰ σώσῃ τὴν νεολαίαν ἐκ τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς, εἰς ἣν ἦγεν αὐτὴν ἡ ὀλεθρία διδασκαλία τῶν σοφιστῶν· ἐκεῖ διὰ τῆς διδασκαλίας του ταύτης ἐπολέμει ὡς ἄλλος προφήτης τὰς ἀρχὰς τῶν σοφιστῶν καὶ ἔνθους ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀγῶνος ἐνόμιζεν ἑαυτὸν ἀπεσταλμένον ἐκ Θεοῦ ἵνα ἐξακολουθήσῃ τὸ ἔργον τοῦ διδασκάλου του Σωκράτους, ἵνα μὴ καθεύδοντες διατελῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι. Δὲν εἶναι ὁ ἄνθρωπος φυσικὸν ὂν ἀνῆκεν εἰς τοῦτον τὸν κόσμον, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ξένος ἐνταῦθα, εἶναι φυτὸν οὐράνιον οὗ αἱ ῥίζαι εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ φύλλα εἰς τὴν γῆν. Δὲν πρέπει διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος τὴν εὐδαιμονίαν του ἐν τούτῳ τῷ κόσμῳ νὰ ζητῇ, δὲν πρέπει νὰ νομίζῃ σκοπόν του τὴν ἀπόλαυσιν τῶν ἡδονῶν τοῦ κόσμου τούτου, δὲν πρέπει νὰ νομίζῃ ὡς φυσικὸν δίκαιον νὰ μὴ περιορίζῃ τὰς φυσικὰς ἐπιθυμίας του ἀλλὰ νὰ ἀφίνῃ νὰ αὐξάνωσι καὶ ὅσον τὸ δυνατὸν νὰ προσπαθῇ νὰ ἱκανοποιῇ αὐτὰς ὡς ἐδίδασκον οἱ σοφισταί· ἀλλὰ τοὐναντίον πρέπει νὰ ἀποθάνῃ ἐκ τούτου τοῦ κόσμου νὰ νεκρώσῃ πᾶν ὅ,τι συνδέει αὐτὸν μετὰ τοῦ κόσμου, ὄχι νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλὰ νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ πηγήν του. **Σ. Σ.**

ΛΕΞΙΚΟΝ

Ἔρως. Παλαιὰ ἱστορία εὐρωτιῶσα εἰς τ' ἀρχεῖα τῆς καρδίας.

Καρδία γυναικός. Δημόσιος περίπατος.

Λόγιος νέος. Τὸ καλάθι τῶν ἀχρήστων πάσης ἐφημερίδος. Φορεῖ τὰ γιαλιὰ γιατὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ *βάλ.λ.ῃ* 'ς τοὺς ἄλλους.

Στίχοι. Κέρδη ἅτιν' ἀποφέρουσι τὰ ὑπέρογκα κεφάλαια τῆς δυστυχίας. Ἡ ἀπώλεια πολλάκις πολυφέρνου νύμφης εἰς πτωχὸν σπουδαστὴν δίδει καθαρὸν κέρδος 50—60 στίχους τὴν ἡμέραν.

Τιμή. Λέξις περὶ ἧς συχνότερον ὁμιλοῦσιν οἱ στερούμενοι τιμῆς ἢ οἱ τίμιοι.

Φίλος. Ἀγγελία πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν.

ΣΚΕΨΕΙΣ - ΣΚΕΨΕΙΣ

* * *

Ἡ μνήμη εἶναι ὁ θησαυρὸς πασῶν τῶν ἐπιστημῶν.

Κικέρων.

* * *

Ἡ καλλιέργεια τῆς φιλολογίας ἐν πᾶσι τοῖς ἀκμαίοις λαοῖς, ἀποτελεῖ μετὰ τὴν θρησκείαν τὸν πρῶτον κοινωνικὸν θησαυρόν, τὸ ἄρωμα τῆς νεότητος καὶ τὴν ὀξύστομον ρομφαίαν τῆς ἀνδρικῆς ἡλικίας.

Lamennais.

* * *

Ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι δύναται ὁ λόγος νὰ διαιρεθῇ εἰς σπουδαῖον καὶ ταπεινὸν καὶ εἰς ἕκαστον τούτων ἀρμόζει ἰδιαίτερον λεξικὸν καὶ ἰδιαιτέρα γραμματική, εἶναι τὸ ἀστειότατον τῶν ἀποφυσημάτων τῆς γλωσσικῆς ἡμῶν πρωτοτυπίας.

Ε. Ροΐδης.

* * *

Ἡ τύχη εἶναι ὁ ἄριστος τῶν ἐν τῷ κόσμῳ μυθιστοριογράφων.

Balzak.

* * *

Ἡ γυνὴ εἶναι ἄνθος ὅπερ μόνον ὑπὸ τὴν σκιὰν ἀναδίδει τὸ ἄρωμα αὐτοῦ.

Lacordere.

* * *

Πάντες τῶν ἀνδρῶν οἱ συλλογισμοὶ δὲν εἶναι ἀντάξιοι ἑνὸς αἰσθήματος τῆς γυναικός.

Βολταῖρος.

* * *

Ἀστάθεια—τὸ ὄνομά σου εἶναι γυνή.

Σαίξπηρ.

* * *

Ἡ φαιδρότης εἶναι μήτηρ ὅλων τῶν ἀρετῶν.

Γκαῖτε.

* * *

Αἱ ἀσχημίαι τῶν μυθιστορημάτων, διὰ μὲν τὰς ἀσχήμους ψυχὰς εἶναι τροφὴ διὰ δὲ τὰς μὴ τοιαύτας ἀποστροφή.

* * *

* * *

Μικρὰ αἴτια μεγάλα ἀποτελέσματα :

Ἐὰν ἡ ρὶς τῆς Κλεοπάτρας εἶχε μερικὰς γραμμὰς περισσότερον ἡ ἐπιφάνεια τοῦ κόσμου ἤθελεν εἶσθε ἀλλοία.

Πασχάλ.

Η ΒΛΑΒΗ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Κυρία ζῶσα ἐν Πετρουπόλει ἐν καλλίστῃ ὑγείᾳ ἤρξατο νὰ ὑποφέρῃ ἐκ διαλείποντος πυρετοῦ. Ἡ ἀσθένεια ἰάθη διὰ τῆς δυνατῆς δόσεως κινίνης, ἀλλὰ μετά τινας ἡμέρας ὑπέφερεν ἐκ τοῦ αὐτοῦ πυρετοῦ καὶ οὕτως ἐξηκολούθει ἐπὶ πολλοὺς μῆνας ὑποφέρουσα, ὁ δὲ ἰατρός της δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐπιμονὴν τῆς ἀσθενείας. Ἐπὶ τέλους παρετήρησε μέγαν ἀριθμὸν φυτῶν καὶ ἀνθέων, ἅτινα ἐκόσμουν τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς. Ἡ ἀσθενὴς συνήθιζε νὰ μένῃ ἐν τῷ κοιτῶνι ὅπου δὲν ὑπῆρχον ἄνθη ὅτε ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἡ κινίνη κατέπαυε τὸν πυρετὸν ἀλλ' ἅμα μετέβαινεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ πυρετὸς ἐπανήρχετο ἐπὶ τέλους ὁ ἰατρὸς διέταξε ν' ἀφαιρεθῶσι τὰ ἄνθη, καὶ ἔκτοτε ἡ κυρία ἐθεραπεύθη ἐντελῶς. Ἰδοὺ λοιπὸν ὅτι καὶ τὰ ἄνθη, εἰσὶν ἐνίοτε ἐπικίνδυνα.

ΑΤΥΧΗΣ ΕΡΩΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Εἰς ἐρημικόν τι μέρος ὀλίγα στάδια ἀπέχον τοῦ Πανόρμου καὶ οὐχὶ μακρὰν τῆς παραλίας, κεῖνται ἐπί τινος στενώματος ἄπειροι πέτραι συνεσωρευμέναι, ὑπὸ τοῦ χρόνου διαβρωθεῖσαι καὶ βρυοσκεπεῖς, ἄλλαι δὲ διεσκορπισμέναι ἔνθεν κἀκεῖσε καὶ ἐν ἀποσυνθέσει δὲν ἀποδεικνύουσιν εἰς τὸν παρατηρητὴν ὁποῖα μνημεῖα πρότερον ἐσχημάτιζον.

Τὸ μόνον ὅπερ ὁπωσοῦν ἀνέπαφον ἔμεινεν, εἶναι ἀνώνυμόν τι ἐρείπιον ὅπερ, ὡς φαίνεται, ἀνῆκεν ἄλλοτε εἰς θέατρόν τι.—Ὁ τόπος οὗτος ἰσχυρὰ καὶ εὔπορός ποτε πόλις τῆς Σικελίας, ἀποθανατίσας τὴν μνήμην αὐτοῦ, Τρωϊκῆς καταγωγῆς, διὰ τῶν ὀνομάτων Σκαμάνδρου καὶ Σιμόεντος, ὀνομάτων δοθέντων εἰς τοὺς δύο ποταμοὺς οἵτινες διὰ τῶν διαυγῶν αὐτῶν ὑδάτων ἔβρεχον τὴν Σεγέστην κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνας τῆς Ῥωμαϊκῆς χρονολογίας, ἠμιλλᾶτο κατὰ τὸ μεγαλεῖον μὲ τὰς Συρακούσας καὶ τὴν Σιλινοῦντα.

Ἡ Σεγέστη κατεσπαράχθη ὑπὸ τοῦ Ἀγαθοκλέους, τυράννου τῶν Συρακουσῶν, οἱ κάτοικοι αὐτῆς ἐσφάγησαν, τὰ τείχη αὐτῆς ἐρημνίσθησαν· καταστᾶσα δὲ φρικώδης τὴν ἄποψιν καὶ

πλήρης ἐρειπίων ἀνεβαπτίσθη διὰ τοῦ αἵματος τῶν ἐπιζησάντων, καὶ ἐπὶ τῶν λειψάνων τῆς καταστραφείσης πόλεως τῇ ἐπέβαλον τὸ ὄνομα Δικαιαρχίας, ἤτοι πόλεως τῆς ἐκδικήσεως. Ἐγκαταλειφθεῖσα ὅμως βραδύτερον ἕνεκα τῶν συνεχῶν σφαγῶν εἰς τὸν σίδηρον καὶ τὸ πῦρ δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ ἀνακύψῃ· ὁ χρόνος ἔπληξεν αὐτὴν διὰ τῆς τρομερᾶς πτέρυγός του καὶ βαθμηδὸν ἀπετέλεσε τὴν φθορὰν ἣν τοσοῦτον ἀπλήστως ἐπόθουν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν τόσον ἠγωνίσθησαν προηγουμένως οἱ ἄνθρωποι. Ἐκεῖ ἐπὶ τῶν κατηρειπωμένων λειψάνων, ἐν μέσῳ τῶν ἀκαλύφων καὶ τοῦ . . . σκολύμου ἐγείρεται τὸ μεγαλοπρεπέστερον καὶ μᾶλλον μὴ ὑποκύψαν εἰς τὴν φθορὰν μνημεῖον τῆς Σικελίας ἁπάσης, τῆς θεσπεσίας ἐκείνης γῆς ὅπου ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Βιργίλιος ἥπλωσαν τοὺς θαλεροὺς κλάδους τῶν ἐποποιϊῶν αὐτῶν. Ἡ παρὰ τὴν ἀκτὴν ὁδὸς φέρει πρὸς τὴν κατεδαφισθεῖσαν Σεγέστην, πλὴν ἀπαυδᾷ ὁ ὀφθαλμὸς μὴ διακρίνων ἢ ξηροὺς βράχους καὶ πεδιάδας ἐσπαρμένας ὑπὸ ἀπαρινῶν καὶ βάτων· εἰς μάτην ζητεῖ ἴχνος ἀνθρωπίνου κατοικίας καὶ μόνον μακρόθεν ἐπί τινος λοφιδίου δύναται νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ μεγαλοπρεπὲς οἰκοδόμημα.

Ἦτο ὡραία πρωία Ἀπριλίου, ὁ ἥλιος ἐν μέσῳ τοῦ οὐρανοῦ διέχεε φῶς γαλήνιον, ὁ δὲ χλιαρὸς καὶ εὐώδης ἀήρ, τὸ ἠδὺ κελάδημα τοῦ ἐρημικοῦ στρουθίου, ὁ φλοῖσβος τοῦ κύματος μακρὰν συντριβομένου ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν πέριξ βράχων—τὸ πᾶν ὡμίλει εἰς τὴν ψυχὴν τὴν μυστικὴν γλῶσσαν τοῦ πάθους καὶ τῆς θρησκείας.

Νέος τις εὐειδής, πλὴν εἰς ἄκρον ὠχρός, μὲ τὴν κόμην ἄτακτον ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ κολοσσιαίου οἰκοδομήματος, καὶ στενάζων προσέβλεψεν αὐτό· ἐξήγαγεν ἔπειτα ἐκ τοῦ θυλακίου του

βιβλίον, ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν συντριμμάτων βαθμίδων τινῶν, καὶ προσηλῶν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Οὐρανόν, ἀνέκραξε μὲ ἔκφρασιν μελαγχολίας διεγειρούσης οἶκτον.

— Ὦ! μυριάκις εὐδαίμων ὁ νεαρὸς ποιητής, ὅστις ἐκπαιδευθεὶς ἐν μόνῃ τῇ σχολῇ τοῦ Ἀληθοῦς καὶ τοῦ Ὡραίου, δύναται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἀνυψωθῇ διὰ τῆς φαντασίας, εἰς πᾶν ἄνθος, εἰς πάντα κλάδον, εἰς πάντα λίθον ἀνευρίσκων τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἀσματός του, καὶ εἰς ποίημά του δύναται νὰ ἀναμίξῃ τὰς παραμυθητικὰς λέξεις τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς πίστεως.—Σὺ δὲ ὡραῖον διάδημα νεότητος καὶ δόξης, πλεχθὲν διὰ δικτάμου καὶ ῥόδων, τὸ ὁποῖον ὅλον εὐῶδες ἔθεσα ἐπὶ τῆς κόμης ἄλλων, διατὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου μετεβλήθης εἰς στέφανον ἀκάνθινον ὅτε ἐνθουσιῶν σὲ ἐθώπευον; τὸ σταλάζον αἷμα ἐκ τοῦ μετώπου μου εἶναι σταγόνες δηλητηρίου σβύνουσαι ἐν τῷ στήθει μου πάντα σπινθῆρα ἀρετῆς, πνίγουσαι τὴν πίστιν, διὰ σποδοῦ καλύπτουσαι τὴν καρδίαν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τί εἶναι ἡ ἁρμονία τῆς κτίσεως, ἡ ἰσχὺς τοῦ ἔρωτος, ἡ ἁγιότης τοῦ φίλτρου; κενὰ φαντάσματα, εὐήθη καὶ ψευδῆ ἐφευρήματα τῶν ἀνθρώπων φείποτε ποθούντων νὰ ψεύδωνται πρὸς ἑαυτούς.

Ταῦτα εἰπὼν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ διὰ τῶν χειρῶν ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του μεταμεληθεὶς σχεδὸν δι' ὅσα εἶπεν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἔφιππος νεανίας διήρχετο ἐκεῖθεν· ἡ δὲ συμπεριφορά του, τὸ κομψὸν τῶν φορεμάτων αὐτοῦ, ἡ χάρις τοῦ προσώπου, ἀπεδείκνυον αὐτὸν υἱὸν πλουσίου κυρίου. Ὁ χαλινὸς ἦτο ἐγκαταλελειμμένος ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου, βραδεῖ βήματι προβαίνοντος διὰ τῶν λιθωδῶν ἐκείνων δρόμων, ὁ δὲ ἱππεὺς ὑπετονθόρυζε γνωστήν τινα ἐπῳδήν. Ἰδὼν τὸν ἐπὶ τῶν βαθμίδων τοῦ οἰκοδομήματος καθήμενον νέον, ἐσιώπησεν·

ἐκράτησε τὸν ἵππον καὶ ἀφίππευσεν, ἔπειτα ἐπλησίασεν αὐτὸν ἡρέμα. Ὁ δυστυχὴς κατειλημμένος ὑπὸ μελαγχολικῶν σκέψεων δὲν ἐνόησε τὴν ἄφιξιν τοῦ ξένου, δι' ὃ οὗτος ἐπιθέτων ἐλαφρῶς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου του εἶπε·

— Καλὲ νέε, γνωρίζετε νὰ μοὶ δείξητε τὸν δρόμον τὸν φέροντα συντομώτερον εἰς Πάνορμον;

Εἰς τὴν φωνὴν ἐκείνην ὁ νέος ὕψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ξηρῶς ἀπεκρίθη.

— Δὲν γνωρίζω.

Καὶ πάλιν ἔκυψεν.

Οἱ ὡραῖοι χαρακτῆρες τοῦ νέου ἐκείνου διήγειρον μέγα ἐνδιαφέρον εἰς τὸν ἐρωτῶντα, ὅθεν ἐξηκολούθησε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Κύριε, δὲν εἶσθε ἐντόπιος;

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ νέος ἐσηκώθη καὶ ὀργίλως ἀπήντησε·

— Διατί ταράττετε τὴν ἐρημίαν μου, τὴν ἡσυχίαν μου; Τί ἐνδιαφέρεσθε περὶ τοῦ βίου μου; ποῖος εἶσθε; . . . Ἐγὼ δὲν ἔχω πατρίδα καθότι οὐδεὶς μοὶ εἶπεν: ἐδῶ ἐγεννήθης,—δὲν ἔχω ὄνομα, καθότι οὐδεὶς μοὶ ἔδωκε τοιοῦτον! . . .

— Δυστυχής, ἐπρόσθεσεν ὁ προαφιχθείς, οὔτε ἓν ὄνομα; . . .

— Ἓν ὄνομα; . . . ναί ἔχω ἕν, ἐτραύλισεν ἐρυθριῶν, μὲ ὀνομάζουν Ἐδμόνδον· καὶ οὕτω λέγων πρῶτον ἤδη προσέβλεψε τὸν ἐρωτῶντα.

Ἦτο ὡραῖος ὅσον θεῖόν τι πλάσμα· αἱ μέλαναι καὶ ὑπὸ μακρὰς βλεφαρίδας λάμποντες ὀφθαλμοί του ἔδιδον πυρώδη ἔκφρασιν εἰς τὸ ἀγγελικὸν τὴν διαγραφὴν πρόσωπόν του. Ἡ κόμη του μέλαινα ἐπίσης ἔπιπτε κυματίζουσα καὶ κατάστιλπνος, ὥστε ὁ Ἐδμόνδος ἔμεινεν ἔκθαμβος, καὶ ὑπὸ τοῦ αἰσθήματος συμπαθείας τοῦ ἐν ἀκαρεῖ διαφαινομένου εἰς τὰς νεανικὰς καρδίας ἀνέκραξε.

— Συγχωρήσατέ μοι, Κύριε, ἐὰν ἀγροίκως προσηνέχθην, θὰ σᾶς ὁδηγήσω μέχρι τῆς εἰς Πάνορμον λεωφόρου.

Ὁ νέος ἐκ καρδίας ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ Ἐδμόνδου, καὶ λαβὼν ἐκ τοῦ χαλινοῦ τὸν ἵππον ἦρχισε βραδέως βαδίζων καὶ στρέφων ἐνίοτε τὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ ὁδηγοῦ του. Ἀφοῦ ὀλίγον ἐπροχώρησαν, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτόν.

— Ὡς φαίνεται, Κύριε, πάσχετε. Θὰ ἤμην ἀδιάκριτος ἐρωτῶν ὑμᾶς τὴν αἰτίαν.

Ὁ Ἐδμόνδος ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἀμφιρρέπων, πλὴν ὠθούμενος ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ μεταδώσῃ εἰς ἄλλην καρδίαν τὴν λύπην του, ἀπήντησεν.

— Ὦ πόσον εὐτυχὴς εἶσθε, εὐγενῆ νέε, ἐνῷ μειδιῶν δύνασθε νὰ θεωρήσητε τὸν Οὐρανὸν χωρὶς νὰ αἰσθανθῆτε τὴν καρδίαν σας θλιβομένην, χωρὶς νὰ καταρασθῆτε τὴν ὕπαρξιν· εὐτυχὴς ὑμεῖς ὅστις κλίνων ἐπὶ προσκεφαλαίου ῥόδων δύνασθε λαμπρὸν νὰ ὀνειρευθῆτε τὸ μέλλον. Ἐγὼ δὲν ἀπόλαυσα τὴν μακαριότητα τοῦ μειδιάματος πατρὸς ἢ μητρός· τὸ πρῶτον φίλημά των δὲν μοὶ μετέδωκε τὴν ζωήν, ἐγκαταλελειμμένος ἀνεπτύχθην εἰς ἓν τῶν αἰωνίων ἐκείνων μνημείων τοῦ ἀνθρωπίνου παραπτώματος, καὶ μόνον χάρις εἰς τὴν εὐσπλαγχνίαν πλουσίου τινὸς κυρίου, μὲ ἔλαβον ἐκεῖθεν καὶ διακεκριμένην μοὶ ἔδωκαν ἀνατροφήν. Ἐσπούδασα, ὁ δὲ πρὸς τὴν σπουδὴν ἔρως μου ἦτο μέγας, ἀπερίγραπτος, διότι κατὰ τὰς ὀνειροπολήσεις μου ἔβλεπον στέφανον δόξης. Πλὴν μία μόνη ἡμέρα ἤρκεσεν ὅπως ἀνατρέψῃ τὸ οἰκοδόμημα ὅπερ ἀνεπόλουν, τί λέγω, μία ἡμέρα, μία στιγμὴ ἤρκεσεν ἵνα σπείρῃ ἐν τῇ καρδίᾳ μου τὸ πρὸς τὴν ζωὴν μῖσος καὶ νὰ δηλητηριάσῃ πᾶσαν ἰδέαν ἐλπίδος ἐν τῷ μέλλοντι. Ἤμην εὐσεβὴς καὶ ἀγαθός, κόρεσας ὅμως ἔπειτα τὴν δίψαν μου

Ἐκδίδονται λίαν προσεχῶς·

ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ

Ὅ τι τρυφερόν, ὅ τι ἐπαγωγόν, ὅ τι τεχνικόν, ὅ τι ἀληθὲς ἔχει ἡ σύγχρονος γαλλικὴ διηγηματογραφία θὰ εὑρίσκεται ἐν ἑλληνικῇ μεταφράσει εἰς τὸ κομψὸν τοῦτο τομίδιον.

Διηγήματα ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant, André Theuriet, Catulle Mendès, Paul Bourget, François Coppée *κ. τ. λ. μὲ σύντομον βιογραφίαν ἑκάστου συγγραφέως.*

Τὸ τομίδιον τοῦτο τετυπωμένον μετ' ἀπαραμίλλου τυπογραφικῆς κομψότητος θὰ τιμᾶται γρ. 6.

Διὰ τοὺς προπληρόνοντας μόνον 5·

ΑΣΤΕΙΑ, ΑΝΕΚΔΟΤΑ, ΜΕΘΥΓΡΑΦΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Πρωτότυπα καὶ ἐκ μεταφράσεων.

ΧΙΟΥΜΟΡ καὶ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙΑ

ΕΥΘΥΜΙΑ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΑ

Θὰ ἐκδίδωνται κατὰ μηνιαῖα φυλλάδια τιμώμενα 60 παρ.

Συνδρομὴ δι' ἓν ἔτος προπληρωτέα· γρ. 12

☞ *Οἱ προπληρόνοντες συνδρομηταὶ δέον νὰ λαμβάνωσιν ἀπόδειξιν φέρουσαν ὑπογραφὴν τοῦ ἐκδότου ἢ ἑνὸς τῶν ἀντιπροσώπων αὐτοῦ ὁριζομένου ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ διπλοτύπου.*